vi KEELAND

DEZVĂLUIREA

Bookzone
BUCUREŞTI, 2024

Pentru Kennedy,
care a crezut în acest roman înaintea mea.

CAPITOLUL 1

Obişnuiam să ne privim astfel. înainte să *te* duci şi să strici totul.

Bărbatul înfăşoară un fular în jurul gâtului femeii zâmbitoare, apoi se apleacă şi o sărută pe vârful nasului. Mă forţez să-mi iau privirea de la vitrina magazinului şi să-mi continui drumul. Poate încă un kilometru o să fie suficient – o să-mi limpezească mintea, să pot gândi clar. Să-mi dau seama ce să fac tot restul zilei. Tot restul vieţii mele.

O altă clădire, apoi încă două. Mă opresc în spatele a zeci de oameni la trecerea de pietoni. O femeie verifică ora pe telefon, un copil se clatină sub greutatea ghiozdanului plin cu cărţi, un om de afaceri în costum de cinci mii de dolari urlă în telefon despre o afacere care nu se va mai concretiza.

E furios. Probabil are nevoie de terapie. Cei mai mulţi dintre noi avem nevoie. Inclusiv eu.

Mai ales eu.

O adolescentă fumează o ţigară cu marijuana în timp ce se leagănă pe ritmul muzicii pe care o ascultă în căşti. Un tânăr de vreo douăzeci de ani îmbrăcat cu blugi largi şi tricou se preface că nu îngheaţă de frig.

Dar ceva îi diferenţiază de mine – toţi par să ştie încotro se îndreaptă.

Pe de altă parte, probabil că şi eu dau imp$_{re8i}$ asta. Mă prefac destul de bine în ultimul timp, nu-i aş$_{a}$? Dar în curând, ei vor fi acasă cu familiile, câin$_{e}$|$_{e}$ sau jocul lor video, iar eu voi fi tot aici, rătăcind $_{prin}$ oraş. Căutând ceva, deşi nu ştiu ce anume. încă sunt destul de lucidă să-mi dau seama că asta înseamnă s-ar putea să nu-l găsesc niciodată.

Poate ar trebui să-mi iau un câine. în felul ăsta, plimbările mele ar avea un scop. Bineînţeles, ar trebui să-l hrănesc. Să mă târăsc din pat în fiecare dimineaţă devreme să-l scot afară, să nu-mi distrugă covoarele. Să-i ofer dragoste şi afecţiune.

Mi se pune un nod din gât. Nu sunt capabilă să-mi asum astfel de angajamente. Mai ales pe acesta din urmă.

Se schimbă culoarea semaforului, valul de oameni se revarsă înainte, iar eu mă las purtată de mulţime pe trecerea de pietoni. Cotesc la întâmplare şi, câteva secunde mai târziu, mă aflu printre case de cărămidă, încetinesc pasul, iar un alt trecător, grăbit, se loveşte de nune. O altă persoană cu o destinaţie clară

Sub adierea vântului, frunzele • ... ale unui arbore de ginkgo foşnesc ' J”^{6} P^{orloca}ţ^{11} jurul meu. Mai aveam puţin şi ne $^{Ca\ 0}$ Pl°a*e ^{111} mercy Park, în una dintre aceste caT*”$^{1\ aic}$», în Grăia intrare vopsit în albastru deschid $^{VeChi*\ Cu\ un}$ lui cu vedere spre oraş. Dacă am fi ^{ferea}»tra birou- locul apartamentului, ar fi sut altfel 1^ $^{a<*astă}$ casă în alegere ne-ar fi influenţat vieţii^ JT^le? Oare acea $^{lân^mine_{i}?}$ „ ^{5} „ „ ^{aifi} fost acum

Mă las dusă de valul i$_{maRin}$.

cartier perfect pentru familii P$_{Oate}$ ^i. $_{E\ un}$ copil. Poate că mi-aş fi $_{fi}$ * "ui de că, dacă aş fi fost mai atentă. a, $_{fi}$ M>$_{at}$>‘deja

te simţeai. Dac-ai fi fost încă aici, probabil ai fi fost în deplasare acum – ai fi fost plecat la un meci în Michigan sau Canada. Cabinetul meu ar prospera, în loc să se afle în declin. Poate am fi angajat o bonă. Poate... doar poate.

Adierea revine, strecurându-se prin pardesiul meu descheiat. îl închid repede, strângându-mi mai tare cordonul. Sunt plecată de ore bune şi ar trebui să merg acasă. Dar de ce?

Crengile copacilor se leagănă, iar un val proaspăt de frunze îmi alunecă peste pantofi. Una galbenă, rebelă se ridică purtată de vânt şi mi se încurcă în păr. în timp ce întind mâna să o îndepărtez, un taxi trece pe lângă mine la câţiva centimetri, creând o rafală care mă plesneşte peste faţă. *Fir-ar.* Nici nu am văzut că semaforul era roşu. Fac un pas înapoi spre bordură şi mă lovesc de o persoană din spatele meu, împingând-o aproape violent.

— Doamnă? Sunteţi bine?

O tânără de vreo douăzeci de ani, îmbrăcată într-un palton Burberry, cu un copil cu codiţe lângă ea, având cam doi ani, într-o jachetă identică şi un alt copil mic într-un cărucior vintage, sugându-şi degetul.

0 tresărire, o iluzie a ceea ce ar fi putut fi. Ce nu va mai fi niciodată din cauza *ta.*

Bag mâna în buzunar şi îmi ating brelocul. Brelocul *tău.* Cel care îmi aminteşte de toate speranţele şi visurile noastre. Mă linişteşte. Pe cât de liniştită pot fi în ultimul timp.

— Doamnă?

Femeia de care deja am uitat se apropie de mine.

— Sunteţi bine?

Mă uit în altă direcţie, micuţa ei familie e aproape de propriile-mi visuri. ceea ce îmi creea^ disconfort imens.

— Sunt bine. Mulţumesc.

Mă întorc pe drumul pe care am venit, mergâ^ mai repede acum. *Fugind.* Fugind de ce? Nu conteazj Privesc în jos, la betonul gri, apoi în sus, la cerul cenuşiu O vitrină inii reflecta imaginea – o faţă palidă, îngust^ cu pomeţi prea pronunţaţi, cu o bărbie prea ascuţiş. Ochii goi, odinioară verde crud, au devenit terni. Parcă şi ei sunt cenuşii. Ar trebui să-mi fac nişte şuviţe, să-mi revigorez părul blond spălăcit.

Un clopoţel sună zgomotos la uşa următorului magazin, atrăgându-mi atenţia. Un cuplu tânăr stă la geam, zâmbind timid şi strângând în mână nişte pahare de cafea din carton. Intru rapid, mâ aşez la coadă, pierdută din nou în anonimatul oraşului.

Mă uit în jur, clipind dezorientată. Nu am mai fost niciodată aici, în această zonă, în cafeneaua asta. Sau poate e nouă. Lumea s-a schimbat în jurul meu în ultimul an, iar eu nici nu am observat.

Coada avansează, o las să mâ tragă după ea. Ai fi urât l<x?ul ăsta. Lumina prea puternică, zumzetul vocilor a vreo treizeci de oameni, şuieratul aparatului de spumă, ţiuitul râşniţei de cafea. Să plăteşti şapte dolari pentru o cafea.

- Bună ziua. Cu ce pot să vă servesc?

O femeie cu un zâmbet larg şi cu părul blond strâns în coadă este un pic prea nerăbdătoare să-mi ia comanda.

- O cafea. Neagră, te rog.

îi dau banii, iau restul şi mă târăsc de-a lungul cozii cu ochii aţintiţi pe o brioşă cu merişoare şi portocale. încerc să-mi aduc aminte dacă am mâncat

i
o

azi.

i
o

- Meredith? O cafea neagră, răsună o voce.

îmi scot o mănuşă să iau paharul de carton, lăsând căldura să-mi pătrundă în piele, în timp ce scrutez încăperea în căutarea unei mese libere. Este doar una, aproape de intrare, cu vedere spre stradă. Cel puţin îmi oferă o oarecare ocupaţie. Pe trotuar e un furnicar uman, turiştii admiră cu gura căscată clădirile înalte, ducând în mâini sacoşe de cumpărături, iar localnicii bombăne, fiind nevoiţi să se strecoare printre ei. Sute de oameni vin şi pleacă în doar câteva minute. E un ocean de necu- noscuţi, figură după figură, până când toate încep să se estompeze.

Dar apoi... o imagine familiară. O figură pe care o recunosc în mulţime.

Mă aplec, ignorând masa care îmi intră în coaste în timp ce mă uit spre acel bărbat. îmi duc mâna la piept în clipa când, consternată, am confirmarea. Iar inima mi-o ia la trap.

Nu poate fi el.

Ar putea?

Piele măslinie, barbă neagră, constituţie atletică. Zâmbeşte – buzele i se arcuiesc în sus în timp ce vorbeşte la telefon. Apoi izbucneşte în râs, unul care îi zguduie tot pieptul, îşi înalţă capul, zâmbind spre cer. Bărbatul acesta nu ar râde – *nu ar putea* să râdă. Până la urmă, a trecut printr-o experienţă mai grea decât mine.

Strâng prea tare paharul şi cafeaua se revarsă peste margini, opărindu-mă. Durerea îmi radiază prin piele şi îmi îndrept privirea spre carnea rozalie.

E bine. Senzaţia de usturime mă inundă, însoţită de un ciudat sentiment de uşurare.

Nu e o reacţie normală. Probabil voi sta să analizez asta ore în şir, la un moment dat. Dar acum... îmi

îndrept din nou atenţia spre fereastră. *El* este mult mgj interesant.

Mă ridic brusc de pe scaun, aruncând cafeaua abia atinsă în cel mai apropiat coş de gunoi şi ies în câteva secunde pe uşa cu clopoţel. Bărbatul işi croieşte drum pe trotuar, strecurându-se printre golurile din mulţimea de pietoni, fiindu-mi uşor să-l urmez. Uşor să... tresar brusc... îl urmăresc.

E ca şi când aş urmări o fantomă.

Doar că nu el este cel care a murit.

Ele au murit.

Noi suntem blocaţi aici. într-un purgatoriu.

Eu. Şi el.

Gábriel Wright. Ultima dată când l-am văzut, m-am simţit aproape exact la fel ca acum. Amorţită. Detaşată. Sceptică. *Seara aceea.*

Îmi bag din nou mâna în buzunar, încercând să-ţi ating brelocul pentru a alunga amintirile urâte. Dar nu e timp să caut alinare acum, pentru că rămân în urmă. Aşa că grăbesc pasul, îl urmăresc. Gábriel coteşte pe o stradă, cu mâinile în buzunare. Părăseşte Gramercy, îndreptân- du-se spre sud, către East Viliágé. Nu suntem singurii care ne îndreptăm în acea direcţie. Merg în spatele a trei femei, cu sacoşe de cumpărături voluminoase, pe care la cară ca pe nişte trofee de vânătoare. Turiste. Ele sunt camuflajul perfect pentru propria mea vânătoare.

Vreau să ştiu ce face, unde se duce. De ce e tocmai *aici,* dintre toate locurile posibile, şi mai ales – îmi revine în minte figura lui, râzând, zâmbind – e cu *adevărat* fericit? Destul de fericit încât să râdă. Să simtă bucurie, după ceea ce ai făcut *tu.*

Gábriel se opreşte la un chioşc de ziare mai în faţă-

Un val de funcţionari în costume se revarsă pe trotuar,

ieşind dintr-o clădire. Deja a trecut de ora şapte. Rătăcesc pe afară de la amiază. Ar trebui să merg acasă. Să comand mâncare, să găsesc ceva de făcut cu timpul meu…

Dar nu mă pot desprinde de *el.* îmi lipesc telefonul de ureche pentru a-mi ascunde faţa cât timp el scrutează trotuarul, aşteptându-şi rândul. Ridică o mână, îşi foloseşte telefonul să plătească un pachet de ţigări – un oarecare pachet alb – şi le bagă în buzunar.

Mă cuprinde o dorinţă imensă să mă apropii de el. Probabil nu m-ar recunoaşte. Nici nu ne-am cunoscut vreodată, cel puţin nu oficial. Nu. Doar am trecut prin iad împreună, despărţiţi de câteva încăperi.

Tu într-o încăpere.

Soţia şi copilul lui, în alta.

înghit acidul care îmi urcă pe gât, efectul cafelei pe stomacul gol şi al stresului de a urmări un bărbat de care ar trebui să stau departe.

Gabriel mai zăboveşte o clipă la chioşcul de ziare. Zâmbeşte din nou. Poartă o conversaţie cu vânzătorul din spatele tejghelei.

Fac un pas înapoi, mă sprijin de zidul de cărămidă al unei clădiri şi scot un carneţel, cel în care îmi notez lista cu lucruri de făcut. N-am mai scris în el de săptămâni întregi, poate chiar luni. Nu are niciun rost să ţii o listă atunci când nu ai nimic de făcut. Dar acum mâzgălesc ceva.

Gabriel Wright.

Verific din nou ora pe telefon, ca şi când ar fi o informaţie esenţială, şi mă întorc la scris.

Joi, 7.13 p.m.

Merge pe strada East 15. Se opreşte la chioşcul de ziare din colţ.

Fumător.

Râde. Zâmbeşte. Fericit?

Ultimul cuvânt mii face să mă opresc. În U|t| timp ideea de fericire mi se pare o fabulaţie sau ' Jasm Un vis din care orice fetită crescută intr-o farnj|" dezorganizată vrea să facă parte, dar ştie în adânct| inimii că e doar o fantezie.

Gabriel îi zâmbeşte cu amabilitate vânzătorului de la chioşc şi se întoarce cu spatele pentru a-şi continua drumul cu un pas lejer, ca şi când nu ar avea nicio grijă pe lume. Vreau să-l apuc de mânecă şi să strig: „Eşti cu adevărat fericit?” sau poate: .Ştiu că te prefaci. Eşti doar mai bun decât mine la asta. Nu e posibil să fii din nou întreg. Nu după ce ţi-am făcut *noi.*

Nu are niciun sens.

El nu are niciun sens.

Mi se taie respiraţia pe măsură ce paşii lui se accelerează. Trebuie să-l urmăresc în continuare. Nu, *am nevoie* să-l urmăresc în continuare. Brusc, am un scop pentru prima dată după luni întregi. Un gol imens se cască în interiorul meu, ceva ce m-ar putea înghiţi pe loc. *Cum? De ce?*

Arunc o privire în spate, în timp ce mă reintegrez în mulţime şi dau cu ochii de o tânără cu părul lung şi blond, care ţine o grămadă de cărţi în braţe. Pare că vrea ÎLTji5 T?’ dy apoi îmi dau seama că probabil doar dm oras^âÎ“ “ ° parte din drumuI eL Ca toată lumea am şi e^un scop™ eXCept‘a mea- e grăbită. Deşi acum

Pentru prima dată de când tu...

Nu ştiu încotro mere <&„ no * A , A j voi ajunge acolo. S sau ce se va întampla când

Dar ştiu că trebuie să-l urmez.

CAPITOLUL

MHU

- Aproape uitasem, am o surpriză pentru tine.

M-am ridicat din pat şi am deschis sertarul comodei.

— Vino înapoi aici.

Vocea lui Connor era răguşită. Jucăuşă.

— Vreau să-ţi dau şi eu o surpriză. Una *mare.*

Am chicotit şi am ascuns surpriza *mea* în palmă, ţinând mâinile la spate.

— Ştiu cât de supărat ai fost când ţi-ai pierdut brelocul cu tricoul lui Gretzky, acum câteva săptămâni.

— Mi-l dăduse antrenorul meu atunci când am împlinit şase ani. I l-am arătat chiar lui Wayne când l-am întâlnit în seara în care am fost selecţionat pentru echipa de profesionişti. Mi-a spus că, într-o zi, oamenii vor purta brelocuri cu tricoul având numărul meu.

Am zâmbit şi mi-am adus mâinile de la spate, deschizându-mi pumnul.

— Ei bine, domnul Gretzky e un bărbat deştept.

Connor s-a ridicat în capul oaselor.

— Dumnezeule. De unde îl ai?

— L-am făcut pe comandă.

Ochii soţului meu s-au umplut de lacrimi. A luat micuţa replică a tricoului său albastru cu roşu, de la

echipa Ncw Voii Stcel. cu nnminil norocm Wpu,^ zrcc. şi şi-a trecut degetul peste el.

l-am atras atenţia.

- F. o miel greşeală. Veri pe partea de jo». nim vopseaua mşic a pătruns prea sus în secţiunea alb(w$_r$jp O «l-i cer NI-I refaci, dar eram prea ncrflbdfltoere tf ţj_| dau

Connor a zâmbit.

- Aia nu e xopsca. E sângele adversarilor mei. Nu-l reface. îmi place exact aşa cum e.

— Surpriza nu se opreşte aici. Tipul care l-a făcut vrea drepturile de distribuţie, l-am dat numărul agentului tău şi deja negociază un contract. Ar câştiga *jumătate de milion* pentru inceput. Imaginează-ţi toţi băieţii de şase ani care se plimbă cu acest breloc, visând să fie ca *tine* intr-o zi.

Connor m-a tras spre el, cuprinzându-mi obrazul cu palma.

- îmi place la nebunie. Mulţumesc.

Mi-am frecat nasul de al lui.

— Cu plăcere.

— Şi eu vreau sâ-ţi dau ceva, Mer.

Mi-am dat ochii peste cap şi am zâmbit jucăuş.

— Am mai văzut asta. Am mai făcut-o.

— Oh, da? Chiar aşa?

Fără avertisment, m-a ridicat de pe pat şi m-a aruncat în aer. Am ţipat, Connor m-a aşezat înapoi în poală, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul lui.

— îţi aminteşti ce am spus când te-am cerut de soţie? m-a întrebat.

— Ce anume?

— Am spus că toată viaţa mea nu am dorit decât un lucru: să câştig un campionat de hochei. Dar din ziua în care te-am cunoscut, nu a mai fost de ajuns. Aveam nevoie de trei lucruri: Tu. Un campionat. Şi o familie. Am avut norocul să te conving să te căsătoreşti cu mine. Acum şase luni, visul meu de a câştiga campionatul a devenit realitate. Tot ce-mi mai trebuie acum, pentru ca viaţa mea să fie completă, este o familie. Vreau să avem un copil, intr-adevăr, călătoresc mult pentru meciuri, dar mă voi dedica în totalitate ori de câte ori voi fi acasă. Promit. Vrei să ai un copil cu mine, Mer?

Mi-am acoperit gura cu palma.

— Serios?

El a dat din cap.

— Serios. Ştiu că de-abia ţi-ai adus cabinetul exact acolo unde voiai. Deci, dacă vrei să aştepţi, înţeleg. Dar sunt pregătit când vei fi şi tu, iubito. Sunt mai mult decât pregătit.

Connor avea dreptate. Muncisem din greu în ultimii ani de când luasem hotărârea să fiu pe cont propriu. Lucram la două spitale şi la centrul psihiatric, preluând cele mai grele ture de gardă doar pentru a primi recomandări de la pacienţi. Nu ar fi uşor să fac acum un pas înapoi. Dar a existat vreodată un moment bun pentru a avea un copil?

— Pot să găsesc un psihiatru cu jumătate de normă care să mă ajute. Poate o altă mamă care vrea să se întoarcă la muncă, însă doar o jumătate de zi sau ceva de genul acesta. Mă voi descurca. Ne vom descurca.

Mi-am întărit spusele cu o mişcare a capului, iar buzele lui Connor s-au arcuit într-un zâmbet larg, copilăresc.

— Vom avea un copil, a şoptit el.

Otadul m- art "

Z X ml Wl»” * Apo1 o

“ ■ Apo ı poal >

v o ini “ lc M ıı

- E JpAnii Ce spui Să încercăm cu unul $l sj meree? Va fi o mare schimbare pentru noi.

0 – Cum vrei tu, frumoasa mea. Mi-a dat o şuviţă de 4 anni ureche Va fi o schimbare bună. Nu văd decât S&XStor.pentru tot restul vieţii noastre.

CAPITOLUL *cum*

Să intri pentru prima dată este cel mai greu.

Să te strecori pe holul cu uşile închise – oameni ca mine ascunzandu-se în spatele lor, gata să diagnosticheze ce e în neregulă cu o persoană complet necunoscută în urmă cu o oră. Medic, psihiatru, doctori, tot felul de titluri cu sonoritate elegantă plasate înainte de nume. Ştiam că vizita la psiholog îi intimidează pe pacienţi, dar nu cred că am înţeles cu-adevărat cât de rău poate fi. Până acum. Când medicul a devenit pacient. Urc la etajul al treilea cu liftul. E ca orice clădire de birouri – mochetă ieftină şi aspră, pereţi de o culoare neutră, uşi grele, rezistente la incendiu, şi prea multă linişte. Mă opresc în faţa uşii unde trebuie să ajung, 302b. în timp ce mă gândesc dacă să intru, îmi sună telefonul mobil. Pe ecran îmi apare numele *Jake.* Fratele meu. Resping apelul, spunându-mi în gând că îl voi suna mai târziu. Chiar dacă ştiu că, cel mai probabil, nu o voi face. Vrea să se asigure că sunt în regulă, ca toţi ceilalţi care dau un semn din când în când. Doar că fratele meu mă cunoaşte prea bine. Aşa că încerc să-i răspund în zilele bune, când e mai uşor de crezut că sunt fericită. Deşi, în ultima vreme, acele zile sunt rare.

Trag adânc aer în piept şi îmi bag telefonul în buzunarul hainei, privind din nou uşa noului meu terapeut, lîn lumea academică, titlul de doctor se referă la absolvirea doctoratului, şi nu la absolvirea facultăţii de medicină (n. red.).

înăuntru aşteaptă un bărbat pe care nu l-am t$_{ntâ)}$ niciodată. Un străin cărui» ar trebui să-, spun cum simt, dr. Keith *Alexander.* Senzaţia de greaţă i$_{mi\ llrfj}$ din stomac în gât şi nici măcar nu am descins încă $_{u?}$, Am palmele umede de transpiraţie. Mi le şterg pe b|$_{llgj}$ dorindu-mi ca tumultul gândurilor să încetinească, $_{doar}$ sd încetinească odată.

Ieri gândurile mele *erau* lente. Dureros de lente, ca un melc. Mi-a luat douăzeci de minute să-mi p$_{re}$p$_{ar}$ o ceaşcă de ceai, o oră să mă pregătesc să ies din ap$_{ar}$. tament. Chiar şi să-mi pun pantofii a fost un efort. Iar acum zumzăi de parcă aş fi băut o duzină de cafele.

Gabriel. L-am văzut pe Gabriel Wright.

Şi era fericit.

Dar nu mă pot gândi la asta acum. Trebuie să fiu cât de cât normală pentru întâlnirea cu acest bărbat. 0 să-şi mâzgălească ceva în carneţel şi o să spună: „Aşa...” şi „Hai să vorbim despre asta." Mi-l pot imagina de pe acum – cincizeci sau şaizeci de ani, grizonant, jucân- du-şi rolul.

Ating clanţa cu mâna – un metal cromat, strălucitor, complet nepotrivit cu aspectul degradat al clădirii. E rece. Ezit, îmi bolboroseşte stomacul. Mi-e *foame.*

Nu-mi aduc aminte ultima dată când am simţit ceva, cu atât mai puţin senzaţia de foame. Până ieri.

împing uşa şi un bărbat de douăzeci şi cinci sau freiz«:[1] de am îşi ridică privirea spre mine. Nu e mai în M T ^{P}?^{r} blond închis- Pie'e bronzată şi leieTrStn ^{d}a ^{Tr}®^{buie} să fle vinerea cu t^{inută} care îi vine «„fi / v* ‘^{n}?'$^{ugi\ un}$ tricou albastru, că îi vine hine a $^{e\ b'ne\ 'ncat\ e}$ 8$^{reu\ sS\ nu}$ observi 21 mai orohahi^ deSchis biroul lui lat’ doctorului Alexande^{P}r$^{rOgramăn’}$ Trebu‘e Să fie asistentul

_ Bun« ziua. Am o programare la şase treizeci.

- Trebuie s« fiţi Meredith Fitzgerald.

-Meredith McCall, îl corectez. îmi folosesc numele de domnişoara, dar nu a fost schimbat când...

îmi pierd vocea. Dacă asistentul doctorului Alexander nu cunoaşte detaliile, nu o să fiu eu cea care le oferă.

— ... când ani făcut programarea, închei.

— Aha.

îşi îndreaptă spatele, zâmbindu-mi amabil.

— Ei bine, dr. McCall, atunci intraţi.

Abia când trec pe lângă el şi intru în încăpere îmi dau seama că nu stă nimeni în spatele biroului din colţ. Dr. Alexander nu e cocoţat pe canapeaua de piele sau pe vreun fotoliu. Pentru că tânărul pe care l-am crezut asistent *este* dr. Keith Alexander. Un val de căldură îmi inundă faţa.

De câte ori am fost confundată cu o asistentă doar pentru că eram tânără şi atrăgătoare? De prea multe ori ca să le mai pot număra. Mai mult, nu este ceea ce mă aşteptam. Cum să vorbesc cu *el* despre senzaţia zdrobitoare de vinovăţie pe care o simt sau despre cât de mult îmi lipseşte soţul, dorindu-mi în acelaşi timp să nu-l fi întâlnit niciodată?

Scot un oftat, aşezându-mă cu precauţie pe marginea canapelei. în loc de pereţii crem deschis pe care îi are biroul meu, cei din biroul lui alternează între albastru şi gri. 0 masă de cafea modernă, din lemn alb este aşezată pe un covor persan. La câţiva metri distanţă, o fereastră cu sticlă mată îmi atrage atenţia. în timpul zilei, cu siguranţă că lumina soarelui îi mângâie pacienţii.

- Sunt dr. Keith Alexander. Mă bucur să vă văd în această seară.

VI
KEF.LANO

Se aşază în faţa mea, picior peste picior, cu încrucişate în poală.

Dr. Alexander îmi zâmbeşte deschis priet$_{en}$ dar eu nu-l văd pe el – mă văd pe mine, făcând $_{ex}$ ' acelaşi lucru ai propriii pacienţi. Doar că eu nu $_{mai}$ face asta. Nu după ce s-a întâmplat. Deocamdată, cabj. netul meu funcţionează fără mine.

îşi drege vocea, aducându-mă înapoi în prezent.

- Pot să vă ofer ceai de plante? Apă?

- Nu, mulţumesc.

îmi pun geanta lângă mine şi îmi dau jos jacheta de pe umeri. Observ ceasul din spatele lui. 6.32 p.m, Doar cincizeci şi opt de minute până la finalul şedinţei. Mă chinui să-mi strâng buzele într-un zâmbet care pro- babil arată mai degrabă ca o grimasă.

- Oh, înainte să uit.

îmi deschid geanta şi scot o hârtie împăturită.

— Trebuie să semnaţi asta.

Se apleacă şi o ia.

- Ce este?

E solicitată de Biroul pentru abateri profesio- nale. Trebuie să treceţi data la care am început terapia şi să semnaţi. Sunt obligată să încep până săptămâna viitoare, deci presupun că asta demonstrează că le-am respectat sancţiunea.

f.i îm^r' Ale“n der. “ UD p« de pe măsuţa din faţa lui. de a i°a ® a™ P® nasîi citeşte documentul înainte de a mâzgăli dau de azi şi numele lui în partea de jos.

— Poftiţi.

Mi-o dă înapoi zâmbind.

Pune. Promit’să fac ° Sa"C' Paionul să nu vă simţiţi aşa.

- Eu... nu am vrut şi spun...

Mă opreşte cu un gest al miinil.

" m^n T? ,ntP’P?- r rohahil nş ' » fel dacă avea obligaţia de a veni în loc s-o fac de bunăvoie.

- Apreciez că aţi spus asta. Dar chiar nu am vrut $să folosesc termenul pe care l-am spus.

- E în regulă. Să trecem mai departe.

— Bine.

Ne uităm lung unul la altul. Cu siguranţă, nu e o tăcere confortabilă.

— Deci... e ciudat, nu-i aşa? zic. Un terapeut care are nevoie de terapie.

— Nicidecum. Consider că toţi terapeuţii ar trebui să meargă la terapie, cel puţin din când în când. La fel cum ne facem un control medical o dată pe an, ar trebui să facem şi unul psihiatric.

îşi atinge capul cu un deget.

— Cum sunteţi astăzi?

Mă chinui să zâmbesc nervos.

— Bine. Dumneavoastră?

— Foarte bine, mulţumesc. Aveţi planuri pentru weekend?

îmi reprim un suspin. începe cu o conversaţie banală. încearcă să mă facă să mă simt confortabil înainte de a trece la lucrurile dificile.

- Nu, spun. E greu să... *fac orice după ce s-a întâmplat. Să-mi planific o viaţă fără soţul meu. Să mă dau jos din pat înainte de prânz....* să-mi fac planuri în această perioadă, îmi închei ideea.

— înţeleg.

Văd cu coada ochiului cum îşi schimbă poziţia, apoi abordează o altă tactică.

KEELAND

— Ei bine, atunci să trecem direct la subiect. C1, vă simţiţi în urma tragediei pe care aţt indurat^ şapte luni?

Tragedia mea. Ca şi când viaţa mea ar fi o trag$_{e}$j. shakespeariană, nicidecum dezastrul care e.

Mintea îmi e paralizată. încă încerc să acc^ simplul fapt că mă trezesc singură în fiecare zi. SaJ * făcut de dr. Alexander direct în miezul problemei e p$_{rea}$ brusc, prea rapid. Trebuie să fiu sigură că pot să rămân la suprafaţă înainte să încerc să înot.

înghit cu greutate.

- Pentru început, am putea să vorbim despre altceva în afară de soţul meu?

Uite, o cerere simplă. O dorinţă uşor de respectat. Dacă unul dintre pacienţii mei mi-ar spune asta, aş da din cap aprobator şi aş trece mai departe. Iar dr. Alexander face exact la fel.

- Bine, atunci, ce aţi făcut azi? Puteţi să-mi povestiţi?

Timbrul lui este blând, amabil. Mă calcă pe nervi, iar privirea mi se îndreaptă din nou spre ceas. 6.35 p.m.

Cincizeci şi cinci de minute până la final.

— Cum e o zi din viaţa doamnei dr. Meredith McCall?

Ei bine, mai devreme m-am plimbat, spun, ani făcut o plimbare lungă. Fac asta aproape zilnic în ultima vreme.

Şi cum a fost? Aţi fost în vreun loc interesant?

— în parc, zic. Si mi-am luat o cafea

2^{p}i^{esc} ,^{înainte} să spun restul – *unde l-am ^amuM™*9ht Pentru a doua zi la rând Şi muTtînrff ° °râ_ Poate mai*

Suficient de mult meat aproape că era să întârzii aici.

— Apoi am făcut nişte cumpărături, închei relatarea cu o minciună.

— Ah? Cumpărături alimentare sau...?

Dr. Alexander îşi înclină capul pentru a părea interesat.

— Mai mult am privit vitrinele.

Mă căznesc din nou să zâmbesc. îmi surprind piciorul tremurând şi îmi apăs genunchiul cu palma ca să-l opresc.

El tine un pix într-o mână şi un cameţel în poală. Nu l-am văzut încă să noteze nimic, spre deosebire de mine, când am pacienţi. Iau multe notiţe.

Oare nu scrie pentru că ştie că mint?

Poate e o idee proastă să mint. Poate, la fel ca mine, poate *să-şi dea seama* aproape sigur când cineva minte. Iar minciuna este jumătate din motivul pentru care am ajuns în situaţia asta mizerabilă, nu-i aşa? Presiunea creşte în mine până când mă trezesc întrebând:

— Ceea ce spun aici e confidenţial? Adică, evident că ştiu despre regulile de confidenţialitate medic-paci- ent. Dar trebuie să raportaţi detalii ale sesiunii noastre consiliului medical, din moment ce vizitele mele sunt fixate din dispoziţia lor?

Dumnezeu ştie că am semnat o grămadă de hârtii la audiere fără să le citesc. Poate că mi-am pierdut dreptul la confidenţialitate – la fel ca multe alte lucruri pe care le-am pierdut din cauza ta. Poate în carneţelul din poala lui nu ia notiţe ale sesiunii noastre, ci mai degrabă va scrie ce trebuie să raporteze mai departe. Poate...

— Ceea ce se spune în această încăpere este confidenţial.

Vocea lui îmi întrerupe gândurile.

L

VI KFFA
ANO

nt COT*' mediCa' dW& «H

* "ispuneV^^^Î. dr*V*c'en

‘ «.Vas* ,. « .

^^ntpecarel^^^adancînp^,.

Mtómte m'se

mă las pe spate pe

-Bine. t

Iau o decizie rapidă: sincentatea este cea mai bM aU" Cel Hinaiei. unde aceste cuvrnte vor răsuna doar intre pereţii cabinetului său.

_ M-ani plimbat, dar nu am Tăcut cumpărături după aceea. Mi-am petrecut ziua urmărind pe cineva.

_ Urmărind? Vreţi să spuneţi că aţi urmat pe cineva care vă arăta drumul? Sau aţi urmărit pe cineva fără ştirea lui?

- Fără ştirea lui.

El dă din cap, faţa lui rămânând inexpresivă – ceva ce amândoi suntem antrenaţi să facem. în ultima vreme, e singura faţă pe care o port, din moment ce expresiile ne arată sentimentele, iar eu parcă nu mai am niciunul.

- în regulă. Şi pe cine aţi urmărit azi?

— Soţul unei femei care a murit.

Lui dr. Alexander îi alunecă masca şi i se ridică sprâncenele. îşi învârte pixul între degete şi mâzgăleşte ceva în carneţel înainte să revină la mine.

- Povestiţi-mi.

îmi întorc privirea şi rămân aşa multă vreme, uilându-mă pe fereastră la copacii care se leagănă. Evit contactul vizual când încep să vorbesc, în sfârşit.

-Numele lui este Gabriel Wright. Este soţ«[1] femeii care a fost ucisă, tatăl copilului ucis.

Dr. Alexander procesează în tăcere ceea ce am spus. îi simt privirea aţintită asupra feţei mele, dar nu mă pot uita la el. Nu încă, oricum.

- Azi a fost prima dată când l-aţi urmărit pe domnul Wright?

Dau din cap.

— A doua oară.

— Când a fost prima dată?

— Ieri.

— Şi de ce l-aţi urmărit?

Ridic din umeri.

— Habar n-am. L-am văzut ieri la o cafenea. A fost o surpriză, cu siguranţă nu ceva planificat. Părea... fericit. L-am urmărit. Cred că l-am urmărit din nou astăzi să văd dacă a fost doar o întâmplare, dacă l-am prins într-un moment unic, în care tocmai aflase o veste bună, poate. Eram curioasă dacă după aceea va reveni la o stare de nefericire.

- Şi era? Nefericit, virau să zic. Restul timpului cât l-aţi urmărit?

Dau din nou din cap.

— Părea... normal. Dar asta nu e posibil.

— De ce nu?

— Cum ar putea fi? Cum ar putea fi fericit după tot ce a pierdut? Uneori, mă trezesc scăldată într-o transpiraţie rece, având în minte imaginea din ziarul de a doua zi după accident. O prelată care acoperea un trup mic şi nevinovat. O figurină *Hello Kitty* de

pluş la o jumătate de metru mai încolo. Oare el cum se trezeşte în fiecare zi? După pierderea unui copil nevinovat şi a dragostei vieţii lui? A cerut-o în căsătorie în mijlocul unei reprezentaţii a spectacolului *Visul unei nopţi de vară.*

Dr. Alexander mai notează ceva în carneţel.

- Daci am putea, aş vrea să dăm puţi$_n$,• înapoi Am citit dosarul dumneavoastră pe car$_e$ > trimis consiliul medical. Dar nu conţine detalii <j? familia victimelor. Aţi cunoscut famiha Wright de accident?

- Nu. Nu ne-am întâlnit niciodată.

- Atunci de unde ştiţi cum şi-a cerut donm Wright soţia în căsătorie?

îmi ridic ochii şi ii întâlnesc pe cei ai doctorului pentru prima dată.

- De pe Google. Gabriel Wright predă la CoJu®. bia. Este profesor de engleză specializat în Shakespe- are. Modul în care a cerut-o în căsătorie pe soţia lui este menţionat în biografia sa. O numeşte Julieta lui. M-am aşezat sub un copac în timp ce preda astăzi şi am citit tot ce mi-a apărut când am căutat pe internet. Aşa mi-am petrecut timpul cât am aşteptat.

Dr. Alexander mă studiază cu privirea.

- Dacă nu v-aţi întâlnit niciodată, cum aţi ştiut cine era domnul Wright când l-aţi întâlnit ieri?

— L-am mai văzut înainte. în noaptea accidentului, eram pe hol la spital când doctorul i-a spus că soţii şi copilul lui au murit. S-a prăbuşit pe podea, plângând. Amintirea feţei lui

nu e ceva ce ar putea să dispară vreodată. Deşi aseară când l-am urmărit până acasă, am verificat şi numele de pe cutiile poştale din holul clădi[111] lui, doar ca să fiu sigură. El era.

« – ~~ Bîne- Deci ieri l-aţi văzut pe domnul Wright di* >n L ^re recunoscut. L-aţi urmărit pentru c ‘ a i curioasă după ce l-aţi văzut zâmbind. E corect?

-Da.

9

Şi astăzi? Cum aţi ajuns să-l urmăriţi din n°u

- M-am întors la blocul lui devreme, în această dimineaţă şi am aşteptat să iasă.

— Cât de devreme?

— Contează?

— Nu.

Dr. Alexander zâmbeşte.

— Nu e important dacă nu vă amintiţi. Dar dacă vă reamintiţi, aş vrea să ştiu. Adică dacă vă simţiţi confortabil să-mi spuneţi.

Inspir adânc şi expir.

— Am plecat de acasă la patru dimineaţa şi m-am oprit să-mi iau o cafea. Probabil era în jur de patru şi jumătate atunci când am ajuns în faţa clădirii lui şi am început să aştept.

îşi ia din nou notiţe.

— Aşadar, ieri l-aţi urmărit pentru ca l-aţi văzut pe domnul Wright dând semne de fericire. Aţi vrut să ştiţi dacă era ceva trecător sau nu şi se pare că aţi obţinut acel răspuns. Ce speraţi să aflaţi urmându-l astăzi?

— Nu sunt sigură. Dau din cap. Pur şi simplu, nu pot să cred că a trecut peste asta. Aşa că m-am întors să caut fisuri în masca pe care o poartă.

— Nu există un termen-limită specific pentru

vindecare. Sunt sigur că ştiţi asta de la propriii pacienţi. Confruntarea cu pierderea este o experienţă unică pentru fiecare persoană. Fiecare jeleşte în mod diferit.

— Ştiu asta, dar...

Dr. Alexander aşteaptă să continui, însă nu o fac. Nu pot să-l contrazic pentru că are dreptate. Cel puţin în teorie. E ceea ce stă scris în toate manualele. Fiecare persoană se vindecă în ritmul ei. Totuşi, în adâncul inimii, ştiu că Gabriel Wright nu e posibil să fi depăşit starea asta. O parte din procesul de vindecare după o

«re acceptata, iar acceptarea necesită ie- I
^'f. T ’ rUn viat* sunt, pur şi simplu, de Si"
O^Mexander nu poate înţelege asta, chiar ™de
Trebuie să trăieşti o asemenea expenenJJ
TîX CU adevărat. Iar astăzi nu am energie
ţiul aresta de discuţie. Aşa că încerc să zâmbesc.

- Aveţi dreptate. Suntem cu toţii diferiţi.
- Credeţi că aţi obţinut răspunsul la întrebare, care v-a făcut să-l urmăriţi?

Ridic din umeri.

— Probabil. I

Dar o persoană care nu are de gând să mai urmărească pe cineva nu se opreşte să-şi cumpere un hanorac | negru cu glugă şi o şapcă de baseball chiar înainte să meargă la şedinţa de terapie. Probabil că nu se opreşte, nici să cumpere un set de mini-binocluri.

- Dr. McCall?

11 aud cum mă strigă pe nume, dar privesc din nou i pe fereastră, fascinată de unduirea copacilor. Sunt atât de liniştitor de privit. Biroul meu e prea sus ca să se vadă copacii.

îmi zâmbeşte prietenos atunci când, în cele din urmă, îmi îndrept privirea spre el. Nu se citeşte nici urmă de prejudecată pe faţa lui.

dr McCall?n Fe&U^ sPuneV Meredith, în loc de ~

Sigur.

~ Excelent.

teă din cap.

^riozTtăhX'1?’ xMeredith> cred că dacă încă mai * discutăm aata^ CU dommd Wright, ar trebu teugă fantul m uCl’ ln 'oc urmăreşti din no • ndent că a hărţui pe cineva e ilegal $

deja probleme cu consiliul medical cred • focul investind emoţional în fericirea simHu ? J0C1 Cu vieţuitorul victimelor soţului tău. m lta de su Pra"

— Gabriel Wright nu e doar tina * soţului meu. ,ntre victimele

Dr. Alexander îşi încruntă sprâncenele.

- Atunci, cine e?
- Este, în acelaşi timp, soţul victimelor *mele.*

CAPITOLUL^

- Hei, Irina.

Mi-am ocupat locul obişnuit, la două rânduri în spatele barierei din plexiglas, şi mi-am desfăcut eşarfa care mă sugruma, în timp ce privirea mea îl căuta pe Connor pe gheaţă. Când l-am văzut patinând întreg şi nevătămat, m-am simţit mai uşurată.

Prietena mea s-a întors şi m-a privit mijindu-şi ochii.

- Eşti bine?

diminLt^x?0^ 05 am avut un «entiment ciudat toată un *sentim u 'Teau tipar dramatică, dar e aproape ca De la ? aPoca lipsă iminentă. S-a mai estompat revenit în tim* am avut mu^ Pacienti. Dar apoi a «mmm timpce mă îndreptam spre stadion.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

- Sună prostesc. Ştiu.

ienu tot^Tul^ Sendmentul ăsta de aPo' ~ Chiar aşa?

«cut o grimasă.

gemenii mei de dn>'^' a?are cu zece minute înainte c8 Amt ™ am să se trezească Am început să râd.

- Asta are sens.

- Tu nu întârzii niciodată, a spus ea. Ai rămas

blocată în trenul de pe linia A? Au avut probleme cu schimbarea macazurilor toată săptămâna. Eu am rămas blocată mai bine de o oră azi dimineaţă.

îl urmăream pe Connor cu privirea în timp ce patina în zigzag, tăind gheaţa.

- Nu. Trenul a mers bine. Ultimul meu pacient era nou şi s-a prelungit şedinţa.

- Nu ai un cronometru? Ca în filme?

— Am un ceas, dar dacă o persoană e supărată şi are probleme, nu pot să o dau afară. Aşa că nu mă ţin întotdeauna de ora alocată.

Irina şi-a frecat burta de gravidă în şapte luni.

- Pe naiba. Eu aşa aş face. Fir-ar, l-aş da afară pe ăsta dacă aş avea ocazia. Mă chinui să nu fac pipi pe mine în ultimul timp.

Am început să râd şi asta m-a făcut să mă simt bine. Totul era *în regula.* Meciul urma să se încheie, vom lua un rând de băuturi şi voi adormi lângă soţul meu, după partida de sex pentru sărbătorire. Da, chiar şi după un meci, avea multă energie. Zâmbetul mi s-a lărgit gândindu-mă la asta.

— Apropo de greutăţi, a adăugat ea. Suferinţa simte nevoie să aibă companie. Tu şi Connor când va hotărâţi să întemeiaţi o familie de patinatori?

Am ezitat, iar zâmbetul mi-a dispărut. Tot timpul evit cu precauţie să împărtăşesc informaţii personale. , Dar Irina îmi era prietenă, nu pacientă. Am fost alături una de alta în ultimele patru sezoane de hochei. Soţul ei era Ivan Lenkov, unul dintre colegii de echipă ai lui Connor şi cel mai bun prieten al său, iar Irina şi Ivan se mutaseră recent intr-un apartament din blocul nostru. Aveam amândouă un program încărcat, ea fiind într-o familie care se mărea, iar eu lucrând la cabinet, dar

încercam să ne facem timp să luăm cina împreună <*, puţin o dată pe lună şi urmăream o € tciun*e din deplasare la care nu puteam merge ama

- De fapt, luna trecută am renunţat l$_{a\ anti}$. concepţionale.

Mi-am muşcat buza de jos.

- Sunt entuziasmată. Darşi nelinişţitită.

- Oh uau. Ei bine, dacă şi spermatozoizii Connor sunt la fel de atletici ca restul corpului lui, p$_{ro}$. babil eşti deja însărcinată cu tnpleţi.

Am chicotit.

- Nici măcar să nu glumeşti cu asta. Va fi dificil sâ-i facem loc şi unuia singur în programul nostru.

Urletul mulţimii ne-a atras din nou atenţia pe gheaţă. Connor patina umăr la umăr cu un jucător din apărare, controlând pucul cu crosa cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă se apăra de adversar. Mereu mă uimea câte lucruri puteau face simultan băieţii ăştia, ţinându-şi echilibrul pe o lamă groasă de trei milimetri. Connor aluneca pe gheaţă la fel de uşor cum mergea. Presupun că, pentru el, chiar aşa era.

Câteva secunde mai târziu, s-a sunat de pauză. Connor a ieşit de pe gheaţă, urmându-şi coechipierii, dar s-a uitat din nou în direcţia mea. Nu i-am putut vedea faţa, însă eram sigură că mi-a făcut cu ochiul. Am simţit cum căldura mi-a inundat întregul corp şi i-am făcut cu mâna.

— Voi doi...

Irina şi-a dat ochii peste cap.

Nu tai dădusem seama că se uita la mine,

încă vă mai faceţi ochi dulci.

careeramdTaproareun$^{meU'\ bărbaW}$J rf Pe n deceniu, imi trimisese şi A^{0*1} 34

astAri. ftră niciun motiv. Hortensii mov închis şi crem, florile mele preferate.

M-am ridicat în picioare.

- Vrei să mergem sus în lx)jă în pauză?

Loja era prescurtarea de la Camera Soţiilor, un loc în care aveau voie să intre doar soţiile jucătorilor sau iubitele serioase, invitate de una dintre soţii. Nu era chiar stilul meu. Dar Irinei îi plăcea. în ultima vreme, mai mult pentru mâncarea gratuită decât pentru companie. Şi era şi vin pentru mine acolo.

Irina m-a luat de braţ.

— Du-mă la cârnăciorii în foitaj, fată.

Optsprezece minute mai târziu, eram din nou pe locurile noastre. Echipa adversă preluase conducerea, iar noi ne ţineam de marginile scaunelor, cu gâtul întins, sperând că echipa Steel va marca din nou.

Nu a trebuit să aşteptăm mult. Adversarii au primit o penalizare, iar echipa lui Connor a preluat din nou controlul jocului. Egalând rapid şi având un om în plus în echipă, au readus la viaţă mulţimea tăcută. Eu şi Irina am sărit în picioare. Inima mi-a ajuns în gât când Connor a primit pucul. A patinat spre centru, muchiile ascuţite ale lamelor lui pulverizând gheaţa atunci când se muta de pe un piciorul pe altul. Când a ajuns la poartă, şi-a balansat crosa în spate.

Un apărător a apărut de nicăieri, lovindu-l violent pe Connor din stânga, suficient de tare pentru a-l propulsa în aer.

— Connor!

Numele lui mi-a sfâşiat gâtul.

Lumea din jurul meu a început să se mişte cu încetinitorul.

Connor a zburat în aer.

vi KFFtANP

, «rstor a venit din dreapta-

" p"8â"“a

A Uuft gheaţa- Puternic.

Îu un picior întins înainte şi celălalt m spate, îndoit intr-un unghi nenatural.

Soţul meu a ţipat, urletul lui reverberând pnn întreaga arenă.

Mulţimea a tăcut brusc.

Pentru o secundă, mi s-a oprit respiraţia. Apoi, am ţâşnit spre gheaţă.

Eram doar psihiatru, departe de a fi medic de urgenţă. Dar am terminat facultatea de medicină. Şi ştiam suficient cât să îmi dau seama că trebuia să mergem direct la spital.

CAPITOLUL *cum*

După o săptămână, îi ştiu programul. Mă trezesc devreme şi încep să străbat străzile din Manhattan pe măsură ce oraşul se trezeşte în junii meu. Dar nu mă grăbesc. Mă plimb agale. Ştiu că am timp înainte ca Gabriel să iasă din clădirea în care locuieşte.

O cafea de la chioşcul din colţ. Verific ştirile în timp ce aştept un covrig. Privesc cum frunzele în culori mereu schimbătoare se transformă din galben în portocaliu, apoi în roşu, câte puţin în fiecare zi. Mănânc un covrig gros de secară umplut cu brânză de vaci şi somon afumat şi mă gândesc la doctorul Alexander, la sfatul lui de a nu-l mai urmări pe Gabriel. Eu nu o văd ca pe o urmărire. Nu chiar. Nu am intenţii rele. Doar trebuie sd *ştiu…*

înghit ce am în gură şi mă opresc, imaginându-mi-1: faţa lui Gabriel, luminată de fericire.

Trebuie să ştiu că e ceva real.

împachetez restul covrigului în hârtie şi îl anine în cel mai apropiat coş de gunoi. La fel procedez şi cu restul cafelei, auzindu-se un zgomot satisfăcător când se lovesc de fundul coşului. O librărie se afla la doi paşi şi arunc o privire rapidă spre ceas – Gabriel nu va apărea decât peste douăzeci de minute apoi păşesc grăbită înăuntru. Magazinul tocmai s-a deschis, iar doi angajaţi murmură în spatele tejghelei în timp ce sortează cărţi. Trec pe lângă ei spre

secţiunea de dezvoltare personală.

S^trkuneicdsniciiiennte.

*yWe«.soaW(*işn*uie5tc-ecuasfa- M fi ptmrt şi o

scriu <M«r eu pe ultima...

Priurr» mi * opreşte asupra unui stand amp|as Ung* zona caselor de marcat Este pe jumătate gol, dar au rămas cătexa jurnale în culon vii, cu coperţ. spiralate. Sunt decorate cu curcubeie. răsărituri de soare şi a|te asemenea imagini

Întind mâna şi iau unul. Pe copertă scrie: „Nu e niciodată prea târziu să începi un capitol nou.' Privirea îmi rămâne fixată pe el, ca o poartă către viaţa anterioară, când aveam pacienţi. Când le spuneam să aleagă un jurnal şi să scrie în el zilnic, ca parte din terapie. Dr. Alexander nu mi-a dat o asemenea sarcină, dar o mică temă pentru acasă, dată de tine însuţi nu strică niciodată. Arunc o privire spre casă, unde cei doi angajaţi bârfesc veseli, fără să dea atenţie clienţilor. Dau curs unei decizii pripite şi strecor jurnalul în geantă. Inima începe să-mi bată nebuneşte, pulsaţia frenetică a sângelui înfundându-mi urechile. Niciodată nu am furat nimic. Şi sunt sigură că am câteva sute de dolari în portofel,

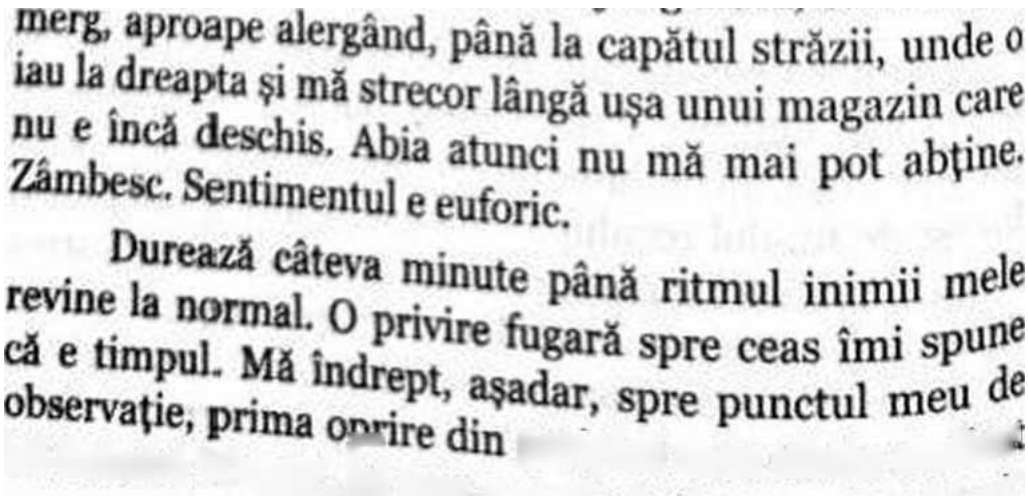
merg, aproape alergând, până la capătul străzii, unde o iau la dreapta şi mă strecor lângă uşa unui magazin care nu e încă deschis. Abia atunci nu mă mai pot abţine. Zâmbesc. Sentimentul e euforic.

Durează câteva minute până ritmul inimii mele revine la normal. O privire fugară spre ceas îmi spune că e timpul. Mă îndrept, aşadar, spre punctul meu de observaţie, prima oprire din

precum şi două-trei cârduri. Habar n-am de ce

naiba fac asta, dar simt că o să explodez cu fiecare pas pc <arr il fac spre uşă. Odată ce ajung afară, continui să

Iui Gabriel Wrieht Li r penP*u^ meu zilnic dedic3

"gnt. Işi face apariţia la timp, ca de obicei-

E destul de uşor să nu tiu văzută în timp ce îl urmă rtsc. Agitaţi» matinală a oamenilor care se îndreantă spre serviciu, sală, metrou e camuflajul meu. El merae hotărât pe trotuar, cu mâinile libere, purtând mănuşi de piele, şi se îndreaptă spre nord. îl las să treacă aştern cinci secunde, apoi îl urinez. H

În câteva minute, îmi dau seama încotro se îndreaptă – în acelaşi loc ca şi ieri. în loc să continue spre Columbia, face stânga, apoi încă o dată stânga. De data asta, mă opresc pe partea opusă a străzii şi îmi lipesc telefonul de ureche, întoreându-mă parţial cu spatele. Intră în clădirea de cărămidă roşie cu zeci de ferestruici, care este Manhattan Mini Storage, şi dispare prin uşa de sticlă. Se aprinde aceeaşi lumină ca şi ieri. De data asta număr – a douăsprezecea ferestruică de la intrare. Nu am îndrăznit încă să-l urmez înăuntru. Mi-e prea frică să nu mă vadă. Deşi mor de curiozitate să aflu ce face acolo. Mulţi newyorkezi au spaţii de depozitare. Având apartamente minuscule, e deseori o necesitate. Dar ieri a venit fără nimic şi a plecat tot fără nimic. Oare a sortat cutii? A aranjat diverse obiecte? A căutat ceva anume? Presupun că nu a găsit ceea ce a căutat. Poate de aceea a revenit.

Se porneşte o rafală bruscă, părul biciuindu-mi faţa. îl prind, îl leg la ceafa şi arunc o privire spre cer. A fost înnorat toată dimineaţa, dar acum norii s-au întunecat. Clădirile înalte din jurul meu îmi induc o senzaţie claustrofobică – de parcă cerul chiar ar putea să cadă pe mine şi nu e nicio scăpare. Dar apoi, destul de curând, Gabriel iese şi sângele începe să-mi pompeze cu rapiditate – la fel ca atunci când am strecurat jurn u în poşetă şi am ieşit din librărie ca o hoaţă. Mâini eui sunt tot goale, se îndreaptă din nou

spre nor , Columbia – mă grăbesc să nu-l pierd.

Am aceleaşi cursuri marţea şi joia, aşa că şt, după i intră în clădire, mai am două ore pânănă :^ctnim Z: pilind în poşetă după Un gţ “Jrf meu, studenţii merg la cumun ducând pe genţi sau rucsacuri. Puţini par imbrăcaţi sufi cient J bine pentru ziua rece de toamnă.

Simt brusc o privire aţintită asupra mea. Rjdi ochii, cercetând în jur pentru a descoperi sursa. Dar văd doar o mulţime de studenţi, un grup de fete, toate de un blond platinat şi îmbrăcate în treninguri identic – nimeni nu parc să fie atent la mine în mod specia]. Probabil îmi imaginez. E normal să mă simt paranoic^ având în vedere ce am făcut la librărie şi faptul că stau pe aici aşteptând să iasă un bărbat care nu ştie că l-am urmărit. Mă uit încă o dată în jurul meu, dar văd doar studenţi care traversează campusul.

îmi îndepărtez acest gând şi încep să scriu despre săptămâna care a trecut. Despre cum l-am văzut pe Gabriel la cafenea şi l-am urmărit. Despre cum mă întreb cât timp poate să continue să se prefacă fericit. Despre a douăsprezecea fereastră de la Manhattan Mini Storage şi despre Universitatea Columbia, campusul din mijlocul aglomeratei zone de nord a Manhattanului.

Când Gabriel coboară sprinten pe scări, probabil mdreptându-se să ia prânzul, ceva e diferit. Observ asta *pe loc* – mersul uşor, felul în care îşi ţine corpul înclinat, pnvirea tensionată. Nu se duce doar la cantină să ia un sandviş. Merge *undeva* să facă *ceva.*

Iar eu vreau să ştiu ce.

nele deschide u?a unei
Xnl . d 3 "larglnea campusului şi nu mă P°* abţme – mtm grăbită după el. Mă stóbate un făcandu-mi pielea de

găină la oă J i ■ i • rai[6] mi-J asum P mai â S^dul nsculului pe ta t aSUm‘ E mai inerte aici, lumina e slabă şi s»I,‘

. ulte artificiale prin colturi. Mese pătrate, cu feţe de roşii. în carouri. Separeuri şi mese, iar în faţă e o femeie care are cu zece ani mai mult decât mine.

- Orice masă e bună, draga mea.

Ea aşteaptă cu un meniu în mână. Studiez camera întunecată. încercând să-l zăresc. Apoi îmi dau seama că am trecut de două ori pe lângă el, pentru că deja s-a aşezat, cu spatele la mine, într-un separeu undeva în spate. Faţă în faţă cu o femeie.

— Aici e bine, mulţumesc.

Mă aşez la cea mai apropiată masă, una mică pentru două persoane, în mijlocul restaurantului. Chiar nu e deloc discretă, dar nu mă poate vedea. Cât timp îmi ţin capul aplecat, chiar dacă pleacă el primul, nu va şti niciodată că am fost aici.

- Vă mai las să studiaţi meniul?

îl pune în faţa mea.

Mă uit spre meniu.

— 0 să iau o salată caprese. Şi un pahar de pinot, vă rog.

Dispare. Câteva secunde mai târziu, am un pahar de vin în faţă. S-a aburit de cât de rece e şi iau o înghiţitură mică, fără să-mi dezlipesc privirea de la separeul din spate. Gabriel gesticulează – este bronzat, semn că are un hobby care presupune să stea frecvent la soare –, iar în faţa lui sta o femeie micuţă, cu părul blond strâns în coadă. Tânără. Frumoasă, genul care e popular. îl priveşte foarte serioasă.

E probabil o întâlnire cu un coleg profesor. Poate e nouă – asta explică pielea suficient de tânără

şi fără riduri. Sau ar putea fi o prietenă de familie. Poate chiar [0] întâlnire de afaceri de vreun fel, având în vedere că îl Priveşte atât de intens. Avocată, contabilă sau...

El o face din nou.

îşi dă capul pe spate, izbucneşte într-un h$_{oh}$ de râs puternic, iar ea zâmbeşte, clar mulţumită cj $_{a}$ obţinut o asemenea reacţie.

Iau o înghiţitură zdravănă din vin şi las gustul duh ce-acrişor să-mi cuprindă limba.

Se *preface foarte bine.*

Mi-aş dori să fiu mai bună la asta. Abia mi-$_{ani}$ recăpătat capacitatea de a mânca, de a face altceva decât să mă chinui cu rutina zilnică. Mi-ar plăcea să savurez din nou cu adevărat mâncarea, să-mi comand un aperitiv şi un desert, în loc de un singur fel din care ştiu că nici nu voi mânca prea mult. Pe de altă parte, nu merit să mă bucur de nimic după ce am făcut ce am făcut. Ce *nu am* făcut. Expir cu putere, apoi tresar când o mână apare brusc în faţa mea.

- Oh, imi cer scuze. Am crezut că m-aţi văzut.

Chelneriţa. Mi-a adus salata.

- Vă mai servesc şi cu altceva?

Dau din cap.

— Nu. Mulţumesc.

Ignor salata, îmi scot noul carneţel şi scriu mai multe notiţe. Poate că, dacă le revizuiesc mai târziu, voi găsi un tipar. Voi recunoaşte *ceva,* vreo urmă de indiciu care imi va permite să văd adevărul aflat sub masca pe care o poartă.

în cele din urmă, gust puţin din salată. Studiez stropii de ulei şi oţet balsamic, mănânc o bucată de rânză, ronţăi o felie de roşie. Cel puţin consum legume- bn tel de a spune. Dar în tot acest timp ascult – prind îragmente din conversaţia lor, deşi nu suficient pentru DrohU^«^{eSe} ^^{Va} d^{es}P^{re} un prieten

comun, cred. 0 a ei serviciu, care ar putea avea legături tot cu predatul. Şi apoi el spune „spaţiu de depozitare” şi îmi ciulesc urechile. Mă uit în direcţia lor, dar blonda observă că îi privesc insistent. Aşa că schiţez un zâmbet discret şi mă chinui să-mi mut privirea, ca şi când aş fi doar o clientă singură, care observă decorul restaurantului şi pe ceilalţi clienţi.

Sunt mai precaută după aceea, nedorind să mai întâlnesc din nou privirea femeii. Apoi, un cuplu ocupă o masă aflată între a mea şi a lor. Discuţia noului cuplu distruge orice şansă de a mai trage cu urechea. în afară de momentul în care aud râsul energic al femeii din separeul din colţ. Risc o privire rapidă, doar de o fracţiune de secundă, însă am o nouă revelaţie.

Poate că este iubita lui.

Mintea mi se agaţă de această idee. Poate că el şi soţia lui urmau să divorţeze. Poate că e cu adevărat *fericit* că ea e moartă...

Dar nu. Chiar dacă ar fi fost încântat să scape de ea, şi-a pierdut şi fetiţa.

Pe scumpa şi frumoasa lui Rose.

Chiar şi eu a trebuit să închid pagina de Google când mi-a apărut poza. Chipul dulce şi inocent, care nu avea să îmbătrânească niciodată, era prea greu de suportat pentru oricine. Poate doar pentru un monstru. Ceea ce Gabriel Wright nu era. Văzusem pustiirea de pe faţa lui, în acea seară. Lumea i se spulberase în mii de cioburi. *Se preface* că e fericit. Doar a ajuns să stăpânească arta de a-şi camufla sentimentele. Starea lui mizerabilă se ascunde sub masca pe care o poartă. în curând o voi vedea.

Stau singură aici şi împrăştii bucăţile de salată cu furculiţa prin farfurie ca să pară că am mâncat mai mult, îmi dau seama că e prima dată când sunt

într-un restaurant de la... ei bine, de când am fost cu *tine.* Trei sute

de dolari cheltuiţi pe o cină şi abia ne-am adresat vorbe unul altuia, în acea seară.

Mă copleşesc emoţiile- Las bani pe masă şi ţ strâng lucrurile, plecând înaintea lor, înainte ca Gabdd să mă poată vedea. Şi înainte să izbucnesc în hohote <u plâns, atrăgând atenţia nedorită a tuturor celor din $j_{Ur|1}$| meu. Pentru câ simt că asta se va întâmpla. Simt emoţj, ile care se învârt ca o tornadă ce işi adună forţele, gata să apară unde te aştepţi mai puţin.

Nici nu mă mai obosesc să aştept să iasă. Ştiu unde locuieşte, unde munceşte şi singurul loc pe care-l frecventează mereu atunci când se deplasează între cele două destinaţii – acel spaţiu de depozitare care Dumnezeu ştie ce secrete ascunde. în schimb, o iau spre est, ignorând picăturile reci de ploaie care au început să cadă. O staţie de metrou îmi apare brusc în faţă şi cobor sub oraş, urcând în primul tren pe care-l văd. Merg un număr nesfârşit de staţii, apoi ies din nou la suprafaţă, urcând scările spre stradă.

Cartierul Financiar.

Se pare că am mers destul de departe spre centru. Mă plimb aiurea, fără o destinaţie clară. Dar în momentul când văd indicatorul spre Maiden Lane, îmi aduc aminte că acolo este Biroul pentru abateri profesionale, încă am în poşetă hârtia semnată de dr. Alexander, aşa că aş putea să fac ceva util pe ziua de azi.

Sigla de pe uşa din faţă este intimidantă, literele nind mai mari decât e necesar. *Abateri profesionale-* versiunea la vârstă adultă a senzaţiei pe care o aveanj când treceam pe lângă biroul directorului, atunci când eram copil. Totuşi,

Bună. Trebuie să depun un document P^{en}* . un caz. A venit cu un plic de retur, dar eram prin zonă $ m-am gândit să-l aduc personal.

trag adânc aer în piept şi intru.

- Sigur» spune funcţionara. Aveţi numărul cazului?

Dau din cap afirmativ.

- E pe prima pagină a documentului.

la formularul şi îl scanează.

- Oh. Interesant. Chiar la acest dosar lucram mai devreme astăzi. Am avut o cerere FOIA în legătură cu el.

îmi încrunt sprâncenele.

— O cerere FOIA?

Ea dă din cap aprobator.

— Cineva a cerut o copie cu întregul dosar al cazului în baza Legii privind libertatea de informare.

— Cine?

Funcţionara se schimbă la faţă. îşi strânge buzele de parcă şi-ar fi dat seama că a spus ceva ce nu trebuia.

— Scuze. Nu ar fi trebuit să menţionez asta.

— Dar cine ar cere o copie a dosarului meu?

Ea ridica din umeri.

— Poate fi oricine. Cazurile încheiate cu acuzaţii devin publice.

— A fost cineva din presă?

Nimeni nu m-a mai deranjat de când nu au mai apărut titluri cu povestea despre Connor. Au trecut luni bune de atunci.

— Trebuie să completaţi formularul online pentru a obţine acea informaţie.

Ea dă din cap.

- îmi pare rău dacă v-am supărat.

Oftez.

— Bine. Mulţumesc. Mai trebuie să fac altceva

pentru a depune acel document?

— Nu. Mă ocup eu.

- Mulţumesc.

les din nou pe stradă, simţindu-mă şi mai p$_{Oso}$, morâtă decât eram atunci când am mirat. Stau cu umerii aplecaţi şi îmi simt picioarele grele, de parcă pantofii ar fi tăcuţi din beton, dar continui să merg. Ce altceva am de făcut? Merg câţiva kilometri, fără să fiu cu adevărat atentă încotro mă îndrept, până ajung într-o fundătură, îmi apar brusc în faţă nişte porţi de fier. Un cimitir. Pare un loc destul de potrivit pentru a-mi încheia ziua. Merg mai departe, găsesc intrarea, iarba uscată foşnindu-mi sub paşi. încep să citesc pietrele funerare pe lângă care trec.

Philip Morrow. 1931-1976. Iubit tată, soţ şi fiu.

Matilda Holtz. 1876-1945. Prea iubită pentru a fi vreodată uitată.

Júlia Einhard. 1954-1960. îngerul nostru din cer. înghit un nod din gât şi simt un gust sărat. *Júlia avea doar şase ani.*

Fiica lui Gábriel nu va ajunge niciodată la şase ani. închid ochii. Ce fac? Locul meu nu e aici. Şi mă simţ brusc epuizată. Prin urmare, mă întorc să ies din cimitir. O construcţie micuţă din cărămidă se află la ieşire şi mă opresc, gândindu-mă la ele...

La soţia lui Gábriel.

La fiica lui.

Scuzaţi-mă, strig prin geam.

O îngrijitoare îşi ridică privirea de la un formular pe care ti completează şi se uită la mine peste ochelari.

— Pot să vă ajut?

— Da. Se poate...

Dar prea mult Poate nu e treaba mea-
iWr nU am_f_‘ Prea bună la a P^tră nişte limite *sănătoase,*
aşa că de ce să încep acum?

- ft D vreo modali,ate s « aflu dacă Cineva e îngropat am? Recent, am pierdut nişte prietene d7r n.1 parte. Aş vrea să le aduc flori. ““

Minciuna îmi iese cu uşurinţă din gură.

- Bineînţeles. Care este numele lor?

- Numele de familie e Wright. Ellen şi R0Se. Cred că au fost înmormântate anul trecut.

— Hmmm...

Caută în computer.

- Nu e niciun Wright înmormântat aici în ultimii anei am. 11

— Oh. Bine.

Sunt dezamăgită. Ar fi fost dureros să le văd mor- mmtele. Am scăpat prea uşor azi.

X ’."J* pare răU’ draga mea- Mult noroc să le găseşti. Adesea, să vedem mormântul cuiva ne poate aduce linişte. 1

Dau din cap mulţumind şi mă întorc. Din păcate pentru mine nu există linişte.

CAPIT0LUL6 .
j/tlUMU

1 se albiseră din nou încheieturile.

Strângea cu putere un scaun. Strângea mânerul frigiderului cu putere. Strângea cârjele cu putere. Nu conta. în ultimele patru săptămâni, de când se accidentase, Connor strângea totul cu putere în mână. îi spusesem asta odată, însă doar se enervase. Strigase că *schilozii* trebuie să se apuce bine de ceva, să nu cadă. Dar nici măcar nu stătea în picioare acum. Stătea pe banca de penalizare, dincolo de bariera din plexiglas, privind cum echipa lui se antrena, în timp ce strângea cu putere crosa de hochei pe care o ţinea pe genunchi.

Era furios şi tensionat, speriat că nu va mai putea reveni niciodată pe gheaţă. înţelegeam asta. Dar starea constantă de stres nu era sănătoasă pentru recuperarea lui. Aşa că am încercat să reduc presiunea fără să atrag atenţia asupra faptului că aceasta exista.

-Hei.

M-am aşezat pe locul de lângă el şi i-am descleştat degetele de pe crosa de hochei. Ducându-i mâna spre gură, l-am forţat să o deschidă şi i-am sărutat palma.

- Cum ţi-a fost ziua?

Connor s-a încruntat şi a făcut semn spre gheaţă.

- Franklin devine din ce în ce mai bun. Puştiul e mai rapid şi mai agil decât mine.

Brimley Franklin ocupa acum locul de mijloc,, I* care J° S°?Ul x meU' U douăzec' Şiireî L ani. tânjea după o şansă să joace şi era nerăbdător ”, {şi facă un nume. Mi-am împletit degetele cu ale lui Connor.

— Nu se compară cu tine.

- Nu mă lua de sus.

Şi-a smucit mâna din a mea şi s-a ridicat brusc în picioare.

- Hai să plecăm de aici. Trebuie să-mi iau geanta din vestiar şi apoi să trec pe la clinica pentru gestionarea durerii, înainte să mergem acasă. Am uitat ceva ieri acolo.

— A, OK.

A ieşit furios înainte să termin de vorbit. Medicul echipei a venit spre mine în timp ce stăteam afară, în faţa vestiarului, aşteptându-l pe Connor.

— Hei, Meredith. Ce mai faci?

— Bine. Dumneavoastră, dr. Gallo?

— Mâine e marea zi, nu? Fitz începe fizioterapia?

Am dat din cap afirmativ.

— Da, aşa e. Sunt foarte entuziasmată. A fost o lună grea. Lui Connor nu-i place să stea degeaba. Nu poate vedea progresul pe care îl face vindecarea interioară. Sper ca fizioterapia să-i arate că există o luminiţă la capătul tunelului.

M-a bătut pe umăr.

— Nu-ţi face griji. Va reuşi. E normal să fie anxios. Nu ar fi jucătorul care a fost dacă nu s-ar arata

Nerăbdător.

Am dat din cap. Dar nu anxietatea mă îngrijora. ;[1] mria. Noaptea trecută, Connor aruncase cu un pahar [ln] Perete atunci când îl întrebasem dacă era necesar sâ

nurtkive ta to«te antrenamentele şi la toate meci din deplasare. Întrebarea mea fusese nevinovată. N ştiam regulile sau la ce îl obliga contractul. Totuşi, ftcu.se roşu în fată şi i se umflaseră venele de pe gât.

Soţul meu şi cu mine eram împreună de mult timp. De-a lungul anilor. îi văzusem toate reacţiile de furie, dar niciodată nu fusese îndreptată spre mine. în ultima vreme, ceva în furia lui era diferit. Totuşi, nu am îndrăznit să-i spun asta doctorului Gallo. Nu am spus-o nimănui.

În timpul călătoriei cu maşina spre clinica de gestionare a durerii, eu şi Connor am făcut conversaţie de complezenţă, l-am spus că avusesem doi pacienţi noi astăzi. recomandări din partea altor pacienţi pe care îi tratasem. Dar şi asta a părut să-l supere.

- Ce o să faci cu toţi pacienţii ăştia când o să ai un bebeluş?

Având în vedere că trebuia sd *faci sex* ca să rămâi însărcinată, ceva pentru care soţul meu îşi pierduse interesul de la accidentare, nu mi se păruse o problemă presantă.

- Am vorbit deja despre asta. Voi angaja pe cineva.

— Nu vreau ca o bonă să stea cu copilul nostru tot timpul.

M-am uitat la el şi apoi înapoi la drum.

~ Mă gândeam să angajez pe cineva la cabinet. Un alt psihiatru. Poate cu jumătate de normă.

Lui Connor i s-a încordat maxilarul.

— Norocul tău că ai un viitor atât de promiţător.

Nu am muşcat momeala. în ultima vreme, în

orice spuneam sau făceam găsea un motiv pentru care să certe. În schimb, m-am întins peste consola centrală Ş[1] 50

mi-am pus mâna peste pumnul strâns pe care îl ţinea în poală.

-Viitorul meu arată promiţător pentru că e alături de *tine.*

Mi-a ignorat comentariul şi a arătat cu degetul înainte spre clinică.

- Nu e niciun loc liber. Blochează pe cineva şi pune avariile. Intru eu repede.

După ce am oprit, am deschis portiera maşinii să pot ieşi şi să-l ajut pe Connor să coboare. A clătinat din cap şi a făcut un semn spre uşă.

— Închîde-o. Nu am nevoie de ajutor. Nu stau mult.

Din momentul în care a intrat, s-a eliberat chiar locul din faţa clădirii. Aşa că am parcat paralel cu bordura, să nu încurc traficul. Când am terminat, a început să sune un telefon mobil, dar nu era al meu. Connor îşi lăsase telefonul în suportul pentru pahare. Pe ecran a apărut *Centrul de fizioterapie Elite,* aşa că am răspuns.

-Alo?

— Bună ziua. Pot vorbi cu domnul Fitzgerald, vă rog?

— Păi... Nu e disponibil acum. Sunt soţia lui, Meredith. Pot să vă ajut cu ceva?

— Poate. Suntem de la *Centrul de fizioterapie Elite.* Domnul Fitzgerald are o programare mâine la nouă. Speram să o putem muta la unsprezece. Unul dintre terapeuţii noştri a avut o urgenţă şi va lipsi câteva zile, aşa că încercăm să rezolvăm cu toate programările.

M-am uitat spre uşa clinicii. Niciun semn de la

Connor încă.

_ Bineînţeles. Nicio problemă, coborât din maşină şi am intrat în c)i Connor nu era pe hol. aşa ca m-am dus |a te Septţionera vorbea la telefon, dar a acopent receptoţ

- Aştept să mi se facă legătura. Pot să vă ajut?

_ Da. Soţul meu e pe aici pe undeva, conil()t Fitzgerald. Tocmai a intrat.

I-am arătat telefonul lui mobil.

- Are un apel telefonic important. Puteţi sj.| anunţaţi?

- Pot să văd un act de identitate, vă rog?

- Sigur.

Ani căutat în geantă şi i-am arătat femeii permisul de conducere.

- Scuze, a spus ea. E o persoană importantă, aşa că am vrut să mă asigur că nu sunteţi vreo fană. Am zâmbit.

- *Sunt* fană. Cea mai mare fană a lui.

Femeia a făcut un semn cu degetul spre uşa din spatele ei.

- Aştept să mi se facă legătura cu un reprezentant al unei companii de asigurări la care e imposibil să

P°mn^ ^tzgerald a intrat în spate să discute cu S u^raa I* dreapta, dacă nu vă deranjează altrin^^1 Sln8ur^ Tocmai închidem, aşa că nu e nimeni altcineva pe acolo.

” Mulţumesc.

Lumina'^relJX8 erau'Teo uşi, toate închise- Pe podea din ultima cameră de la

capât. Pe măsură ce mă apropiam, vocea lui Connor se aurea din spatele uşn. pe un ton ridicat şi furios.

- Scuteşte-mă. Am 1,93 metri şi uo kg. Nu iau aceeaşi doză ca majoritatea pacienţilor tăi.

- Nu doza mă îngrijorează, a răspuns o voce de bărbat. Ci de cât timp le iei. Ar fi trebuit să te dezobiş-nuieşti până acum sau cel puţin să scazi treptat doza. Nu ar trebui să ai asemenea dureri după patru săptămâni de recuperare. Iar dacă ai, trebuie să ne gândim că ar putea fi altceva în neregulă.

M-am oprit la câţiva metri de uşă, ţinându-mi res-piraţia, să ascult conversaţia.

— Păi, da. *Aşa că dă-mi odată reţeta aia neno-rocită.* încep fizioterapia mâine şi trebuie să pot să-mi lucrez genunchiul.

Un suspin puternic.

— E ultima dată, Connor. Vorbesc serios.

Inima a început să-mi bată mai tare. Se pare că nu eram singura îngrijorată de faptul că soţul meu înghiţea oxicodona ca pe bomboane.

Am aşteptat un minut înainte să mă apropii de uşă. Când am băgat capul înăuntru, Connor s-a încruntat.

— Ce cauţi aici?

- Ai un apel de la centrul de fizioterapie. Părea important.

I-am înmânat telefonul.

După ce am ajuns acasă, a dispărut la duş cât timp am pregătit cina. Când a ieşit, puiul era în cuptor, iar eu eram în living făcând puţină ordine.

Connor s-a uitat în jur, mijindu-şi ochii.

 — Unde mi-e geanta?

Spre deosebire de majoritatea jucătorilor, Soţ meu nu-ţi 1»« echipamentul de hochei în vestiar, <ţUpă antrenamente. Căra o geantă mare după el în fiecar n. în timpul sezonului, stătea aproape de uşa nOastră de intrare ori de câte ori era acasă. Dar când intrasem mai devreme, cârja lui se agăţase de cureaua de umăr a genţii şi aproape că îl făcuse să se împiedice.

— Am pus-o în dulap.

- De ce?

- S-a încurcat în cârje atunci când am intrat. M-am gândit că nu o vei folosi o vreme, aşa că de ce să nu o iau din drum?

S-a îndreptat spre dulap, cu ajutorul cârjelor, şi a smucit uşa. A scos geanta şi a aruncat-o lângă uşa de la intrare. Geanta a căzut cu un zgomot puternic.

- Acolo îi e locul.

Mi-am ridicat mâinile.

- Bine. Doar încercam să te ajut.

- Nu am nevoie de nîciun nenorocit de ajutor, a mormăit el şi s-a întors, dispărând în dormitorul nostru, trântind uşa atât de tare, încât s-au zguduit pereţii.

Din nou, am încercat să ignor asta, în ciuda senzaţiei de frustrare din stomac. în adâncul sufletului, ştiam câ nu era cu adevărat supărat pe mine, deşi începeam să mă satur să fiu ţinta nervilor lui. Când cina a fost gata, am aranjat masa. Connor a apărut abia după ce începusem să mănânc singură.

A rămas în picioare, sprijinit de spătarul

VI M
El
scaunului din faţa mea, cu capul plecat.
îmi pare rău. Nu trebuia să mă iau de tine,

sosul dl'n farfurie. bUMtă Pâi"e am înmUiat'°

- Ai ftcut asta destul de des în Connor. ** 'n ult,ma vreme,

Şi-a trecut mâna prin păr.

- Ştiu. Sunt un nemernic. Doar ră • de inutil şi nu ştiu ce o să fac dacă nu o să notTe Î nou. Din cauza asta simt toată această furie în par nu ar trebui să o descarc pe tine. Nu e o scuză X' port urat cu tine Chiar îmi pare rău, iubito. Te-alpurtat extraordinar. Mă voi strădui să fiu mai bun. Promit

Am dat din cap.

- Sunt îngrijorată pentru tine, Connor. Schimbă-rile de dispoziţie şi furia sunt efectele secundare ale abu- zului de opioide.

A urmat un moment de tăcere.

Apoi, a fost ca şi când aş fi acţionat un comutator S-a crispat la faţă de furie.

- Abuz de opioide? Schimbările de dispoziţie nu sunt un efect secundar al nenorocitelor de calmante, *doamnă doctor.* Sunt un efect secundar al faptului că mi se termină cariera la douăzeci şi nouă de ani. Bineînţeles că sunt al naibii de furios.

Connor a clătinat din cap.

— Nu mă aştept să înţelegi, având în vedere ascen-siunea carierei tale şi faptul că trebuie să angajezi pe cineva ca să ai un copil.

— Nu e corect.

S-a îndreptat spre uşă cu ajutorul câijelor.

— Da, exact, comentariul meu nu e cel corect. M-

am ridicat în picioare.

— Connor, aşteaptă. Nu fugi. Hai să vorbim.

— De ce, ca să mă psihanalizezi ca pe un pacient? Nu, mulţumesc.

’•^^w*^****?

“‘a[4]”” “ " vertweâediminea^. je trântea. Cam Q(a,

“‘“"2.’’»”^ostp“ı’amoii’“ı

despre P[romls,U]

CAPITOLUL?

încă o lună singură. Noua mea normalitate, cum o numeşte terapeutul meu.

Mă descurc, cred. Dar mă descurc bine? Suficient de bine cât să-l păcălesc pe dr. Alexander. Cel puţin aşa cred. Dar noua mea normalitate are rutina ei. Să merg dimineaţa să-mi iau cafea. Să-l aştept pe Gabriel, pentru că, în ciuda a ceea ce i-am spus doctorului Alexander, mi-e imposibil să nu-l mai urmăresc. Gabriel merge aproape zilnic la spaţiul de depozitare. Şi astăzi, ca în fiecare zi în ultimul timp, trec pe lângă el, fac dreapta după câteva clădiri, pe aleea micuţă, beau din cafea şi scriu în carneţel, analizând secretul fericirii lui Gabriel.

După douăzeci de minute petrecute la spaţiul de depozitare, se va îndrepta spre facultate, iar eu mă voi apuca de noua mea preocupare – să-i găsesc familia. Să găsesc locul unde este îngropată. Am vizitat zece cimitire în ultima lună. Uneori, întreb vreun angajat şi primesc un răspuns negativ rapid. Alteori, hoinăresc ore întregi, căutând pietre funerare noi, din granit lucios, locuri unde iarba încă nu a crescut prea mult. Aş putea să caut online; există acum baze de date cu locurile de veci. Dar nu o fac şi nici măcar nu ştiu de ce. în schimb, rătăcesc prin lumea celor morţi, citind ce scrie pe fiecare piatră funerară, până când sunt

\1
sikUÊÂ Vă le-am studiat pe toate. Am un sentiment ciudat de linişte să mă aflu

prinţi mo*. Ades«. simt că acolo e locul meu, dar cumva sunt prinsă în lumea celor vii. ,

îmi 'Trific «asul. ajx>i iau o ultimă înghiţi^ de cafea stând pe alee. Astăzi întarae Nu stă ntciodatj atât de mult la spaţiul de depozitare. Nici mai mult, nici mai puţin de douăzeci de minute şi acum s-au făcut deja patruzeci în timp ce aştept, îmi scot carneţelul. Am notat deja toate lucrurile obişnuite:

A mers pe strada 23 la ora 9 a.m.

Standul obişnuit de cafea. Aceeaşi comandă ca ieri. 0 cafea mică şi o brioşă cu porumb.

Astăzi din nou nu şi-a luat ţigări.

Oare s-a lăsat de fumat? Poate cele pe care le-a cumpărat când l-am văzut eu erau pentru altcineva?

S-a oprit la spaţiul de depozitare.

Dau pagina şi incep să scriu lista de cumpărături de care am nevoie. Mi-a revenit pofta de mâncare. Presupun că ar fi trebuit să-mi revină de mult, cu toţi kilometrii pe care ii parcurg zilnic pe jos.

Brânză.

Castraveţi.

Migdale.

Nu reprezintă chiar nişte mese echilibrate, dar cel puţin nu mai trăiesc doar cu cafea şi vin, deşi ambele încă ocupă un loc important în dietă.

Mai arunc o privire la ceas – s-au făcut patruzeci elfX TUte- Poate '-am ratat? Poate mi-am verifi; Snd U1” am Clht mesajul de la fratele meu tocnia> Sa ± 3 ** lânsă mine. Sau poate pentru
' ™ imr LmerS d‘rect acasl Dar nu e o vacanţă sau pauză intre semestre. Are cursuri astăzi.

\1
aDoiîmi văd ZeCe m^nute‘ .Mai astept zece apoi uni văd
kHdAW de dAW. Am găsit un cimitir nou de vizitat-
unul cu pa^l6 încă disponibile, ce pot fi achiziționate
poate de aceeă nu i-am găsit încă familia. Pentru că
nu se așteptau să moară. Nu aveau un loc de veci în
apropiere unde să fie înmormântate. Sau poate le-a
incinerat?

Deşi ideea de a incinera un copil pare greşită. Nu sunt sigură dacă am auzit vreodată de aşa ceva. Rod capătul pixului şi răsfoiesc paginile carneţelului până la unele dintre primele notiţe pe care le-am făcut.

Ellen şi *Rose Wright.* Numele lor sunt subliniate de două ori. Ellen fusese şi ea profesoară, dar la liceul local – preda engleză. Un lucru pe care îl aveau în comun. De asemenea, primăvara, antrena echipa de fotbal feminin. Absolventă a Universităţii din Virginia, dar originară din Rhode Island. Singura fotografie a lui Rose pe care o publicaseră ziarele era alături de mama ei în timp ce se ofereau voluntare la o cantină a săracilor de Ziua Recunoştinţei. Bineînţeles. *Bineînţeles* că erau persoane cumsecade.

închid carneţelul brusc şi îl strecor înapoi în poşetă. Ridic paharul de cafea de pe jos, deşi acum e murdar de noroi de pe alee, o mâzgă maronie care se scurge pe fund. E timpul să plec. Probabil l-am ratat sau a luat-o în altă direcţie sau poate s-a dus direct acasă, îmi aranjez geanta pe umăr, mă îndrept rapid spre trotuar şi o iau la stânga, înapoi spre metrou.

Nici măcar nu-l văd înainte să se întâmple.

0 coliziune frontală – nu foarte diferită de cea dintre *tine,* soţia şi copilul său – şi nu am timp să reacţi-onez. Nu am timp să o opresc. Mă lovesc de el, îmi pierd echilibrul şi apoi cad...

— Hei, fii atentă.

Un braţ puternic mă apucă de cot. Sunt oprită brusc din căderea spre betonul rece, iar eu îmi ridic pn virea îngrozită, având în acelaşi timp un sentiment e

nertbdare. Privirile ni se întâlnesc şi nu mă pot abţ^ să nu clipesc.

Buzele lui Gabriel Wright se arcuiesc trădând curiozitate.

- Eşti bine?
- Nu. Adică... adică da.

încă nu mă pot abţine să nu clipesc. Dar cel pufa intră în funcţiune mecanismul de autoprotecţie şi întorc capul spre pământ, ascunzându-mi faţa.

- Scuze. Nu te-am văzut...
- Ce făceai pe aleea aia?

Vocea lui este veselă, jucăuşă.

Sunt conştientă că mi se încălzesc obrajii urmârin- du-i privirea îndreptată în josul aleii întunecate dintre două clădiri din cărămidă, văzând-o aşa cum e posibil să o perceapă el – insalubră, umedă şi probabil plina de şobolani. A fost ascunzătoarea mea timp de câteva săptămâni şi nu mi-a trecut niciodată prin minte să iau în considerare aceste aspecte. Eram atât de concentrată asupra lui. Şi acum, ei bine, iată-l.

— Sunt în întârziere... dar eşti bine? mă întreabă, văzând că nu-i răspund.

Pare sincer îngrijorat.

— Sunt bine. Mulţumesc.

La fel de repede cum s-a întâmplat, a plecat. Mă apuca un tremurat nervos până când dispare după “^ătorul colţ. închid ochii – ştiu traseul pe care *o* va elf e Un^e va traversa strada, unde se va opri pentru 0 i’lării ’ d ac^ ma∗ are nevoie de o doză de cofein «eri L"? ,Care,va intra’ sa^a de curs în care ţine

inspiró.

hFZVĂLblREA

Expiră.

încet.

Regulat.

Nu m-a recunoscut.

Normal că nu. Singura ocazie pe care ar fi avut-o să mă vadă a fost în ziua aceea la spital. Iar o femeie oarecare era ultima lui grijă când întreaga familie îi murise. Am fost mereu atentă când îl urmăream. Nu m-a observat niciodată. Dar acum, după ce m-am lovit efectiv de el, îşi va aminti de mine.

Simt un fior pe şira spinării. Deşi pentru el, probabil, a părut o întâlnire întâmplătoare, cu o persoană complet necunoscută, pentm mine a fost total diferit. Până la urmă, ştiu că îşi comandă frecvent salată la prânz, probabil s-a lăsat de fumat şi îi lipseşte ultimul nasture de la pardesiu. Şi le ştiu feţele celor trei femei cu care ia adesea prânzul sau o cină intimă...

Fir-ar.

încă tremur. întregul corp îmi vibrează de nevoia să alerg pe stradă, să-l ajung din urmă, dar nu pot. M-a văzut. Trebuie să-i pun capăt. Aici şi acum. Nu-l mai pot urmări. Nu pot să caut mormintele soţiei şi copilului lui, nu pot să stau afară sub stejarul mare de la Columbia, aşteptând să se întoarcă acasă în fiecare seară. Ceea ce pot să fac... e să merg acasă. Mă întorc şi o iau înapoi pe drumul pe care am venit, abandonându-mi toate planurile. La jumătatea străzii, firele de păr de pe braţe mi se ridică, recunoscând sunetul înaintea mea. *Zgomot de paşi.* Mă răsucesc pe loc, aşteptându-mă să-l văd pe Gabriel în spatele meu, aşteptându-mă să alerge după mine, dându-şi seama cine sunt. Cine eşti *tu.*

Dar nu e nimeni acolo. Probabil a fost ecoul propriilor paşi. Deşi aş fi putut jura altceva. Mă uit încă o

dată spre trotuar. Doar dacă nu s-a ascuns pe o altă alee, totul e m capul meu – ca în *Mmacare-şi spune tlli* de Poe. numai ci umilitorul fl aude pe urmăritorul |u' imaginar.

Mă duc acasă. Direct acasă, nu mă opresc să-mi iau nici măcar o salată, o chiflă sau încă o cafea. Sunt prea speriată să mănânc. Trebuie să ma ascund. Dar când ajung. îmi dau seama că mi-am pierdut cheia de la apartament. Nu cheia mea. de fapt. *A soţului meu.* Simt o strângere de inimă. Cea la care este ataşat brelocul pe care l-am ftcut pe comandă. Pe care ţi l-am dat în seara în care ne-am hotărât să ne întemeiem o familie. Cea care imi aminteşte de speranţe, visuri şi de bărbatul care erai... inainte. O folosesc de atunci... Din fericire, încă o am pe a mea împreună cu cheile de la birou, pe undeva pe la fundul genţii. Un set inutil de chei pe care le port în continuare cu mine. Cel puţin astăzi au o utilitate. Le scot cu mâna încă tremurândă.

În casă, mă ghemuiesc în patul pentru musafiri – nu am dormit încă singură în camera noastră. Mai miroase a Connor. Stau întinsă pc cuvertură, privind tavanul ore întregi, până când alarma telefonului îmi atrage atenţia că, dacă nu mă mobilizez, voi rata întâlnirea cu dr. Alexander din această seară.

Iar apoi va trebui să raporteze consiliului niedirilor.

Iar eu nu voi mai ieşi niciodată din încurcătură asta.

h»ni Pe?l PoatC nîCi nUımi PaSă- NU am neV0ʻe emUl n0StrU 6 aCWtat- Pent™ mânC^ Nu dn f1 "etesar P°î î*lra din magazine. îţi dai sean>a_ licenţa dpfi' P0' Poa,e aş preda dacă mıar fi reV0<?ʻ i pJruKSl PU,ea lucra la Columbia. Mi-aş WP^

Şi să râdem împreună mâncând salată. «»radem

Dumnezeule, îmi pierd minţile.

Până la urmă, nevoia de a merge la toaletă e cea care mă face să mă ridic în picioare. Şi, din moment ce sunt în picioare, la fel de bine aş putea să mă încalţ. Să mă spăl pe faţă. Să-mi pun haina pe mine. E literalmente un proces forţat, pas cu pas, pentru a ieşi din casă când vine momentul să plec la programare. Iau metroul două staţii, număr treptele de la staţia de metrou în timp ce le urc, mă strecor prin furnicarul de oameni. Sunt epuizată, psihic şi fizic, până când ajung. Prea multe frământări, prea mult stres generează toxine periculoase în cortexul prefrontal. Le-am explicat asta pacienţilor cu paranoia de sute de ori. Deşi nu eu sunt doctorul astăzi.

— Meredith, o plăcere, ca de obicei. Intră, intră.

Salutul obişnuit al doctorului Alexander. Dar zâmbetul său politicos obişnuit păleşte când mă priveşte. îşi ridică brusc sprâncenele.

— Ce se întâmplă azi? Pari...

Caută un cuvânt care să nu mă ofenseze.

Nu judec niciodată un pacient după felul în care arată sau nu fac presupuneri despre starea lui mintală. Mai bine îmi spun ei direct. Dar el a greşit, iar eu îl las să se chinuie să-şi găsească cuvintele potrivite.

— Un pic deconectată? reuşeşte el, în cele din urmă.

— Sunt.

Şi pentru că nu mai am nimic de pierdut, sunt sinceră cu el pentru prima dată de la începutul sesiunilor noastre.

— încă îl mai urmăresc pe Gabriel. V-am minţit, îi povestesc despre spaţiul de depozitare la care merge Gabriel zilnic. Despre mesele intime cu diverse femei. Căutarea mea pentru a găsi mormintele arm iei

tai. Felul ta C*re »mbeşte Gabnel. felul în ear$_{e\ râ}$. cum ne-am ciocnit an. pe alee.

- Trebuie doar să văd. îi spun.

- Si veri ce?

- Durerea. Suferinţa. Ştiu că e acolo pe undev$_a$ Sub zâmbetul lui.

Ochii lui hoinăresc pe faţa mea.

- Nu crezi că e posibil să fie fericit? Că s-a vindecat? Aşa cum am discutat?

- Cum ar putea să se fi vindecat? Şi ce e în spaţiul acela de depozitare? De ce ar merge cineva la un spaţiu de depozitare în fiecare zi? Nu poţi ţine animale vii acolo. Aşadar, de ce?

Îmi termin propoziţia şi trebuie să mă opresc un moment să-mi trag sufletul.

- Meredith, aş vrea să ne gândim ce impor- tanţă are asta. El nu e treaba ta. Ce face cu timpul lui nu e treaba ta. Deci, de ce contează motivul pentru care merge acolo sau ce e înăuntru?

Deschid gura, formulând rapid un răspuns.

— *Pentru că...*

Dar chiar dacă până şi în mintea mea sună necon- ringător, totuşi o spun.

~ 1 rebuie să ştiu. Trebuie să aflu.

- Să afli ce?

Oftez exasperată.

~ Nu *ştiu.*

nul răÎÎÎ câM* ’im$_f$P Să mă 8âDdeSC’ Sâ'n ' C°nt' ^^{dn}d nu o fac, se foieşte pe scaun-

Wrigh7p<?T^l-P^{Utin} ** P^{lac}* Ce-ar $^{fi\ dacă}$

^{e} encit şi îşî continuă viaţa? Cum te-ai şi

- M-aş bucura pentru el, bineînţeles. Dar nu este posibil ca el să...

Dr. Alexander ridică o mână.

- Un moment, te rog. Hai să ducem raţionamentul ăsta până la capăt. Dacă domnul Wright ar putea merge mai departe, nu te-ar ajuta şi *pe tine* să mergi mai departe?

— Cred...

- Simţi că meriţi să mergi mai departe, Meredith?

Bineînţeles că nu. Cum aş putea? Dar înţeleg unde bate. Crede că refuz să accept că Gabriel e fericit ca o formă de autopcdepsire.

După o lungă tăcere, zâmbeşte.

- O să-mi răspund singur la întrebare. *Chiar* meriţi să fii fericită şi cred că e un subiect pe care trebuie să-l discutăm mai mult în viitor. Deocamdată, poate analizăm puţin consecinţele acţiunilor tale. Cum te-ai simţit azi când aproape ai fost descoperită?

— M-am speriat de moarte. Dar şi...

Mai fusese şi altceva. Nu mă recunoscuse, iar asta m-a bucurat, deşi o parte din mine fusese dezamăgită. Nu-i spun asta lui dr. Alexander.

— A fost ca adrenalina pe care o ai la jocurile de noroc, spun în cele din urmă. Ca şi când ar fi putut să se întâmple orice.

- Hmm...

Era răspunsul greşit. Nu era ceea ce ar spune o Persoană stabilă psihic. Ştiu asta. Dar e adevărul.

~ Sunt îngrijorat că, dacă nu te concentrezi pe mai ™ulte aspecte în viaţa ta, te implici în jocuri riscante. ţSur, nu e ca şi când ai bea sau te-ai droga, dar nu e cu q^ţc ma* Puţin periculos. Vrei să fii prinsă, Meredith? ai şi mai multe probleme decât cele pe care le ai deja?

nU_

- Eşti siguri?

îmi ţin prin™ în P»™nt Nu fac asta, niH Nv XWM) sâ fiu prinsă, nu? Mn de gânduri uni nSvii ? în minte. Nidanul nu are vreun sens. Am mai m J InmWn decât răspunsun. Dar nu vreau să-| nimic pc doctorul .Klexander.

Până la urmă, îşi schimbă poziţia pe scaun.

— Meredith?

Privirile ni se întâlnesc.

-Da?

Î$i înclină capul.

- Ai spus că ai căutat mormintele familiei lui Gabnel?

Dau din cap afirmativ.

-De ce?

Mă uit în altă parte, dând din cap.

- Nu sunt sigură.

- îmi imaginez că ar fi foarte tulburător sa le găseşti. Să citeşti pe piatra funerară puţinii ani pc care i-a trăit o fetiţă?

Ochii mi se umezesc doar gândindu-mă la asta.

- Sigur.

Ţ *Acesta* e motivul, Meredith? Vrei să te pe<*eP' şi mai mult? Nu sunt magician. Nu ştiu ce se întâi[1]]' P a în capul tău fără să-mi împărtăşeşti. Dar sunt îng[rl]jorat că acţiunile tale sunt foarte autodistructive.

Lacrimile îmi cur cutie de şerveţele şi se g pe obraji. Dr. Alexander apleacă. Scot câteva şi î[111]* $

- Mulţumesc.

După o lungă tăcere, dr. Alexander îşi drege vocea.

— Ai un program zilnic?

— Păi. da. Adică... un fel de.

- Povesteşte-mi despre asta. Ce faci în fiecare dimineaţă?

Oftez şi îi povestesc cum îmi încep ziua. Programul meu care se învârte în jurul lui Gabriel.

- în regulă, mâine, în loc să-l urmăreşti, vreau să vii aici. Vreau să stai în hol şi să scrii în jurnal. Fă asta în fiecare zi pentru următoarea săptămână. Trebuie să ieşi din acest tipar.

Dau din cap afirmativ şi trag aer adânc în piept.

- Bine.

Pot să fac asta. Pot să-mi iau o cafea şi să vin *aici* în schimb. Va fi mai bine decât să-l urmăresc pe Gabriel. Decât să risc să fiu descoperită. Să risc să pierd şi mai mult decât am făcut-o deja.

— M-am înscris la sală, spun, ca şi când asta ar fi un fel de cale de salvare.

- Bine. Vino aici şi scrie în jurnal. Du-te acolo şi aleargă pe bandă ca să parcurgi distanţa pe care ai fi ficut-o urmărindu-l. Hai să spargem cercul vicios, să creăm o nouă rutină.

îi întâlnesc privirea şi zâmbesc forţat. încerc să par încrezătoare, ca şi când asta mi-a dat o speranţă. Har încă nu pot scăpa de această senzaţie. Dorinţa de a vedea. Dorinţa de a vedea durerea lui Gabriel Wright. Pe care eu i-am provocat-o.

CAPITOLUL» .
rtuuta

- Cred câ sunt ale tale.

O pungă a alunecat pe masa din bucătărie, oprin du-se fix în faţa mea.

0 singură privire la bonul îndoit şi capsat pe part« din faţă a ambalajului alb a fost suficientă să-mi dau seama de ee soţul meu îşi arăta colţii. Anticoncepţionale. Am închis ochii.

^PatnTn,^"'0^.3563^ dintr-° Călătorie cu tul Potrivit să-i ^teptam momen'

din nou antimnro ^espre faptul că voiam să iau apăruse vreodată P'Onae' Din Păcate, momentul nu

<*e8Prearatapânsa$J_1^U' *' tre buit să vorbesc cu tine ^norm-a-mt rm'amgândit- a intrerupt. Sofii] ♦ / a fi tată? " e defeet? Nu are un material bun iXedel0c^- a fă ^am ^'^^tmasa.

Paţi SÎJmi pun mâinile pe pieptul 1* 81gUr că nu e,. ° de raza mea de acţiune- c «sta.

- Eşti deja suficient de stresat. Nu pare să fie momentul potrivit să adăugăm la toate astea o sarcină şi un nou-născut.

- E drăguţ din partea ta să hotărăşti asta pentru noi.

M-am încruntat.

- Ai dreptate. îmi pare rău. Ar fi trebuit să discutăm înainte să-mi reînnoiesc reţeta. Doar că aseară mi-a venit menstruaţia, iar intervalul de timp pentru a începe o nouă folie e mic, aşa că am luat decizia.

Am dat-o în bară, ar fi trebuit să mă opresc aici – scuze şi explicaţii. Dar mi-a venit brusc o idee, iar întrebarea mi-a ieşit pe gură înainte să mă pot opri.

- De ce ai fost la farmacia de unde mi-ai luat pastilele?

Lui Connor i s-a încordat maxilarul.

— Fizioterapeutul mi-a prescris o cremă pentru inflamaţia genunchiului. Ţi-am spus că am renunţat la calmante de luna trecută.

- îmi pare rău. N-am vrut să insinuez...

— Da, sigur.

A dat din cap şi şi-a smuls jacheta de pe spătarul scaunului, îndreptându-se furios spre uşa de la intrare.

— Bucură-te de pastile.

— Unde te duci?

— Oriunde, dar nu aici.

Chiar dacă îl văzusem cum deschide uşa brusc şi o trânteşte în urma lui, tot am tresărit când s-a izbit. Eram atât de tensionată în acea perioadă. Inima îmi bătea mereu cu putere şi mă simţeam permanent dezechilibrată. Singurul moment în care mă relaxam era la serviciu, când puteam să mă las absorbită de problemele altora.

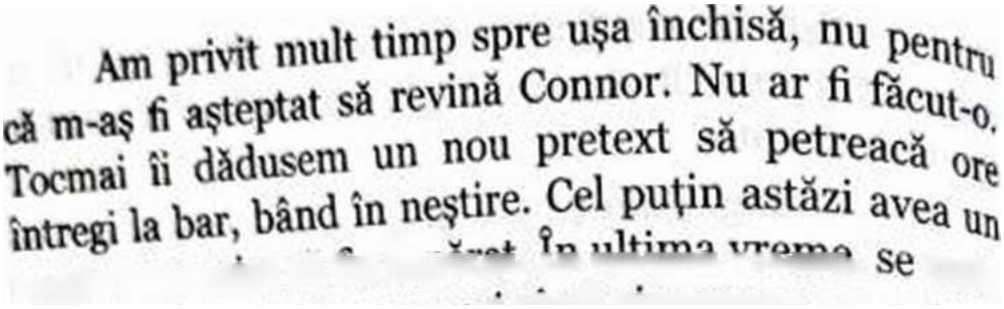
Am privit mult timp spre uşa închisă, nu pentru
că m-aş fi aşteptat să revină Connor. Nu ar fi făcut-o.
Tocmai îi dădusem un nou pretext să petreacă ore
întregi la bar, bând în neştire. Cel puţin astăzi avea un
se

motiv întemeiat sa ne supa.«.. – ---------- ,
certa

CU mine din orice fleac atunci când ajungeam acasă, apoi dispărea ore întregi, venind acasa mirosind ca o fabrică de bere. Uneori, dacă eram încă trează când se întorcea mă prefăceam că dorm. Alcoolul îl făcea emotiv, se întorcea supărat şi-şi cerea scuze. Apoi voia sex de împăcare. Dar excesele lui aveau adesea *un alt* efect — inabilitatea de a menţine o erecţie. Ceea ce îl făcea să devină din nou furios. Ajunsesem într-un cerc vicios pe care voiam să-l evit

Simţeam un gol în stomac atunci când mă gândeam cum mi se schimbase căsnicia în doar câteva luni. Soţul meu iubitor şi grijuliu devenise o persoană pe care nu o recunoşteam. Lucrurile se înrăutăţeau pe zi ce trecea. Chiar putea să mă învinovăţească fiindcă nu voiam să rămân însărcinată acum? Sigur, eram o echipă şi ar fi trebuit să vorbesc cu el. Dar, până la urmă, era decizia mea ce să fac cu propriul meu corp. Ca să nu

lucrurile continuau as’ ? Crescut sinBură copilul dacă copil cu un bărbat al lfUm erau- Nu puteam lăsa un fadei. Poate că am C○○1<?’ CU pro^eine de gestionare a el, dar era respon^M1* Să nu discut aceste aspecte cu ^cea să simt că nu pute61^ Crearea am^ianţei care mă

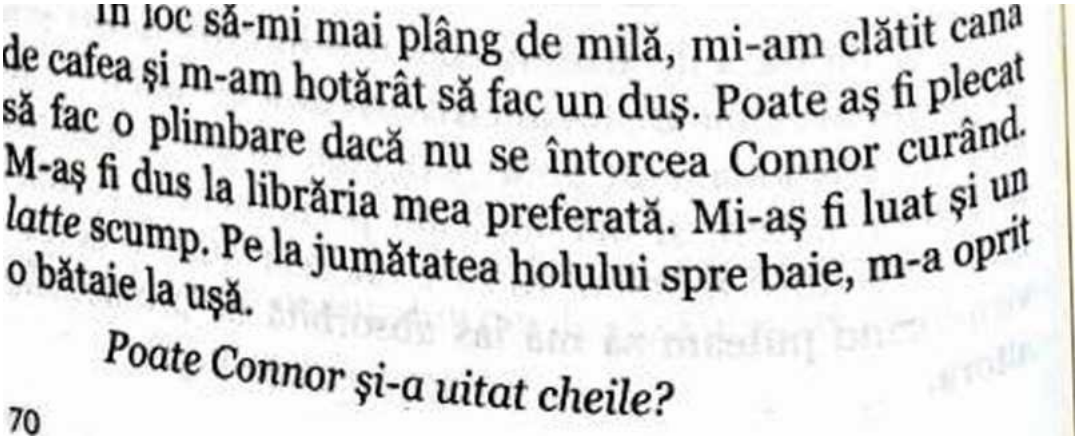
În loc să-mi mai plâng de milă, mi-am clătit cana de cafea și m-am hotărât să fac un duș. Poate aș fi plecat să fac o plimbare dacă nu se întorcea Connor curând. M-aș fi dus la librăria mea preferată. Mi-aș fi luat și un *latte* scump. Pe la jumătatea holului spre baie, m-a oprit o bătaie la ușă.

Poate Connor și-a uitat cheile?

70

Poate că s-a întors să discutăm, în loc să-şi înece necazurile în băutură?

Poate că mai e speranţă pentru noi, la urma urmei...

Dar când am deschis uşa, mi-a căzut faţa.

- Şi eu mă bucur să te văd, m-a apostrofat Irina. Doamne. Voi doi vă potriviţi perfect.

Mi-am încruntat sprâncenele.

— Care voi doi?

- Tu şi Connor.

Ea a făcut semn cu degetul peste umăr.

- L-am văzut adineauri în hol. L-am salutat, dar nici nu m-a auzit. Părea că i s-au înecat corăbiile.

Numai că nu i se înecaseră corăbiile, ci chiar el sc înecase. Iar eu eram vinovata.

Am oftat.

— Ne-am certat.

Irina şi-a frecat burta şi a ridicat din umeri. Urma să nască în orice moment.

— Păi se mai întâmplă. M-am supărat aseară pe Ivan pentru că nu m-a avertizat că acel tiramisu adus de el acasă era acru. Trebuie să adaug că l-am scos din gunoi ca să-l gust. Zilele astea mă cert din orice.

Am chicotit şi m-am dat intr-o parte.

VI Kf

-fl Intră. Cred că eşti exact ce am nevoie acum.

Ea a ridicat un deget.

— Nu te grăbi. Ai Nutella?

— Cred că da. Lui Connor îi place cu pâine prăjită.

— Bine. Atunci voi binevoi să te onorez cu prezenţa mea.

. «P« cu Inna în bucătărie. Am găsit Nu„J5S5

•» ««<•>■“"* 7“»«... ‘

_ Nu e nevoie de pame. a făcut Inna un senin

mâna. Doar o lingut^-te rog’

Am zâmbit.

∗Sigur , n • -

luat o lingură de Nutella şi a început să vorbească având gura plină.

— Deci, ce se întâmplă cu tine şi domnul Morocănos?

Am oftat.

-Am făcut o prostie.

Ea a ridicat din umeri.

- Şi ce dacă? E bărbat. Sunt sigură că şi el face prostii tot timpul. E mult mai ieftin când greşim noi. Dacă Ivan intră în bucluc, primesc bijuterii. Dacă greşesc eu, el primeşte o felaţie. Doar pune o pernă pc podea pentru genunchi şi spune-i, în „microfon”, că-p part rău.

Dacă ar fi fost atât de simplu. Am dat din cap-

- Chiar avem mari probleme în ultimul timp

Connor pare că e furios tot timpul.

nî .^!neln^e^es c. E îngrozit că nu va mai pa^

VI Kf
fl
op^X când Ivan a trebuit sj

lini înainte £ *num* *P™* °
^^dL’X[rventielacoloană,nu?]
nunta deXT,^’ [atât de] mult, încât am a^ rău a fost. [Nu
a]® spus nimănui niciodată ca[1]

- Serios?

Ea a mai luat o lingură de Nutella.

- identitatea lor e atât de legată de joc. încât trec printr-o criză existenţială. îmi aduc aminte că am sugerat să amânăm nunta să se poată concentra pe recuperare. Ivan a crezut că am amanat-o pentru ca s-ar putea să nu mai vreau să mă căsătoresc cu el, fiindcă exista posibilitatea să nu mai joace niciodată. Din orice spuneam sau făceam ajungea la concluzia că nu mai voiam să fiu cu el. Nu puteam să-l fac să creadă altceva, din cauză că nu mai avea încredere în el însuşi.

Asta suna/oarte *familiar.*

— Dar, evident, lucrurile s-au îmbunătăţit?

Irina a dat din cap.

- A durat ceva. Ivan a trecut printr-o perioadă foarte întunecată pentru câteva luni. Nu eram sigură că vom reuşi. Dar, cu timpul, lucrurile s-au îmbunătăţit. Mi-ar plăcea să spun că a fost ceva ce am spus sau făcut eu. însă a trebuit să-şi găsească forţa în el însuşi.

A întins mâna peste masă şi m-a bătut uşor pe mână.

— Connor îşi va găsi calea. Şi voi doi veţi fi din nou cuplul care îi face pe toţi ceilalţi să se întrebe dacă au relaţii cu adevărat fericite. Crede-mă. El va rezolva asta.

Voiam să cred că avea dreptate. Dar ceva îmi spunea că problemele lui Connor erau mai mult decât o criză de identitate sau neîncredere în forţele proprii.

A doua zi după-amiază, am avut o pauză de o °ră între pacienţi, aşa că am ieşit să iau puţin aer şi s cumpăr ceva pentru prânz.

— Nu aveau pâine de secară.

VIV,1
1 «n<h*>l I*n,nl aSiStCnt". mea' Sar$_{ah}$
Km rh^n”n,şiii’ampusp °u- dmPU^$_{V}$^lu»tin«himbcUCereale-

A zâmbit şi a făcut un semn spre uşa biroului m$_{eil}$.

- Te aşteaptă cineva la uşă.
- Doamna Trenka a ajuns aşa devreme?
- Nu. Te aşteaptă un anumit jucător foarte sexy dr hochei.

Şi-a luat căştile şi le-a introdus în urechi.

- 0 să ascult muzică în timp ce mănânc. *Foarte tare.* Deci, nu voi auzi nimic.

Bine, atunci nu ne vei auzi certându-ne. Connor şi cu mine nu mai vorbiserăm de aseară, când venise acasă beai şi recalcitrant, incă supărat din cauza contraceptivelor. Era leşinat pe canapea când plecasem de dimi- «•ţălnervidu.

Parfumul florilor m-a izbit imediat ce am deschis JT 1 ^ar ’maSmea era cu adevărat şocantă. meu’cu mâinile în jurul celui dată S-a ridw hortens*’ P6 care d văzusem vreo- frumos pârtTd inima mi s_a strâns. Bărbatul meu pante io nduri adă^1' tr^te^ea durerea fiind înt»' “teva luni în urmă nU ^seserâ acolo doar cu

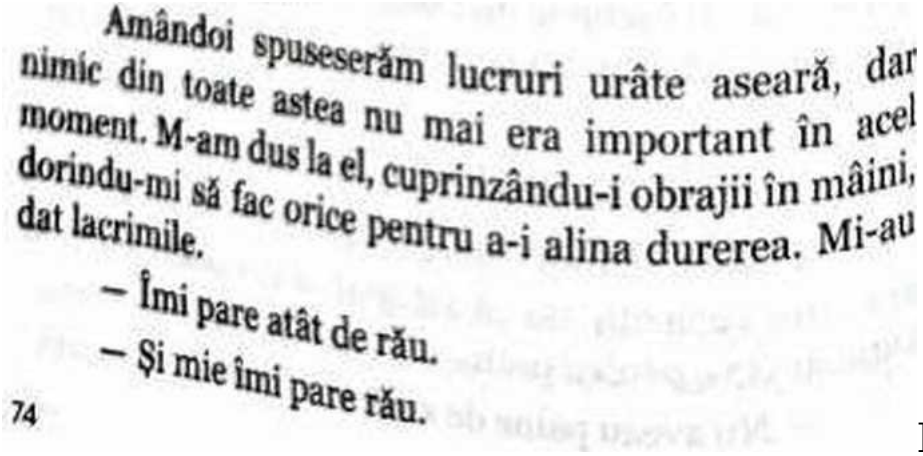
Amândoi spuseserăm lucruri urâte aseară, dar nimic din toate astea nu mai era important în acel moment. M-am dus la el, cuprinzându-i obrajii în mâini, dorindu-mi să fac orice pentru a-i alina durerea. Mi-au dat lacrimile.

— Îmi pare atât de rău.

— Şi mie îmi pare rău.

74

- Nu trebuia niciodată să iau din nou anticoncepţionale fără să discut cu tine.

A dat din cap.

- Ai procedat corect. Nu sunt în stare să fiu tată acum. Sunt un dezastru, Mer.

- Nu, nu eşti. Trebuie doar să ai încredere în tine. în inima mea ştiu că te vei întoarce pe gheaţă, dar chiar dacă nu se va întâmpla asta, vom rezolva situaţia, împreună.

Connor s-a uitat în jos pentru o lungă perioadă de timp. Când ni s-au întâlnit din nou privirile, a înghiţit cu greutate.

- Ai avut dreptate. Calmantele înrăutăţeau lucrurile. Nu am renunţat să le iau când am zis că am făcut-o, acum câteva săptămâni. Dar acum gata. Mai aveam câteva şi le-am aruncat în chiuvetă în dimineaţa asta. Şi o să încerc să beau mai puţin.

Lacrimile îmi şiroiau pe faţă.

- Devii din ce în ce mai puternic în fiecare zi. Trebuie să ai încredere în tine, Connor. Poţi să faci asta. Ştiu că poţi.

A dat din cap.

— *Noi* putem să facem asta. O vom face împreună.

M-am simţit uşurată când mi-am pus braţele în jurul gâtului lui, strângându-l în braţe cât de tare

puteam. Am rămas aşa o lungă perioadă de timp. După ce ne-am desprins, în sfârşit, am împărţit masa mea de prânz şi ne-am bucurat unul de compania celuilalt, pentru prima dată după o veşnicie. A plecat doar pentru că mi-a sosit următorul pacient.

Restul după-amiezii, totul mi s-a părut un pic jnai uşor, un pic mai luminos. După două luni în care îmi fusese teamă să merg acasă, acum – după plecarea

ultimului pacient – de-abia aşteptam să termin Pr. mul şi să-mi văd soţul. 3.

— Mai avem ceva de discutat?

Mi-am pus haina în timp ce vorbeam cu Sarah • sala de aşteptare. Ifl

A zâmbit.

-Cineva se grăbeşte.

- Connor pregăteşte cina.

- Distracţie plăcută. Doar termin scrisoarea către o companie de asigurări şi plec şi eu.

- Bine. Seară plăcută şi ţie, Sarah.

- Ah, stai. Ai lăsat reţeta pentru domnul Mankin? Pleacă în Florida să aibă grijă de mama lui timp de o lună, deoarece trebuie să se opereze. Are nevoie de o reţetă pe hârtie pentru a o ridica de acolo când i se termină medicamentele, în câteva săptămâni. Nenorocit» de la asigurări nu-l lasă să o ia atât de devreme.

u sunt sigură dacă ai văzut mesajul meu. A sunat mai decerne să spună că o va lua mâine la prima oră.

ar' Da' am văzut mesajul. Dar am uitat cay ai m, a' am'nt't- l-o scriu chiar acum, în că ajunge înaintea mea.

întors ^în *hir* 8eanta biroul lui Sarah şi m-a01 deschis sert^° i ?-eU 'au can>etul de reţete. An1 "emu, şi nu era î DREAPTA SUS» LOCUL UNDE ham găsit drpnt 00 °' căutal printre nişte hârtii-

- / k-P am ver'^cat sertarele celelalte reţete? ani strigat. Mi-ai văzut carnetul

dreapta sus. ^ată Cand ^'ani văzut , era în sertarul <■ nou. Niciun rezult^* de asta am c^utat 76' Sarah a intrat în biroul meu-

— L-ai găsit?

— Nu.

- Poate s-a terminat?

0 senzaţie de rău augur m-a cuprins când mi-am amintit ca soţul meu fusese la o aruncătură de băţ de mine, cu doar cateva ore mai devreme.

— Hmm... Da, s-ar putea.

CAPITOLUL 9
^*cum*

K doua zi din noul an. Mesajele de *An N$_O$u f • •* înlocuiesc luminiţele strălucitoare de Crăciun şi rele din vitrine. Trec pe lângă o sală de sport ale căr ferestre proclamă *Un nou an, un nou tu!*

De data asta, au dreptate.

A fost o lună bună. Ies în fiecare zi din casă Mere . sală. Chiar observ că încep să mi se tonifieze muşchii când mă uit în oglindă – cine s-ar fi gândit? Nu eu. Dar cu căştile pe urechi şi muzica ritmată care mă motivează, m am concentrat pentru prima dată în totalitate asupra mea. r

Îmi pun mănuşile primite de la fratele meu, de Ini i i*trecut sărbătorile cu el şi cu familia gU* .Cee ou* fetiţe adorabile ale sale. E adevărat că cunosrirt[1] — aDunte de o altă fetiţă pe care nu ani mi-a aminn Nu a fost u$or Familia lui veselă lucrurile J de ?ate visurile de odinioară, de toate scris desnre e’a P’erdut GabrieI WriShtʼ DaF arn reuşit să m am antrenat pe banda cun^ fratele meu. Sărbitf00'!^*" “P’ Şi m’am bucUrat ^”âre Pentru noi ti ■ ,tonle nu au fost întotdeauna uŞ° «uza Oive’rS C°nt 04 ne'am Pierdu< părinţii, douăzeci de an nr afecţluni' când aveam în jurJt destul de bine uPw tota1’ cred m’am deSCUfi I» ?8 Duie- M-am luptat cu dorinţa de a rever»

vechile obiceiuri şi de a-l aştepta pe Gabriel. Sunt mai bine acum.

La câteva blocuri mai încolo, îmi dau seama că mă aflu în preajma cabinetului meu, aşa că mă hotărăsc să trec pe acolo. E prima dată când măcar încerc să o fac de când mi-am strâns bagajele, cu luni în urmă. De fapt, am evitat complet această clădire până acum. Dar mi se va încheia în curând perioada de suspendare, treizeci şi şapte de zile şi numărătoarea continuă, şi mă voi întoarce la muncă, la cabinetul meu. Un pas mai aproape de normalitate.

Cotesc la dreapta şi văd clădirea. Inima îmi bate cu putere pe măsură ce mă apropii, dar de data aceasta este un sentiment pozitiv. Emoţie, mai mult decât anxietate. Un nou început, nu teama de trecut. Cel puţin până ajung la clădirea cu numărul 988 şi îmi văd chipul pe un afiş pus în staţia de autobuz din faţă.

Inima mi se opreşte în loc.

Ce naiba?

O poză cu faţa mea în prim-plan este lipită cu bandă adezivă pe panoul din sticlă al staţiei de autobuz. Sub ea se zăresc nişte cuvinte scrise, dar sunt atât de neliniştită şi speriată, încât durează un minut să-mi pot concentra privirea suficient pentru a citi.

TRAFICANŢII DE DROGURI NU SUNI ÎNTOTDEAUNA INFRACTORII DE PE STRADĂ

Dr. Meredith McCall prescrie medicamente persoanelor cunoscute ca dependente. Sprijiniţi proiectul de lege 80178» care

prevede suspendarea permanentă a medicilor care ac trafic de droguri.

Dedesubt se află o siglă cu doi pumni şi Nor York – *Mame împotriva medicilor abuzi*$_{vi\ C}$' te? strada cu privirea. Mă simt ca şi când toată |n s-ar holba la mine – ca şi când ar şti ce am ftcut aştept să văd oameni furioşi, oameni care mă arac"[5] degetul. Dar sunt singura care acordă vreo atenţie ? şului. întind mâna şi il rup, pe sticlă rămânând <]' urmele din colţurile paginii lipite cu bandă adezivă A°^ o iau la fugă. ' P[01]

Alerg, alerg până când simt că imi ard plămâni iar picioarele îmi tremură atât de tare, încât încep să-n"' fac griji că o să cad. Mă prăbuşesc pe treptele unei câs" din cărămidă, mă aplec, imi pun capul între genunchi şi trag aer în piept. '

- Eşti bine? mă întreabă o femeie.

Dau din cap aprobator.

Ea zâmbeşte.

tesfp-t? $[1>eU leJ[PUn tUtUror c5 sunt bine_- Doar amin* te$te-ţi, once ar fi. că până la urmă va trece. merittasă[11^' SUn*

'UCruri în viată de care

Picior [xi'te picior [UrDIă,Oare' Alexander ÎŞ* P"[1]* ~ Un An

Nou fericit!

- A ,'[Umesc' E 5* [z]>ua mea de naştere.
  bine, la mulţi ani!
  aranjează cravata.
~ Ai vreun pl$_{an}$?
- Eu...

[?alnSt Ai>usive] Doctors, în ib. engl. (n. red.).

Mă opresc. Voiam să inventez ceva, să-l fac să se simtă confortabil. Ceva ce s-a transformat într-un obicei. Fac asta des cu fratele meu. îi spun că iau prânzul cu o prietenă sau merg la un muzeu sau... sau ceva de genul ăsta. Dar nu trebuie să îi alung temerile terapeutului meu. în plus, m-am simţit mai bine de când am început să fiu sinceră cu el.

- Nu, nu chiar. De fapt, mă simt foarte singură acum.

— Spune-mi mai multe.

Mă aşez pe canapea şi îmi încrucişez picioarele, privind o pictură abstractă de pe perete.

- Ei bine, vreau să zic, îl am pe fratele meu, dar el are viaţa Iui. Soţie, copii şi un loc de muncă. Şi locuieşte în Connecticut, deci e aproape, dar nu prea. Nu am mulţi prieteni. Am pierdut legătura cu aceia pe care îi aveam în colegiu, în anii grei de facultate de medicină. După aceea, am fost ocupată cu rezidenţialul şi, ei bine... o mare parte din viaţă i-am dedicat-o lui Con nor. Prietenele mele erau soţiile colegilor lui de echipă sau oameni cu care petreceam timp în cuplu. Şi cu tot ce s-a întâmplat, cei mai mulţi au dispărut. Sau poate că nu am putut să dau ochii cu ei. Nici nu mai ştiu. Eram destul de apropiată de Irina, soţia celui mai bun prieten al lui Connor din echipă. Dar are trei copii sub cinci ani şi nu a putut...

Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite.

— Nu sunt sigură că e vina Irinei în totalitate că nu am mai vorbit. Doar ne-am distanţat. Mai schimb câteva cuvinte cu nişte doamne de la cursul de yoga pe care l-am început luna trecută, dar e atât de greu ca adult... să faci trecerea de la un simplu salut la „Vrei să ieşim la o cafea?”

Dr. Alexander dă din cap înţelegător, dar nu

spune nimic.

vi
KE
H

o*» **nevoia SJ “”* <5; * _ Mi sml

ânpirâ P acasă

Trag adânc aer în piept şi fac un efort să vorb^

- M-am gândit să încep o relaţie. Sunt sin gUră, aproape doi ani... E destul de mult timp, nu? ae

Dr. Alexander işi deschide larg palmele.

- Doar tu poţi decide cât e de mult, Meredith.

Îmi scapă un chicotit.

- Şi eu le spun acelaşi lucru pacienţilor mei.

îmi muşc buza şi mă gândesc. Bineînţeles, există aplicaţii pentru asta... pentru întâlniri. Poate am să încerc una. Pare că îţi oferă o relativă anonimitate. Ceva ce poţi încerca, apoi ştergi şi te prefaci că nu s-a întâmplat niciodată. Dar cuvintele îmi amintesc de altceva ce urmează să se întâmple.

- îmi voi relua activitatea luna viitoare. Nu pot să cred că a trecut deja aproape un an.

— Cum te simţi în legătură cu asta?

- Bine. Cred. Adică va trebui să îmi reconstruiesc cabinetul. Dr. Gerald Rodgers – poate aţi auzit de ei- deşi a leşjt la pensie, mi-a ţinut locul. E minunat, dar are peste şaptezeci de ani şi un stil diferit faţă de a din^ d^1 Că 3 pre^uat cabinetul, secondat de padeTs,“ “ efect Piwderea a >’ătate

va trebui şi PUtin lngriJorată din această cauză, ‘ din a-* rec,ă25

^'â. ¿aiXlegatâ de apariţia mai mult0F

E1 ridic* din sprâncene.

- Afişe?

- Există un grup, cam ca *Mame împotriva condusului în stare de ebrietate,* şi acesta îi urmăreşte pe medicii care abuzează de dreptul de a prescrie reţete. Am trecut pe lângă cabinetul meu săptămâna trecută şi am găsit un afiş cu poza mea, lipit în staţia de autobuz. Iar acum ceva timp, cineva a solicitat o copie a dosarului meu de la Biroul pentru abateri profesionale. Se pare că au voie să facă asta conform Legii privind libertatea de informare. Iniţial, am crezut că ar putea fi cineva din presă care încearcă să scrie un articol. Dar acum cred că ar putea fi ei.

Dr. Alexander clipeşte de câteva ori.

- îmi pare rău să aud asta.

Ridic din umeri.

— E rina mea.

— Totuşi. Nu trebuie să fi fost uşor.

- Nu, nu a fost. Dar nu voi lăsa asta să mă doboare. Mă simţeam bine înainte de această întâmplare. z\m rupt afişul pe care l-am găsit. Totuşi, trec pe lângă clădire în fiecare zi de atunci, să văd dacă a mai apărut altul. Din fericire, nu s-a întâmplat asta.

Dr. Alexander zâmbeşte.

— Atunci, nu mă voi concentra pe acest aspect. Spune-mi, cum te simţi în legătură cu reluarea activităţii profesionale? Crezi că eşti pregătită?

-Da.

Şi chiar sunt. Absolut. Dar m-am schimbat, iar modul în care îmi văd pacienţii s-a schimbat. îi spun asta, adăugând:

— Voi fi un psihiatru diferit după experienţa prin care am trecut.

- Experienţele noastre de viaţă pot fi extrem valoroase pentru a fi empatici cu pacienţii noştri. *

Dau din cap aprobator, dar mintea mea e ţn aJ parte – cabinetul meu se menţine cu greu pe fiŋja plutire. Umerii mi se lasă în jos. Am muncit atât de să-l construiesc, nu doar să-l fac să aibă succes, ci „ ajung în punctul în care să prospere.

Din nou. îmi răsare în minte gândul de a cunoaşte pe cineva. Aş putea să o iau de la capăt? Să încerc să am o relaţie? îmi înghit un nod din gât.

Dr. Alexander mă bombardează cu mai multe întrebări – despre viaţa de zi cu zi, despre jurnalul meu, despre obiectivele pe care le am pentru anul care vine' În cele din urmă, spune:

— Se pare că şedinţa aproape s-a încheiat. Mai e ceva ce ai vrea să discutăm?

Dau din cap, doar pe jumătate atentă. Cealaltă jumătate se gândeşte încă la aplicaţiile de întâlniri. Ar fi posibil să iubesc pe cineva la fel de mult cum l-am iubit pe Connor? Pe acel Connor cu care m-am căsătorit şi cu care plănuiam să am o familie, nu pe Connor care a distrus o familie.

— Ţi-ai schimbat noile obiceiuri în ultima vreme? întrebarea mă readuce la realitate. Mă întreabă dacă l-am urmărit din nou pe Gabriel. Ceea ce nu am făcut. Am fost cuminte. A trecut o lună. Nu că tentaţia nu şi-ar fi arătat colţii. încă mă întreb. Mă gândesc aproape zilnic Ia el. La faptul că e/ericiL..

— Nu, au rămas cam aceleaşi.

Fac eforturi să zâmbesc.

~ Mă gândesc că, dacă nu e distrus...

propoziţia neterminată.

bl» „ w h mnM curând.

— Excelent.

cmet'T A'Man<,er d‘n ” mai no,ează ∗

Plec după câteva minute, rătăcind pe străzi vM. Nu mi-am adus haine pentru sală, drept ca enj pat merge acolo să-nn .na. ocup timpul cu ceva MLa mele sunt .n pl.nă campanie de reduceri *du*p(, ClZ iar eu privesc o v.tnnă drăguţă, gândindu-mă să int™ Dar nu am nevo.e de nimic. Ar fi doar o modahtate de a-m. omor. t.mpul, Aşa că mă îndrept Tpre c« Aproape de .ntrarea în clădire, privirea mi se opreşte asupra unu. cuplu care se sărută; sunt pierduti unul în îmbrăţişarea celuilalt. Bărbatul îi cuprinde femeii obra fi în palme; ea îş. trece degetele prin părul lui închis la culoare. *Pasiune.* s ,a

Simt o undă de invidie în timp ce urc cu liftul spre apartamentul meu. Dar când ajung la uşă şi o găsesc u întredeschisă, ma cuprinde un sentiment foarte diferit *Fncă.* Raman .mobilizată, paralizată fizic, în timp re nuntea mea creează un milion de scenarii diferite.

Un bărbat cu mască are un cuţit.

Un pacient – pe care l-am tratat la spitalul de psihiatrie acum câţiva ani – a evadat. Mă învinovăţeşte că l-am internat şi vrea să se răzbune.

Un hoţ.

Mai rău, un violator.

Mi-am pierdut cheile nu cu mult timp în urmă. Dacă le-a găsit cineva şi m-a urmărit până acasă?

Ar trebui să fug, să scap cât de repede pot. Să ina întorc însoţită de un poliţist.

VI
KFVI
rut nu mi pot mişca. Literalmente nil
Respir ^dat şl S'm “ m∗ Se ,nvârte o/0'

»sa ci f«c singurul lucru pe care pot săq f anume şi ascult. îmi tin respiraţia, aşteptând să paşi sau vreun zgomot, poate al canapelei sfâşiate £ persoană dezaxaţi. înarmată cu un cuţit. Dar şi^ lucru pe care il aud este propriul puls care îmi bubuie“ urechi.

în cele din urmă, nu nun suport. Mă aplec împing uşa, suficient cât să văd înăuntru. E întuneric, deşi las mereu lumina de pe hol aprinsă şi e suficient să disting ca nu e nimeni acolo şi nimic nu pare nelalocul lui. înghit cu greutate şi bag capul pe uşă.

- Bună? E cineva aici?

Linişte.

Strig mai tare a doua oară.

- *Bună? E cineva aici?*

b'n zgomot mă face să tresar, îmi simt inima în gât Dar e doar vecinul meu care îşi descuie uşa.

- Meredith? E totul în regulă?

Domnul Hank trebuie să aibă optzeci de ani, însă acum pare Superman care vine să mă salveze.

Oftez cu putere.

MLt mea era descuiată când am ajuns acasă- "putea fi cineva înăuntru. „

Dlspafe 0 dipă şi se întoarce cu o bâtă de baseb^ privire. apartamentul meu. Mă duc să aru*c

> nu vă pot lăsa să faceţi asta.

- Insist.

P^tePeholşifacesemncătreuşalui desch^ 86

- Acum, intră.

- M-aş simţi mai bine dacă aş veni cu dumneavoastră.

El ridică din umeri.

- Bine, dar stai la câţiva paşi în spatele meu. pentru că dacă dau cu bâta, nu vreau să te lovesc în cap.

Dau din cap aprobator.

— Aşa voi face. Mulţumesc.

Domnul Hank ridică bâta până la nivelul umărului şi intră pe vârfuri în apartamentul meu. Amândoi ne uităm prin living şi bucătărie înainte de a ne aventura pe hol. Toate uşile sunt închise, aşa cum le las eu în mod obişnuit. Domnul Hank le deschide pe fiecare, verificând dulapurile în timp ce eu mă uit sub paturi. După ce verificăm toate camerele, lasă bâta jos.

— Uneori, când învârt cheia în broască, spune el, nu se încuie. Deci cred că e încuiată, dar nu e. Trebuie să încerc mânerul şi să verific.

— Nu am avut problema asta niciodată.

— Atunci, poate ca erai doar grăbită şi ai uitat să o incui. Se întâmplă.

Am fost cu capul în nori în ultima vreme. Aşa că presupun că ambele variante sunt posibile. Totuşi, nu mă simt în întregime liniştită doar pentru că nu era nimeni înăuntru. însă dau din cap şi zâmbesc.

— Probabil asta e. Vă mulţumesc pentru că m-aţi ajutat.

— Nicio problemă. Oricând. Doar bate la uşă daca ai nevoie de ceva.

— Vă rămân recunoscătoare. Mulţumesc din nou, domnule Hank.

După ce pleacă, mai dau o tură prin apartament.

Biroul este ultima cameră în care mă uit. Nimic nu pare
ieşit din comun la început, dar >n timp ce Serv ci sertarul biroului meu nue închis conipl S duc şi il deschid, caut pnntte obiectele dinăuntru, fac M1 inventar în minte. Nu pare să lipsească nimic. Cel din câte îmi amintesc.

‘r

în prag, mai arunc o privire înapoi în cameră Sn birou. înainte să sting lumina şi să închid uşa. Apoi * îndrept direct spre frigider. Cu siguranţă, am nev* de vin ca să scap de tensiunea din ceafă. Beau pri muj pahar în timp ce încă stau cu uşa frigiderului deschisă şi privesc spre broasca de la uşa de la intrare.

încerc sâ revin la momentul plecării din această dimineaţă. în timp ce mă îmbrăcam, aveam televizorul pornit şi ascultam ştirile. Meteorologul spunea ci existau şanse de ploaie. Eram încălţată cu nişte pantofi gri-maroniu decupaţi la vârf şi m-am gândit pentru o clipă să ii schimb cu balerini, să nu mă ud la picioare. Dar apoi m-am uitat pe fereastră şi nu era niciun nor pe cerul albastru, aşa că nu i-am mai schimbat. După aceea, am oprit televizorul, am pus telecomanda pe noptieră fi am intrat în bucătărie să îmi iau geanta de pe scaun. Pc masa rotundă din hol se află un bol colorat din sticlă de Murano – pe care l-am cumpărat împreună cu Connor, m luna noastră de miere din Italia. Acolo îmi arunc cheile imediat ce intru, în fiecare zi. îmi aduc aminte am aco,° am s’nîUt tin nod în gât can.

înlocui J rC| °^ul nou ** care 11 cumpărasem pentru *r* hol™ K P’erd D Ut ı Când am ieşit din apartament^ Dar cel mai BeCUl e ars de ce' Pu t'n 0 săptă,na după mine şi aduc aminte că am '

dicat mâna în care ţineam cheia*

Am *încuiat uşa,*

JJaU Pe gât restul de vin. totul altă zi? a^UC arn’nte

că am încuiat uşa î°[tr]

Nu cred. Singurul moment în care pare că am intea limpede în ultima vreme este dimineaţa, iar ţintirile se derulează în cap ca un videoclip, fără întrerupere.

fmi *aduc aminte că am învârtit cheia.*

fini aduc aminte zgomotul.

Ceea ce înseamnă…

înghit cu greutate. *Mai am nevoie de vin, asta înseamnă.*

îmi umplu din nou paharul şi închid în cele din urmă uşa frigiderului. Am turnat atât de mult vin, încât trebuie sa sorb o gură pentru a nu vărsa nimic în timp ce merg. După ce iau o jumătate de înghiţitură, merg spre uşă cu paharul în mână. Cheile mele sunt în bol, ca întotdeauna. Las paharul jos şi le scot, aşa cum îmi aduc aminte că am făcut în această dimineaţă. Inima îmi bubuie când învârt clanţa şi uşa se deschide scârţâind, îmi scot capul pe uşă – mă uit mai întâi în stânga, apoi în dreapta. Dar nenorocitul de bec de pe hol e încă ars, iar acum îmi e prea frică să mai ies. Trântesc uşa şi o încui, sprijinindu-mi capul de metalul rece, până când respiraţia îmi revine la normal.

Nu e de mirare că termin al doilea pahar de vin mai repede decât pe primul, dându-l pe gât ca pe un medicament necesar pentru sănătate. Probabil că am nevoie în ultima vreme, cel puţin pentru sănătatea mea mintală. Chiar trebuie să mă relaxez, aşa că mă străduiesc să merg în living şi să aprind televizorul. Dar mă aşez la capătul din stânga al canapelei, opusul locului meu obişnuit. îmi oferă o vedere clară spre uşa de la intrare, permiţându-mi să privesc atent clanţa – aşteptând ca cineva să încerce din nou să o rotească.

în timp ce beau din al treilea pahar de vin,

schimb canalele. începe *Roata Norocului,* drept care îmi fac de

. a roncurenţii. în timp ce continui M . lucru P"nn, A umerii mi se relaxează şi nu ,n "** ÎS ¡a uşă. Chiar îm* ConVinR s'nele g‘ndeSî domnul Hank are dreptate. O zi se confund«*' ţ"'p^ din apartament pe pilot automat. îmi ami^ ‘XXnginitor al încuietori. din *altă* zi. DUpă ce * al patrulea pahar de vin, revm şi mă 2S meu obişnuit. Nu maii vad uşa şi nu-mi pasă Mi afund intre perne şi îmi ndic picioarele pe măsuţa de cafea. Acum mintea îmi zboară la ce am vorbit cu dr Alexander mai devreme. Cât de singură am fost în ultima vreme. Dacă aş avea pe cineva în viata mea, poate ar fi fost cu mine în seara asta când am ajuns acasă şi nu ar fi trebuit să apelez la vecinul meu octogenar să mă apere.

Îmi umplu din nou paharul, astup sticla de merlot care este aproape goală şi mă îndrept spre dormitor cu paharul de vin în mână. Sunt obosită fizic, dar mintea îmi e încă prea surescitată de evenimentele serii pentm a mă putea linişti. îmi iau telefonul, răsfoiesc ofertele, apoi merg la magazinul de aplicaţii şi caut *întâlrtÎH-* îmi pun degetul pe prima aplicaţie care apare, analizând. îmi frec picioarele unul de altul, dându-mi seama că nu le-am epilat de cel puţin o săptămână. Asperitatea firelor de păr mă enervează – Dumnezeule, cum aş putea să ies la întâlniri când sunt un asemenea dezaş tru. Şi ce ar ieşi din asta? O singură privire rătăcind Pnn

ZSr/^^Ssniciei. Poza noastră nuntă e încă pe comodă. Geanta de hochei a lui Conno/-Sl“ddescW h.01’ ’ncă ma' 'Îţi toate amintirile – da mi" " DU de Ce mai mult îl urăsc. Ură^T ,ubi‘sotu1’ ^v^Wri^’ ceea ce ne-a făcut noui^ficUt fam’ ‘^urn^’ dr. Alexander mă intreha Cfteva săptămâni . t,ri rebase dacă mai păstrez an»n

din căsnicia mea. Când am recunoscut că am câteva şi i-am spus cât de des mă gândeam să scap de ele, a încercat să afle de ce nu am dus deja la bun sfârşit acest gând şi mi-a sugerat că poate mă pedepsesc singură păstrând aceste obiecte care îmi trezesc în mod constant amintiri. Atunci, nu am crezut că este aşa, dar stând aici şi privin- du-le, cu siguranţă îmi provoacă durere să le văd. Poate că doctorul cel bun nu a fost chiar departe de adevăr.

Vibrează o alertă pe telefon – este doar o actualizare CNN, dar asta îmi reaminteşte de magazinul de aplicaţii.

Aplicaţia de întâlniri.

Nu mai stau pe gânduri şi apăs să o descarc. îmi ţin respiraţia în timp ce acel cerculeţ se încarcă încet, apoi o deschid. Intru în aplicaţie, creându-mi un profil cu informaţii succinte. Doar vreau să dau o căutare. Doar vreau să ştiu cum e să te uiţi la profilul altui bărbat. Să testez terenul, să văd dacă merită să-mi pierd timpul cu aşa ceva. Dar aplicaţia îmi solicită o poză de-a mea. Nu sunt sigură că sunt pregătită să merg atât de departe, să mă expun în totalitate. Totuşi, nu mă lasă să continui fără să încarc ceva. încep să caut printre pozele mele vechi şi găsesc una pe care mi-a făcut-o Irina când eram la un meci în Canada, ca şi când ar fi fost într-o altă viaţă. Ninge, vântul îmi suflă părul, acoperindu-mi aproape toată faţa, cu excepţia unui zâmbet larg, pictat cu roşu. Par fericită. Ceea ce acum este, desigur, o minciună. Şi cu toate astea, o încarc pentru că sunt destul de sigură că nimeni nu mă va recunoaşte.

Setez filtrele de căutare – între treizeci şi patruzeci de ani. Bărbat. Aplicaţia caută automat persoane în raza a doi kilometri de mine şi ezit... de ce ar face asta daca nu ar fi doar o aplicaţie pentru relaţii pasagere, ar ks setările aşa şi trec peste detaliile care nu contează

Pentru mine – culoarea ochilor, a părului, etnia , apo

\|KHI

M„. o 1W* de barbati- *maKini 'nsotite de

£fen. Simt un junghi în piept în ttmp ce |e stJj, MTTP^. mm «nmc o pnv.re la fotografia noastr^ nunti- , .

Parau trecut douăzeci şi două de luni, aproape

Mă frec cu mâna liberă pe faţă şi îmi dau seama că tremur. Doamne, de ce e atât de greu?

Continui să caut. Şi caut. Trec la pagina UR^A. TOARE pentru a vedea mai multe profiluri. Doar încerc să normalizez asta în mintea mea – să mă obişnuiesc cu ideea de a lua în calcul să ies cu cineva. Deschid profi. Iul unui bărbat care arată acceptabil, ignorând faptul câ seamănă puţin cu *tine,* şi îi răsfoiesc pozele până dau peste una care mă lasă cu gura căscată – o poză cu el şi cu o blondă care probabil este fotomodel în timpul liber. *Căutăm un al treilea,* scrie acolo. Sunt lipiţi unul de celălalt, posteriorul ei practic ieşind de sub o fustă argintie strălucitoare. Ies de pe profil cât de repede pot. Nu mă *opun* la genul acela de lucruri pentru alţii, doar... doar că eu nu asta caut.

Inspir adânc şi continui să caut, studiind cu atenţie câteva profiluri. Chiar apăs pe inimioară o dată sau de două ori, salvând profilurile, să pot reveni mai târziu. Sau poate aplicaţia îl anunţă pe bărbatul respectiv că i-am accesat profilul şi rămâne la latitudinea lui? Nu sunt sigură. Doar ştiu că toată lumea face asta în ultimul timp. Pentru a întâlni alţi oameni.

îmi termin vinul, mă ridic suficient cât să-nu *aplic o* mască facială spumantă de curăţare şi să-mi m<u umplu un pahar. Trece o oră, apoi două, poate mai mult, şt îmi rotesc încheieturile, încercând să le

dezmorţesc- Mi se închid pleoapele de oboseală. M-am uitat la sute *de* bărbaţi, dar niciunul nu pare potrivit. Nu e niciunu pe care să vreau să-I întâlnesc

Un suspin adânc îmi scapă din pient .tr5kl4. ju-mi întregul corp. P ept' str ăbătan-

Mâ uit din nou la fotografia noastră de nuntă

Doamne, te iubesc atât de mult.

Doamne, te urăsc atât de mult.

Am din nou inima sfâşiată Sau „ .

¡ncetat să fie aşa din noaptea în care mi P o 3te Că nu a nul. Noaptea în care *tu* ne-ai distrus viată 3 te,efo" *terminat.* Mă chinui să mă ridic în nirinV • Rata'Ani tinându-mă spre fotografie, aruncând clă' lungă, înainte să o aşez cu faţa în jos lmă privire

Aşa. E un început. Paşi mici...

CAPITOL«^.

NiriodatS nu primeşti veşti bune când iţi SUnJ telefonul la două dimineaţa. Mi-am căutat telefonul pe întuneric.

-Alo?

- Sunteţi doamna Fitzgerald ?

Mi-a sărit inima din piept.

-Da?

-Sunt dr. Bruner de la Spitalul NewYork Presbyterian.

M-am răsucit să mă uit pe partea cealaltă a patului Partea lui Connor. Era incă goală. Nu venise acas up^ cearta de aseară. Deja aveam o presimţire, totuşi privit fix spre locul gol unde ar fi trebuit să fie el.

- Ce s-a întâmplat?

— Doamnă Fitzgerald, îmi pare toarte rău să spun asta, dar a avut loc un accident. Soţul dumneavo tră, Connor, a fost implicat intr-un accident de maŞ[in]

Am înghiţit cu greutate.

- Ebine?

Doctorul a păstrat tăcerea pentru un [ino!] îndelungat.

- Este foarte grav. Ar trebui să veniţi

ime<へa spital.

Nu-mi amintesc să fi închis telefonul. Sau să mă fi îmbrăcat. Sau să fi opnt un taxi. Măcar i-am smu.k [6] (icre doctorului? Trebuie să-mi fi ridicat braţul pin^ă atwge atenţia taximetnstului. Dar nu-mi amin™c măcar această mişcare s.mplă. E ca şi cum, după ce vor biscm eu doctorul, ar fi existat o gaură în timp, iar dintr-odată, intram în spital.

URGENŢĂ

Litere mari, roşii, de tipar. Majuscule.

într-o parte, aştepta o ambulanţă; doi bărbaţi în uniformă se sprijineau de ea bând cafea. Unul râdea de ceva ce spunea celălalt. O zi ca oricare alta. Pentru ei.

Am oprit lângă uşile mari glisante, iar eu m-am grăbit să ies din taxi.

— Hei, doamnă!

Deja deschisesem portiera şi aveam un picior afară pe trotuar în clipa când m-a strigat şoferul.

— Trebuie să plăteşti nenorocita de cursă.

Am clătinat din cap.

— Ah. Scuze. Desigur.

Mi-am vârât mâna în poşetă şi am apucat două bancnote de douăzeci fără sa mă uit la aparat, întinzându-i-le şoferului.

— Mulţumesc.

M-am grăbit spre recepţie. O femeie stătea în spatele unui geam din plexiglas, vorbind la telefonul mobil. Eram sigură că m-a văzut, totuşi şi-a menţinut privirea în jos, în timp ce zâmbea şi râdea, continuându-şi conversaţia.

M-am aplecat spre fanta pentru documente şi i-am vorbit prin ea.

— Mă scuzaţi?

S-a încruntat şi i s-a adresat persoanei , vorbea te telefon.

- Te sun eu înapoi. Iubi.

Nu am avut răbdare să aştept să închidă.

- M-a sunat cineva. Un doctor. Soţul meu a f implicat intr-un accident. A fost adus aici.

- Numele?

— Connor Fitzgerald.

A făcut un gest spre scaunele din spatele meu.

- Luaţi loc şi voi întreba medicii.

Dar nu puteam să stau jos. Am început să mi plimb de colo până colo. Numărându-mi paşii în gând pentru a-mi distrage atenţia de la cuvintele: *Este foarte grâu. Ar trebui su ueniţi la spital imediat.*

Treizeci şi doi.

Treizeci şi trei.

Treizeci şi patru.

¡n cele din urmă, cineva a deschis uşa la câţiva metri de ghişeul recepţiei. Femeia s-a uitat direct spre mine.

- Doamna Fitzgerald? M-am repezit spre ea. -

Da.

Am tr$_{as}$ *aer arte – * c tratament era un* ?iept ?I ani urmat-o. *Zona ^aminare având arg> P*^{atrat}*> cu camere de ^^ni*$_{ate}$ *asemenea unor lnrh^U în P*^{at}*“n iar H*^{ngU}*' Ce'o*^{r} *PatrU P*^{ere}*t*^{L} *PaCien' rbă ‘ângă regiu*$_{n}$*'*$_{ea}$ *doctoni* ?« asistentele stâteau * e Presupu$_{nea}$ $_{c}$x _ centrală, a *asistentelor medicale-* ^{lmeni} *se* $_{agita}$ era secţia *de urgenţă, dar* ^{a} *’de PHrcă n-ar fi existat nicio urgenţă-*

Când ani ajuns la ultima cameră din stânga, femeia şi-a întins mâna.

Mă aşteptam să-mi văd soţul întins într-un pat. Dar în schimb, acolo stăteau trei bărbaţi în picioare, un doctor în halat alb şi doi bărbaţi în costume gri. Targa din apropierea lor mi-a atras atenţia. .Jumătatea superioară era toată de un roşu închis, pătată cu foarte mult sânge.

Doctorul mi-a urmărit direcţia privirii şi a tras o pătură să acopere acea parte. Deşi încă puteam vedea petele roşii prin aştemuturile uzate. A întins o mână.

— Doamna Fitzgerald?

-Da.

— Sunt dr. Bruner. Am vorbit cu dumneavoastră mai devreme la telefon.

Am dat din cap. Cel puţin cred că am făcut asta.

— Unde eConnor?

A avut un schimb rapid de priviri cu cei doi bărbaţi şi a arătat spre un scaun.

— De ce nu luaţi loc?

- Nu vreau să stau jos. Unde e soţul meu?

Unul dintre cei doi bărbaţi în costume şi-a întins mâna.

— Doamnă Fitzgerald, sunt detectivul Green. Soţul dumneavoastră a fost implicat într-un accident foarte grav. Am ajuns la faţa locului când domnul Fitzgerald era descarcerat din vehicul.

Descarcerat? Nervii mei nu mai puteau rezista.

— îmi poate spune cineva, vă rog, unde e Connor?

Doctorul a făcut un pas înainte. M-a luat de mână.

— Domnul Fitzgerald a suferit leziuni foarte grave [a] cap în timpul accidentului. Nu a răspuns la stimuli

rina A fost «dns c" i"”bulanta imi Pare foarte „ îl'» "«”” pu,u‘ t resu n i,ăm- s°t»i d U j * Să. murit, doamnă Wrald. S

Camera a început să se învârtească.

- Cimi?

Doctorul mi-a pus mâna pe spate.

__ ,\m putea să anunţăm pe cineva?

- Să anunţaţi pe cineva?

A dat din cap.

- Să fie lângă dumneavoastră. Nu ar trebui să fa singură acum.

Am simţit că mi se face greaţă. Mi-am dus mâna la burtă.

— Trebuie să mă aşez.

Detectivul mai scund a apucat scaunul de lângă el Picioarele metalice au alunecat pe linoleum în timp œil trăgea spre mine.

- Vă pot aduce puţină apă?

Doctorul m-a ajutat să mă aşez.

— Vă aduc eu.

A dat din cap către bărbaţii în costume înainte iasă şi să închidă, în urma lui, uşa glisantă, din sticlă-

Mi-am privit mâinile, frecându-mi cu de6ewl mare vârful fiecărui deget.

degetelor S*m^eain' puteam să-mi simt

Un doctor tocmai mi-a spus că soţul meu e mort Ar trebui să plâng- Isteric. Să gâfâi încercând să respir.

M-am uitat la cei doi bărbaţi care mă priveau în tăcere-

- Visez?

Mi-am ridicat mâna dreaptă şi le-am arătat cum degetul mare îmi atingea toate celelalte vârfuri ale degetelor.

- Nu simt nimic.

Detectivul Green s-a aşezat pe vine în faţa mea.

- Probabil sunteţi în stare de şoc, doamnă Fitzge- rald. Se întâmplă.

Dar eu eram psihiatru. Nu aş şti dacă aş fi în stare de şoc?

Poate.

Poate nu. Detectivul şi-a dres glasul.

— Vă simţiţi suficient de bine să-mi răspundeţi la câteva întrebări, doamnă Fitzgerald?

Am dat din cap.

— Ce s-a întâmplat?

- în timpul accidentului, adică?

Am dat din cap.

- încercăm încă să punem cap la cap totul. Dar se pare că domnul Fitzgerald mergea cu viteză mare şi a trecut pe roşu. A lovit doi pietoni, a pierdut controlul maşinii şi s-a izbit frontal într-o clădire din apropiere.

Am făcut ochii mari şi am simţit un gol în stomac.

— A lovit doi pietoni?

— Mă tem că
da.

Chipul detectivului era posomorât în timp ce dădea din cap afirmativ.

- Sunt bine?

Detectivul Green s-a uitat la celălalt bărbat • să infirme printr-o mişcare a capului. În^

- Din păcate, nu sunt. Ne puteţi p_{Un} despre seara asta? De unde venea domnul F_{itZi} * % momentul accidentului? ^{al}<l U

Am dat din cap.

— Nu ştiu. Ne-am certat mai devreme. A plecat.

— Pe la ce oră?

— Nu sunt sigură. începea să se însereze. M. uitat pe fereastra apartamentului nostru să văd încotro^ ia. Soarele apunea. îmi aduc aminte că cerul era colorat în nuanţe portocalii.

— Deci, în jur de cinci şi jumătate sau şase?

Am ridicat din umeri.

— Poate.

— Domnul Fitzgerald avea obiceiul să bea?

— Era beat?

— Nu suntem siguri. Va mai dura un pic pana vor veni rezultatele toxicologice. însă un martor ocuUr a raportat că maşina lui a derapat înainte de accident Dar droguri? Domnul Fitzgerald avea antecedente c. consum de droguri?

— Droguri? Nu. E sportiv profesionist.

M-am gândit imediat la droguri ilegale – h^{e}^$_{p}$. cocaină, genul de chestii pe care le foloseau $ ţii. Dar atunci mi-am dat seama că nu toate c^{r} we care afectează capacitatea unei persoane de a ^{c} trebuie cumpărate de pe stradă.

Unele pe^[n] lează la farmacie pentru a-şi hrăni dependenţa-

Mi-am acoperit gura cu mâna şi m-a[m d 1]

~~ uevoie la baie. O să vomit.

* i • . *r* ntă^ iar următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că stăteam în fata unei chiuvete şi cineva mi-a pus în mâini un bol din plastic roz, în formă de rinichi. Femeia a fost destul de amabilă să-mi tină părul la spate cât timp mi-am golit stomacul După aceea, m-am stropit cu apă pe faţă şi m-a condus înapoi la camera din sticlă. Poliţiştii nu mai erau acolo în schimb, se aflau de cealaltă parte a salonului asis' tentelor, împreună cu dr. Bruner. Cei trei l-au condus pe un bărbat cu barbă într-o capsulă identică din sticlă iar doctorul a închis uşa glisantă. Şi-a ridicat privirea şi ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă peste încăpere înainte să se întoarcă spre acel bărbat. '

Asistenta care mă ajutase la baie stătea în pragul camerei de tratament. 6

Am făcut semn spre locul unde stătea dr. Bruner

- Este familia celorlalte persoane care au fost implicate în accident?

Asistentei i s-a schimbat brusc expresia feţei.

- Fetiţa avea doar cinci ani.

Pentru prima dată, lacrimile au început să-mi DUteame d°braJL ° ™ agine îngrOzitOare. totuşi nu-mi puteam desprinde privirea.

Doctorul s-a îndreptat spre un scaun.

Bărbatul a clătinat din cap.

0 mie?eorina ă ici amiliară' Se întâm Plase de

Un eveniment obişnuit.

Chiar normal.

Dar nu pentru noi. Nu pentru familiile distruse.

Detectivul Green a dat mâna cu bărbatul.

Dr. Bniner şi-a Pus 0 mână pe umărul bărb atllI ji-a plecat capul în timp ce vorbea. *

to
i

Ochii bărbatului s-au mărit de groază.

S-a prăbuşit, cazând în genunchi.

Sughiţând.

Tremurând.

Un vaiet puternic a răsunat prin sticlă.

Zguduindu-l pe bărbat.

Şi zguduindu-mă şi pe mine.

CAPITOLUL 11 , */turna*

- Domnul Dumnezeu este plin de îndurare şi milostiv; Dumnezeul nostru este plin de bunătate.

M-am uitat lung la preot, gândindu-mâ la cuvintele Psalmului 116, chiar daca el trecuse deja la ritualul de tămâiere a sicriului, legănând un lanţ cu o cădelniţă ornamentată.

Domnul Dumnezeu este plin de indurare şi milostiv? Fetiţa avea doar cinci ani.

Plin de bunătate? Pentru cine, mai exact? Pentru soţul meu? Care nu merită asta?

Ar fi trebuit să o înfrunt mai tare pe mama lui Connor, să nu îi organizeze această slujbă funerară fastuoasă. Era o lipsă de respect faţă de familia pe care o distrusese. Nici măcar nu ştiam de ce veniseră atâţia oameni – coechipieri, antrenori, prieteni, rude după ce ştirile explodaseră cu o seară în urmă, cu rezultatele finale ale testului toxicologic. Soţul meu condusese sub influenţa alcoolului. Mă gândeam că prietenii lui se vor împrăştia ca furnicile, dar n-a fost aşa. Biserica era plină. Până la ultimul rând, iar unii stăteau în picioare.

Voiam doar să fiu singură.

Să plâng.

Să strig.

o M uri pentru ceea ce ai făcut *h.* *

$f,am, -mnlat sub ochii mei.

cr ba de înmormântare s-a terminat în cele din

S'UJ ni de la cimitir care a urmat s-a scUrs urn,ă' multe lacrimi. Mai multe vorbe goale din prin ceaţa. Mai m măreţ e Dumnezeu »

P3^ prW,n t tot ce am putut face a fost să mă m J :Xnice5 ia una din,re ,imUZine,e Care a?,ep,au- Fratele meu, Jake, m-a urinat.

L-a abordat pe şoferul care statea lângă maşină în timp ce eu urcam. .

_ îmi faci o favoare? Este loc suficient în celelalte două maşini pentru toţi ceilalţi. Stai în faţa portierei şi spune-le oamenilor că maşina e plină. Sora mea are nevoie de linişte.

Şi-a întins mâna şi am ştiut fără nicio îndoială că avea o bancnotă ascunsa în palmă. Aşa era fratele meu – *lăsa* bacşişuri mari ca să obţină ce îşi dorea. La fel ca *tatăl nostru. Tatăl nostru.* Gândul la el mi-a îngreunat inima. Era prima dată în viaţa mea când eram bucuroasă că ambii mei părinţi nu mai erau printre noi. Nu trebuiau să fie dezonoraţi public de ceea ce făcuse soţul meu. Ceea ce eu aş fi putut să opresc.

Jake a urcat în maşină şi a închis portiera în urm2 lui.

Şi-a descheiat sacoul costumului în timp 06

aşeza pe locul din faţa mea.

— Păreai epuizată.

Am zâmbit trist.

Eram deja epuizată înainte să ies din casă azi

l,’’n *C Am stat astăzi în biserică încercând să mă

Zc la ceva ce aş putea să-ţi spun să te fac să te simţi hine. dar singund lucru la care m-am putut gândi mfll n . inătuşa Francine părea foarte surprinsă să mă a fost c

' adA De ce ar fi fost surprinsă să te vadă?

Jake şi-a folosit degetele pentru a-şi ridica ambele sprâncene ca Spock.

P -Ce *naiba* şi-a făcut la faţă?

i Mi-am acoperit gura şi am început să râd pentru prima dată în ultimele zile.

p _ o, Doamne. Chiar aşa arată. Injecţii nereuşite cu Botox, presupun.

jake a zâmbit şi şi-a îndreptat degetul spre faţa mea.

__ lat-o. Micuţa mea Meny Beny. Ştiam eu că e pe acolo pe undeva.

Doar fratele meu mă putea face să zâmbesc într-un moment ca acesta. Deşi nu a durat mult. Povara a revenit imediat. Am dat din cap oftând.

- Simt că trăiesc intr-un coşmar. Şi vreau doar să mă trezesc.

- Nici nu-mi pot imagina. Eraţi atât de fericiţi. Odată, când am ieşit toţi patru la cină, Raylene a strigat la mine atunci când am ajuns acasă. Era supărată că nu o priveam aşa cum te privea Connor pe tine.

Am clătinat din cap, încruntându-mi sprâncenele.

— Ultimele câteva luni nu au fost tocmai

grozave.

— Serios? Ai reuşit să mă păcăleşti.

Se pare că îi păcălisem pe toţi, inclusiv *pe mine.*

jake s-a aplecat şi m-a luat de mână.

- Vino să stai cu noi. Raylene a pregătit d • camera de oaspeţi. Nici măcar nu trebuie să ne întoarcem la tine acasă pentru recepţia aia stupidă. îi puterB spune şoferului să ne ducă direct în Connectieut.

- Mi-aş dori să pot. Dar vine toată familia lui Connorşi probabil jumătate din echipa lui. Nu pot să nu fiu acolo.

- Dar mâine? Pot să merg cu maşina la serviciu, în loc să iau trenul, şi să te iau după aceea?

- Cred că vreau să stau singură acasă câteva zile. Cred că am nevoie de un timp pentru mine.

Jake s-a încruntat, dar a dat din cap.

— Poate în weekend, atunci?

— Sigur. Poate.

— Acum nu e momentul, dar trebuie să discutăm anumite aspecte. Deci, chiar dacă refuzi să vii să stai la noi în Connectieut, ceea ce presimt că se va întâmpla, măcar trebuie să ieşim la prânz împreună în curând.

Am ezitat, mintea mea făcând eforturi să străpungă negura durerii pentru a înţelege ce voia să spună.

— Despre ce fel de aspecte trebuie să vorbim?

— Cred că ar trebui să facem nişte planuri, în caz că te dă m judecată familia.

,n‘n<

VI

KEELAND

- Nici măcar nu m-am gândit la un proces
- Şi nici nu trebuie. De asta sunt eu aici

Fratele meu era avocat specializat în d soral la o firmă mare din Manhattan, iar în ac 1 succe’ asta îmi oferea puţină alinare. e n, °ment,

__ Când vom deschide succesiunea, s-ar putea ' xiste bunuri pe care le putem proteja de executare n în funcţie de cum sunt înregistrate, a spus el. Aşa a • r’ trebui să trecem în revistă modul de deţinere a unurilor şi toate detaliile despre pensia şi asigurarea de iiţă ale lui Connor.

Clatin din cap.

- Nu mă pot gândi la aşa ceva acum.

— Vom vedea dacă te simţi în stare peste câteva ile. Dacă nu, te vom pune să semnezi nişte documente, ă pot gestiona totul în numele tău. Vreau să te ajut, 4er.

Mi-a strâns mâna şi a aşteptat până când mi-am idicat privirea pentru a o întâlni pe a lui.

— Nu ştiu cum să fac să te simţi mai bine, să-ţi iau lurerea prin care treci. Lasă-mă cel puţin să mă ocup de iceste aspecte.

Am tras aer în piept şi am dat din cap.

— Bine. Mulţumesc.

Drumul înapoi spre apartament a fost rapid.)în moment ce toate limuzinele au părăsit cimitirul în icelaşi timp, nu am avut nici măcar un moment pentru nine când am ajuns. Părinţii Iui Connor, o mătuşă şi un unchi deja aşteptau afară, la fel şi duba de la firma de catering de unde mama lui comandase toată mâncarea.

în următoarele două ore, zeci de oameni au venit şi au plecat. Un şir nesfârşit de condoleanţe se revărsau asupra mea şi, de fiecare dată când cineva îşi exprima regretul pentru pierderea mea, simţeam că-mi venea să le urlu că ar trebui să fie devastaţi pentru pierderea amiliei Wright, nu pentru a mea. Din fericire, vinul m-a împiedicat să fac asta. Dar atunci când mama lui Connor mceput să

Vo Untar*at la o cantină socială în timpul facultăţii, am povestească despre cum fiul ei făcuse

vi KFH -'Nn

«c» a sunat din nou soneria,
recumvscW®® ,uportabilitMn.
că ajunsese«^»'' dai ^ţ de doi bj^
Am desch'S «i» ' dar nu eram sigură de «*),
cate inti ^.Snt&mpl»« de m«multc on.»«»*.

— Dr. WcCal»?

- Da?

Bărbatul mai înalt s-a prezentat.

— Sunt detectivul Green.

Apoi a indicat spre celălalt bărbat.

- Iar acesta este detectivul Owens. Ne-am întâlnit la spital, în noaptea accidentului.

Dumnezeule. Cum am putut să nu le recunosc figurile? Bărbaţii aceştia au fost lângă mine în cel mai urât moment din viaţa mea.

- A, exact. Bună ziua. Apreciez că aţi venit.

Am arătat în spatele meu.

— Aţi dori... să intraţi? Avem o grămadă de mâncare.

Oetectixnil Green s-a uitat peste umărul meu, fo apartamentul plin de lume, înainte să mă refuze cu o mişcare a capului.

~ Nu, mulţumim. Ne pare rău că vă deranj^1 acum- casa fiind plină de musafiri, dar avem câte'11 întrebări la care chiar trebuie să primim răspunsuri.

A făcut semn din cap spre hol.

- Poate aţi putea să ieşiţi afară să vorbiţi cu

^“te’SăaVempUti"a intimitatea^

_ păi... Sigur.

Ain ieşit *pe hol şi am* tras uşa după mine Mi » încrucişat braţele peste *piept şi am dat din cap. * M*

_ Cu ce vă pot ajuta?

Detectivul Green a scos un carneţel mie ci• jin buzunarul interior al sacoului. ? n pix

_ Avem câteva întrebări legate de accidentarea lui Connor. Cea pe care a sufent-o pe gheaţă acum câteva luni.

— Bine...

- S-a întâmplat pe întâi *februarie,* corect?

- Da.

- Şi cum mergea recuperarea?

— încet, dar era de aşteptat. Connor începuse fizioterapia cu aproximativ trei săptămâni înainte de...

Am simţit ca şi când aş fi primit un pumn în stomac şi a trebuit să fac o pauză.

— înainte de accident.

— Şi înainte de fizioterapie? Mergea 1a dr. Martin, la Clinica pentru gestionarea durerii, din West Side, corect?

Am clipit de câteva ori. Detectivul Green spusese că avea câteva întrebări, dar de ce le mai punea dacă deja ştia răspunsurile? M-a luat prin surprindere şi mi-a dat o senzaţie neplăcută.

— Da, a mers acolo cam patru săptămâni după operaţie.

— Domnul Fitzgerald a băut în noaptea accidentului? Când era cu dumneavoastră, vreau să zic?

Am clătinat din cap.

— Nu băuse nimic înainte să plece.

— Şi v-aţi certat în acea seară?

Mi-am încruntat sprâncenele.

— De unde ştiţi?

- Ne-aţi spus asta la spital, în noapt$_{ea}$ ac dentului.

— A, da.

Am focul eforturi să zâmbesc.

- îmi pare rău. Ultimele zile au fost învsi într-un fel de ceaţă. u’te

- Este de înţeles.

A dat din cap.

- Pot să vă întreb de ce v-aţi certat?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, motivul banal care declanşase un şir de evenimente ce aveau să ruineze atâtea vieţi.

— Din cauza gunoiului. L-am certat pentru că, atunci când am ajuns acasă de la cabinet, coşul de gunoi din bucătărie era plin.

A dat din cap din nou.

- Revenind la clinica pentru gestionarea ^urer'^ dr. Martin i-a prescris soţului dumneavoastră u calmant, nu-i aşa?

- Da. Oxicodonă.

- Şi când a încetat dr. Martin să i-l prescrie?

- Nu sunt sigură de data exactă. Dar a terminat ultimul flacon cu o zi înainte să inC fizioterapia. .

Detectivul Green a făcut semn spre mine cU P

— Şi atunci aţi început dumneavoastră - ¿f. scrieţi dumneavoastră reţetele soţului? După Martin a încetat?

Inima mi-a tresărit.

__ Cum? Nu i-am prescris lui Connor nicio reţetă.

_ Nu i-aţi prescris domnului Fitzgerald reţete pentru oxicodonă?

- Bineînţeles că nu.

Gâtul mi se strângea ca o menghină, sufocându-mă.

— Niciodată.

Detectivii s-au privit reciproc.

- Poate s-a strecurat o greşeală în informaţiile pe care le-am primit, a spus detectivul Owens.

Era prima dată când vorbea. M-am uitat la cei doi bărbaţi, încercând să înţeleg ce se întâmpla.

— Cu siguranţă.

- Dr. McCall, încă ceva, a spus detectivul Green. Când merg la doctor, nu-mi mai dă o reţetă pe hârtie. 0 trimite electronic. Deci, de ce mai au medicii carnete tradiţionale de reţete în zilele noastre?

- Pentru situaţia în care un pacient călătoreşte în alt stat. Fiecare stat îşi utilizează propriul sistem electronic. Este obligatoriu să foloseşti sistemul din New York, cu excepţia anumitor cazuri speciale, cum ar fi atunci când o reţetă este completată într-un alt stat.

- Şi soţul dumneavoastră călătorea încă alături de echipă după accidentare, nu-i aşa?

-Da.

— Aşa că reţetele dumneavoastră pe hârtie, completate când era plecat din oraş pentru un meci, nu ar fi putut fi urmărite prea uşor, nu?

VI
KFEI.ANP

- îmi închipui că nu, dar repet: nu i-am prescris niciodată lui Connor vreo reţetă.

Detectivul Green şi-a închis carneţelul.

-Vom investiga asta. Vâ mulţumim timpul acordat, dr. McCall. încă o dată, ne parp^^ v-am întrerupt. erăM

Când am intrat înapoi în apartament, m-am a direct în birou. îl împărţeam cu Connor, însă el ' folosea aproape niciodată, decât cel mult pentru d/ un apel ocazional cu agentul lui. Inima îmi bubuia când m-am aşezat pe scaun şi am privit spre sertarul în care îmi ţineam reţetarele. Mai era doar unul acasă de când luasem unul la birou să-i scriu reţeta domnului Mankin atunci când terminasem carnetul de acolo. O parte din mine nu voia să deschidă sertarul. Nu voia să afle. Deşi în adâncul sufletului, deja ştiam, nu-i aşa?

Ţinându-mi ochii închişi, am întins mâna spre mâner. Ce a spus preotul astăzi?

^Domnul Dumnezeu este plin de indurare şi milostiv; Dumnezeul nostru este plin de bunătate. ”

Te rog, Doamne, aş putea folosi o fărâmă din acea bunătate chiar acum. Fă să fie acolo. Măcar atât.

Am tras aer adânc în piept şi am deschis sertarul.

Am simţit cum mi s-a oprit inima.

Gol.

CAPITOLUL 12

Nimic nu e cum trebuie.

Rearanjcz câteva ghivece cu plante suculente e pervaz. Ridic jaluzelele, lăsând soarele vesel de afară să inunde încăperea. Când mă întorc, *te* văd, aşteptându-mă la biroul meu – acelaşi birou pe care m-ai ajutat să-l mut aici, o sută cincizeci de kilograme de nuc solid. Imaginea e atât de reală, încât am impresia ca nu poate fi în imaginaţia mea. îmi zâmbeşti larg, mijindu-ţi ochii şi se observă şi cicatricea din sprânceană, de când pucul... Clipesc şi apoi dispari. Pur şi simplu. îmi scutur capul şi fac eforturi să revin la curăţenie.

Tocurile fac zgomot în timp ce mă deplasez prin încăpere. Iau rapid o fotografie înrămată. O arunc peste grămada tot mai mare de obiecte care trebuie să dispară. Respir accelerat şi sacadat, dar mai am doar şapte minute înainte ca primul meu pacient din acest an să intre în încăpere şi să se aşeze pe canapeaua albastru-verzui, pentru a-şi deschide sufletul. E copleşitor, dar totul *va fi* bine odată ce îmi voi relua activitatea.

Trebuie să fie.

în cele din urmă, am eliminat tot ce-mi amintea de *tine* – cu excepţia biroului.

Patru minute.

împing cutia în colţ, în spatele ficusului cumva a supravieţuit absenţei mele. Geny, înlocuit meu temporar, a reuşit sa-l ţină în viaţă.

1111

Spre deosebire de cabinet.

Nu, cabinetul meu nu e mort, doar... în declin Respir adânc în timp ce uşa de la intrare se deschide scârţâind şi se închide cu zgomot. Se aude vocea înăbuşită a asistentei mele, Sarah, care salută pacienta – o pacientă pe care, din fericire, o tratez de ani buni. Unul dintre primii mei pacienţi. Unul dintre puţinii pacienţi care mi-au rămas alături.

Mă afund în scaunul de la birou. Cei mai mulţi dintre cei rămaşi probabil nu ştiu ce s-a întâmplat – pacienţii, adică. Am reuşit cumva să nu-mi apară poza în ziare sau la ştiri. Mi-am ascuns faţa când intram şi ieşeam din apartament, când intram şi ieşeam de la şedinţele de terapie. A ajutat şi faptul că fotografiile cu jucători de hochei faimoşi intrând într-o casă funerară a uceau, probabil, mai mulţi bani decât faţa parţial aco- femei î* care Presa nu o observase nicio- nu acela"* meU a apărUt *n ?rticole’

mi-am desfăşurat artL^"05* P30*^"’ întotdeauna domnişoară, ce\a tatea folosindu-mi numele de că am facut-o. A fost pta^1 p^ăcea’ dar acum mă bucur o aud pe Sarah son"*3 Si^ran<ă-

nouă şi nişte documente ; despre o asigurare cătoare pentru alte cătev^ închid ochii, recunos- ztua asta de Iun, întregi, Mi se pare ca tept pentru a trece timpul avea un scop în viaţă, har « Până U rpv P* e Panto^ 0 întâmplă dacă nu mai pot am _?nire» Pentru a „ c ♦' u J Ce ^stjp aJuns aici ce se Ce se întâmplă dacă, duPă sunt în stare să schimb ceva? P lot ce R,Q

Petrecut, nu

VI
KEELAND

Scot telefonul pentru a-mi distrage atenţia, □poetul alunecându-mi automat către e-mail, unde e o confirmare în aşteptare:

Anunţul dumneavoastră a fost aprobat şi va fi octiv încă paisprezece zile...

Şterg e-mailul, dezgustată. Acum facem anunţuri pentru cabinet – ca şi când aş fi o avocată de mâna a doua care aleargă după accidente iar înainte, toţi clienţii mei veneau în urma recomandărilor. Ar trebui să fiu recunoscătoare că Sarah ştie să facă aceste lucruri pentru mine, în loc să fiu amărâtă că trebuie să o fac.

- *Vei ajunge din nou acolo,* m-a asigurat ea săptămâna trecută când am venit la birou şi mi-am exprimat îngrijorarea în legătură cu reclamele. *Dar acum ai cu patruzeci la sută mai puţini pacienţi. Trebuie să faci ceva.*

Aşa că am fost de acord. Acum plasăm reclame şi oferim reduceri pentru persoanele care plătesc din propriul buzunar şi tot felul de lucruri la care aş fi strâmbat din nas nu cu mult timp în urmă.

Dar este vorba despre supravieţuire.

A cabinetului şi a mea.

într-o zi, va fi altfel. într-o zi, oamenii vor veni pentru că au auzit lucruri bune despre mine.

Deschid o altă pictogramă, uitându-mă spre uşă – probabil mai am încă un minut sau două înainte ca pacienta să termine de actualizat formularele medicale. Un val de emoţii şi entuziasm îmi trimite fiori pe şira spinării atunci când aplicaţia de întâlniri imi spune că am *Mesaje noi.*

Două.

Unul de la un bărbat cu cinci ani mai tânăr decât nune, cu părul roşcat deschis, ochii albaştri şi un zâmbet

jucăuş. îl cheamă Phil şi, deşi în mod normal nu atrasă de acest tip de înfăţişare, zâmbetul lui are aparte – îmi dă senzaţia că în spatele său e ceva mai rmdt decât se vede. E pură fantezie, desigur. Am flirtat cu el şi mi-a propus să ieşim Ia o cafea. Nu intenţionez să accept prea curând. Dar ii scriu rapid un mesaj, pentru că simt ca-mi face bine. îmi fac curaj. Mă ajută să mă obişnuiesc cu ideea de a avea un partener în viitor. în plus, am o senzaţie de siguranţă, aproape de anonimitate. Pot să spun orice, să greşesc sau să mă hotărăsc să nu mai răspund, fără a suferi repercusiuni reale, deoarece nu mi-am folosit numele de familie pentru a-mi crea profilul, iar din fotografia mea de profil nu se vede decât un zâmbet discret.

îmi înclin capul, rozând capătul unui pix. şi deschid al doilea mesaj. Acesta este de la un bărbat cu care nu am conversat încă. Deşi probabil ne-am plăcut amândoi profilurile, altfel nu mi-ar fi putut trimite un mesaj. E atrăgător. Brunet, ochi închişi la culoare şi un zâmbet cu gropiţe care mă face să cred că e un aventurier. Citesc introducerea lui. Primul paragraf este plin de ?^*!piITïente’ sPunân^du-mi că îi place zâmbetul meu E un încennt^6 * au atras atent>a la profilul meu. despre el – este Par?«raf

ieşte în centrul oraşului. Dar .eizec,.?I °Pt de anl» °5l, ajunge la hobbyuri. *Sunt* Ucrurile o iau razna când *jucat în facultate, dar ligă importantă."* *

Şterg.

Şi dintr-odată, zâmbetul îmi ..

încep să mă gândesc din nou la tine <are de pe faţă şi sunt pregătită să am o relaţie eu altei^ *3 întreb dacă O bătaie în uşă îmi întrerup«

Sarah bagă capul în cabinet zâmbind. *,rul11

VI

KEELAND *ceua m? re iubitor de hochei, am lipsit să ajung intr-o*

- Prima pacientă a sosit. Mai ai câteva minute încă mai completează nişte formulare.

Trag aer adânc în piept.

- Excelent. Mersi.

Intră în încăpere.

- Şi ţi-a sosit acest pachet. îmi pare rău că l-am deschis. Am crezut că e hârtia pe care am comandat-o ieri de pe Amazon.

Nu am comandat nimic pentru birou. Cel puţin, nu din câte îmi amintesc. Dar, în ultima vreme, memoria îmi joacă feste. Iau cutia deschisă. înăuntru e o carte.

You, de Caroline Kepnes. Am auzit de ea, dar nu am citit-o.

— Nu am comandat asta, Sarah.

— Serios? Am observat că în adresă este greşit numărul apartamentului. Dar a venit pe numele tău. Ridică din umeri.

— Probabil Amazon a făcut o greşeală. Dar ai văzut serialul? A fost făcut un serial după carte.

— Nu.

A zâmbit.

— E foarte bun. De-a dreptul terifiant, dar convingător. E despre un tip care hărţuieşte femei.

Clipesc de câteva ori, uitându-mă la etichetă. Numele meu e clar acolo, chiar dacă numărul apartamentului e greşit.

— E despre un hărţuitor?

— Da. Ar trebui să o citeşti. însă nu noaptea, când eşti singură. O să te sperii de moarte. Se întâmplă crime sângeroase şi chestii din astea.

O arunc brusc înapoi în cutie.

— Trimite-o înapoi. Nu vreau să o citesc.

— A, bine. Sarah zâmbeşte forţat. Nu e n; ■ blemă. 0 voi trimite pe doamna Amsterdam în? imediat ce termină.

— Mulţumesc.

Asistenta mea închide uşa biroului şi mă simt foarte tulburată. îmi este trimisă o carte despre un hăr- ţuitor? E o coincidenţă foarte stranie. Totuşi, o conştiinţă încărcată are acest efect, te face să vezi conexiuni care nu există cu adevărat. De câte ori le-am spus asta pacienţilor mei? E un memento nu tocmai subtil că jocul pe care îl fac e periculos.

Câteva minute mai târziu, se aude din nou o bătaie în uşă. De data asta, Sarah o conduce pe prima mea pacientă înăuntru. Sunt cuprinsă de panică, dar în momentul când doamna Amsterdam îmi zâmbeşte, o întâmpin spunându-i că şi mie mi-a fost dor de ea şi o asigur că m-am intors definitiv. După aceea, ceva mi se activează în creier. Cuvintele îmi ies automat din gură, iar mâna mea ia notiţe într-un carneţel. îmi povesteşte despre soţul, câinele şi nora ei. E ca şi când aş merge cu bicicleta, şi m-am urcat direct, începând să pedalez de parcă nimic nu s-ar fi schimbat vreodată.

Chiar dacă totul s-a schimbat.

Destul de curând, se aude sunetul subtil al crono- metrului. de pe masă. îmi verific ceasul, fiind convinsă că nu trecuse o oră^ Surprinzător. trecuse. închei conversaţia cu doamna Amsterdam şi discuta™ J j- . mente – are nevoie de altceva^ med'C conduc la uşă. ,ru ’’«'etate – apm o

— Cum a fost?

Sarah mă întâmpină cu o cea«cj . pătă şi un zâmbet încurajator. îi răspu nc j ° Ca^ea proas- întrebându-mă dacă nu am putea fi prieten zain^)et’ asta relaţia noastră profesională? Suntem n? a^ecta

VI

KEELAND

nete ^oase...

- Bine, zic eu. Sunt uşurată că prima pacientă a fost Cineva cunoscut. Cred că m-a ajutat să mă re-acoinodez.

- Mă bucur.

Scoate ceva din buzunarul din spate şi ridică obiectul respectiv, dar nu mi-l înmânează.

- îmi pare rău să-ţi spun că a trecut pe aici cineva.

Mă uit peste cartea de vizită pe care o ţine în mână şi observ imediat sigla. *Doi pumni.* Mă încrunt.

— A venit cineva de la *Mame împotriva medicilor abuzivi?* La birou?

Sarah aprobă din cap.

— O cheamă Mary Ellis. Arăta destul de înspăimântător. Agitată, cu un tic nervos facial şi unghiile roase atât de adânc, încât abia dacă mai avea pat unghial. Mâna îi tremura când a întins cartea de vizită.

— Ce voia?

— Voia să îţi vorbească în timp ce aveai sesiunea de terapie cu doamna .Amsterdam. Când i-am spus că eşti ocupată, mi-a povestit despre grupul ei şi ce reprezintă acesta. Apoi a întrebat dacă poate face o programare pentru a sta de vorbă cu tine. I-am spus că îmi poate lăsa un mesaj şi, dacă eşti interesată să discuţi cu ea, o vom suna.

Simt că mi se face rău. Mai întâi primesc o carte care m-a tulburat şi acum asta.

— A lăsat vreun mesaj?

Sarah dă aprobator din cap.

— A zis să-ţi transmit că au murit peste şaisprezece mii de oameni din cauza supradozei cu opioide prescrise anul trecut, o mie o sută dintre ei

fiind copii. I-am arătat uşa şi i-am spus că acesta este un cabinet şi că nu

este binevenită să revină aici. Dacă o va mai considera încălcarea proprietăţii. ' ace'Sev$_{a}$

Deşi ştiu că Sarah a avut intenţii b$_{une}$ sigură că a fost înţelept să ameninţe un grup’că*[1] place să-mi afişeze poza prin oraş ca şi când ar fi H'[113] " fia unui infractor. Ar fi poate mai inteligent să *inc^* mă întorc acasă şi să mă reorientez spre o carieră î?’’ nu nu se cere sa fiu un factor de echilibru. Totuşi, îmi ţi în frâu sentimentul de fricăşi dau din cap aprobator. "

- Mulţumesc. îmi pare rău că a trebuit să teocuoi de asta, Sarah.

Ea ridica din umeri.

“Nu mă deranjează *deloc. îmi pare rău că ei te* hărţuiesc.

A . D°r^{i}n^{d} sa schimbăm subiectul, mă chinui să zâmbesc.

~ Deci... cum arată restul zilei?

se luminează la faţă.

programare '°C ''ber! T°Cmal “ °
noi astăzi. mu moment, aşa că ai *doi pacienţi*

Ocoleşte în grabă K*
în program numele nari , ’ arătându-mi cu degetul

Le-am progra n°‘-

de minute, ata eum aici,?*6 0 ?edintă de nouăzeci
Î??[1] “* *“• wiill«b“«. să c . r t la de violoncel a lui Sarah face o grimasa

- Fir-ar. Asta înse$_{ainrii}$

nu va ajunge decât la ci 'nâ cfi ult.
plec. Ştii ce, mai rămân p$_{uti}$^ sf$_{en}$ U Pacient nou plăcea să fii singură când v$_{b}$adică după ce "“•«’Sj*» NuUr Oiite ajunge

mai devreme – de obicei aşa fac – şi o să ies pe furiş, în timpul sesiunii.

Sarab a făcut deja atât de multe pentru ca activitatea cabinetului meu să continue.

- Nu, ar trebui să pleci. Du-l pe Charlie Ia lecţie, o să fiu bine. O să pun anunţul afară şi... ridic din umeri. O să fie bine.
- Eşti sigură?
- Sunt sigură.
- Bine, atunci. Anunţă-mă dacă te răzgândeşti.

Uşa de la intrare scârţâie când intră cineva, iar eu mă întorc la biroul meu pentru a-mi termina notiţele despre doamna Amsterdam înainte ca următorul pacient să se aşeze pe canapea. Soluţia este să mă menţin ocupată. Nu mă pot gândi la cartea care a ajuns *din întâmplare* astăzi sau la grupul care îmi vrea capul. Dacă îmi permit să mă gândesc la astfel de lucruri, *eu voi* fi cea care se va ghemui pe canapea sugându-şi degetul.

Câteva ore mai târziu, lumina soarelui pătrunde dinspre fereastra laterală sub un unghi din ce în ce mai oblic. Strălucirea aurie a după-amiezii târzii începe să se estompeze, lăsând loc înserării. Penultimul pacient îşi ia rămas-bun cu un gest al mâinii, iar eu sorb o gură de ceai din plante – un înlocuitor pentru cafeaua de după- amiază, la recomandarea doctorului Alexander.

încă o programare. Una lungă, totuşi, pentru că e un alt pacient nou.

Trag aer adânc şi întind mâna după lista de programări, parcurgând-o cu privirea până la capăt, până când găsesc numele noului pacient pe care l-a adăugat Sarah.

Dar nu poate fi corect.

VI

KEELAND

Pentru că numele scris de mână în parte listei de pe hârtie este... a de jos a

Gabriel Wright.

Clipesc şi mă şterg la ochi, ca şi când aş îndepa o iluzie. Dar nu, literele sunt încă acolo, scrise cu neală neagră, cu scrisul de mână familiar al lui Sarah. în mintea mea se produce un scurtcircuit şi rămâne un vid Şi atunci îmi dau seama ce este – o coincidenţă. Trebuie să fie. Nu e chiar *el.*

Wright e un nume de familie comun. Am avut o colegă la facultatea de medicină pe care o chema Bianca Wright şi până în clasa a treia l-am avut coleg pe Bobby Wright. înainte să se mute. în New York, probabil sunt sute de persoane cu numele de familie Wright. Acesta e doar unul pe care îl cheamă şi Gabriel.

Da, e clar o coincidenţă.

Deşi una şocantă.

Totuşi, o coincidenţă.

îmi înşfac laptopul din sertarul biroului. Sarah probabil a făcut o evaluare iniţială când l-a programat. Nişte informaţii de bază, cum ar fi data naşterii, adresa şi numărul asigurării, sunt salvate în sistemul nostru informatic. Asta mă va linişti. Tastez şi mă loghez în cont, găsesc pictograma programului, dau click în acel cu hârtia, dându-mi seama 1 ^?Ch'da' '™.feC Van anxietăţii. n inspirat din cauza

Nu are cum să fie el. Nu are cuni

Deschid fişa noului pacient

informaţiile personale şi simt fiori navig.^e2 la fila cu momentul când citesc adresa introdusă sP*n^r^ *n Nu e nicio coincidenţă.

Gabriel Wright. bărbatul pe care).am urmărjt nâni d* rurâ,,d’ ?l"a 0401,1 0 Pro8r«"’are. Clatin din cHp... nu se poate. Pur şi simplu... nu se poate.

Dar apoi se aude o bătaie în uşă.

O voce gravă strigă:

— Bună ziua? E cineva aici?

Nu mă mişc. Sunt paralizată de frică. Nici măcar nu respir. Secunde lungi trec până când se aude din nou o bătaie. De data aceasta, urmată de scârţâitul uşii deschizându-se...

Se iveşte un chip familiar, afişând un zâmbet larg.

- îmi cer scuze, nu am văzut pe nimeni afară. Sper că sunt în locul potrivit. Am o programare la dr. McCall.

îmi ia un moment să-mi recapăt vocea.

— D-da, eu sunt.

— Excelent.

El deschide uşa şi mă priveşte direct în ochi.

— Eu sunt Gabriel Wright.

CAPITOLUL 13

¿nunti

- Chiar cred că e o idee proastă, Meredith. Dacă nu te aperi în niciun fel, comitetul o să presupună automat că eşti vinovată de neglijenţă. Iar pedeapsa o să fie pe măsură.

Nu era prima dată când auzeam cuvintele astea din gura avocatului meu. Ştiam că avea intenţii bune. Martin Hastings lucra la finna fratelui meu. Voia doar ceea ce credea el că era mai bine pentru mine.

— Dar om *fost* neglijentă, Martin. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la ce se întâmpla cu propriul meu soţ.

— Posibil. Dar acuzaţiile sunt că ai prescris o cantitate excesivă de medicamente semnând *douăzeci şi doua* de reţete pentru soţul tău. Tu nu ai semnat nimic. E lntre a nu'l’ carnetul de reţete din creadă că le a-*0*11 privat şia_i face pe cei din comitet să creadă că le-ai semnat pe toate.

dar rezultatul fi^era C0I?,t?t P°ate exista o diferenţă, că mi-am băgat capul 1^-.’Au murit oameni pentru întâmpla cu adevărat cu Conno ’ refuzând să văd ce Se

- Trebuie să termin cu^L

A tras aer adânc în piept . a’ Mai*tin.

- Recunoaşterea vin^ * din cap aprobator,

este un motiv pentn, rev^^e malpraxis medica| Măcar un. permit, să vorix^ neo^nentă a licenţei. i24 ln numele

tău cu

membrii comitetului? Să le explic ce s-a întâmplat cu adevărat? Cel puţin aş vrea să încerc să negociez decizia disciplinară pe care o vor lua.

- Poţi să faci asta astăzi, cât suntem aici?

Trecuse jumătate de an de la accidentul lui Connor. Eram sigură că, în general, oamenii se temeau să intre în Biroul pentru Abateri Profesionale al Departamentului de Sănătate, dar eu numărasem zilele pe calendar, aşteptând acest moment. Trebuia să merg mai departe. Şi nu puteam face asta până nu îmi asumam responsabilitatea pentru acţiunile mele – sau mai degrabă, inacţiunile mele, în acest caz.

- Da. Mai lasă-mă o oră. Mă duc să văd ce pot face înainte să începem audierea oficială.

Uram să mai aştept chiar şi un minut, dar măcar atât puteam să fac, să ţin cont de recomandarea lui Martin. Dumnezeu ştie că nu ascultasem de niciunul dintre celelalte sfaturi ale lui. Am dat din cap.

— Sigur. Mulţumesc.

— Foarte bine.

Mi-a indicat o bancă în holul din faţa sălii de audieri.

— Ia loc. Revin cât de repede pot.

Dar nu puteam să stau jos. După ce Martin a dispărut în spatele uşii închise, am început să mă plimb. Mergând încoace şi încolo, am retrăit pentru a suta oară cum am ajuns aici.

Domnul Mankin. Pacientul meu care se pregătea să plece în Florida să-şi viziteze mama şi avea nevoie de o reţetă pe hârtie pentru a o lua cu el. Dar când am deschis sertarul biroului de la cabinet, carnetul meu de reţete dispăruse. Chiar în după-

amiaza aceea în care Connor fusese singur în biroul meu.

Ce făcusem în privinţa asta?

Am ignorat.

Am mers acasă şi am luat unul dintre celei două carnete de reţete pe care le ţineam în biroul^ acasă.

Problemă rezolvată.

Dar ar fi trebuit să ştiu.

Ar fi trebuit să fac ceva în privinţa asta.

Nu să-mi bag sub preş îngrijorările.

Furia lui Connor? înainte de accidentare, nu ridicase niciodată vocea la mine aşa cum a făcut-o după cea început să ia pastilele prescrise de medicul de la clinica de gestionare a durerii. Nici nu avusese vreodată probleme cu somnul. Sau vreo incapacitate de a se aşeza confortabil să se relaxeze când ajungea acasă.

Efectele abuzului de oxicodonă: Schimbări de dispoziţie. Furie. Insomnii. Agitaţie.

Ce am făcut în privinţa asta?

M-am prefăcut că nu văd.

A™ o justificare pentru fiecare ieşire pe nu-i

supă'pX'n“ °riCealtSCmnaI deaIarmă Ca

Ştiam. dănCU1 SUfletului Ştiam- Nu-i aşa?

Poate că nu sunt vin
sine a reţetei, dar mi-am . “Vată Pentru prescrierea în *SM* 831 caPul în nisip. Am dat

Ca soţie.

Ca doctor.

Am continuat să rnâ
să mă plimb. Şi să mă plimb Xv înc°lo şi t™ «i

VI
KFELAND

Avocatui Ş1 Inc°ace. Ş»
126 SDuspse că

în mai puţin de o oră, însă au trecut mai degrabă până când uşa s-a deschis din nou.

° Martin a închis uşa în urma lui şi şi-a dezumflat obrajii Plini"

__ Vor un an.

- Un an de suspendare?

A dat din cap aprobator.

7 Am încercat tot ce am putut. Nu vor să den înapoi. a

» ta* «rig» U„ „ protabi„ „ SX t, “b“' ” “«p ¿s

Tot moarte.

Tot îngropate la doi metri sub pământ.

Am înghiţit cu greutate.

— Bine.

— Vor, de asemenea, să mergi la un terapeut pe perioada suspendării şi încă un an după ce te reîntorci la practica medicală. Chiar dacă te trag la răspundere, recunosc şi că ai trecut prin multe, că ai suferit o pierdere importantă. Vor să se asigure că sănătatea ta mintală e suficient de puternică atunci când vei putea din nou să tratezi pacienţi.

Am dat din cap.

— Mi se pare corect.

Avocatul meu a tras aer adânc în piept.

- Bine, atunci. Trebuie doar să intrăm, să accepţi oficial conduita profesională neglijentă şi apoi plecăm. Nu vei mai putea să practici medicina şi să primeşti pacienţi începând de azi. îţi vor acorda

paisprezece zile

pentru gestionarea aspectelor legate de cabinet – ce înseamnă să le spui angajaţilor să contacteze pa^ ţii şi să anuleze programările sau să facă aranjam^’ pentru ca un alt psihiatru să te înlocuiască pe perioach suspendării. După aceea, nu vei mai putea avea nicio implicare în ceea ce priveşte cabinetul. îţi recomand sâ nu iei contact cu niciun angajat şi să nu intri în birou din niciun motiv, pentru a elimina orice suspiciune. Cel mai bine ar fi să rupi legătura complet.

— Bine.

Am dat din cap aprobator.

— De asemenea, trebuie să te avertizez că există un grup care te-ar putea hărţui, odată ce această decizie devine publică. S-a întâmplat cu un alt doctor pe care l-am reprezentat acum câţiva ani. Au organizat un protest în faţa cabinetului său. îi iau în vizor pe doctorii care intră în belele din cauză că vând reţete sau prescriu medicamente în exces. Femeia care a iniţiat această mişcare şi-a pierdut fiul când acesta a adormit la volan şi a ieşit de pe şosea. Era dependent de oxicodonă. D°c‘ torul lui îi prescrisese undeva la patruzeci de reţete. Asta e o situaţie foarte diferită, deci nu ar trebui să-ţi facă pro letne. Dar m-am gândit că ar trebui să ştii.

Oh, Dumnezeule. du-mXi^“usUofobâlăr8eSC

gU)erU∗ blUZe∗’ Simtın

— Putem să intrăm i
Chiar am nevoie de aer *pro-* terminăm cu asta.

— Sigur.

VI

KEELAND

După mai puţin de c incisnr deja în stradă. M-am aplec al minute, ieşeam coapse şi gâfâind ca după o cur^Vnandu'mi mâinile pe

— Eşti bine? m-a întrebat M arţ.

y\ni da*<)în cap ?* am inchis ochii- _ Voi fi, acum am scăPat de asta. Mart>n a aşteptat un minut sau două în linişte. , Ţe duci acasă? Vrei să-ţi chem un taxi?

M-atn îndreptat de spate.

, Nu, mulţumesc. Trebuie să mai merg undeva Cred că o s-o iau pe jos.

Şi-a pus o mână pe umărul meu.

- îmi pare rău că lucrurile nu au ieşit mai bine nar acesta este doar finalul unui capitol din viaţa ta' Meredith. Nu e sfârşitul cărţii.

I-am mulţumit şi am dat din cap. Dar mai aveam încă un lucru de făcut înainte să pot încheia acest capitol infernal. Şi eram nerăbdătoare să rezolv inclusiv acest aspect cât mai repede. Dar nu i-am împărtăşit planurile lui Martin, pentru că dacă fratele meu afla ce urma să fac, şi-ar fi ieşit din minţi.

Pe neaşteptate, o jumătate de oră mai târziu, tele-

fonul mobil mi-a vibrat exact când am ajuns la destina-

' ■ care apărea pe

~ aşacăm-am

- Şi îi poves-

Am aşteptat

— mesage- meu cu privire ceea ce făceam înainte să . i şaptesprezece, este aici?

- -- Ulii d

ţie. M-am oprit o clipă să citesc numele c ecran. *Jake.* Nu avea cum să ştie ce făceam, aşa cT gândit că Martin tocmai se întorsese la birou şi îi tise. Totuşi, era o sincronizare ciudată. A... până când telefonul nu a mai sunat şi a intrat ria vocală – nevrând să-l mint pe fratele la locul unde eram sau la redeschid uşa şi să merg la recepţia Secţiei

— Bună ziua. Detectivul Green ____

Agentul m-a măsurat rapid din cap până picioare.

— Numele?

— Meredith Fitzgerald.

- Vă aşteaptă?

Ami dat din cap.

— Nu, nu mă aşteaptă.

A făcut un gest spre o sală de aşteptare din ˢPatel e meu

- Aşteptaţi *acolo. Ma duc să văd dacă* P di,

Caţiva minute mai târziu, *detectivul Green a'* pe o uşă laterală. ,e?It

- Dr. *McCall?*

S-a uitat în spatele meu.

- Nu vă însoţeşte niciun avocat astăzi?

Singura dată când venisem aici – sau la vreo secţie de poliţie – fusese la câteva zile după înmormântarea Iui Connor. Detectivul Green îmi ceruse să intru şi sa răspund la mai multe întrebări. Fratele meu, J e, a insistat să mă însoţească.

Am dat din cap.

- Nu, nu am nevoie de unul.

A făcut semn în spatele Iui.

— Haideţi pe aici.

L-am urmat pe un hol lung, oprindu-mă Ia aceeaş uşă unde fusesem cu luni în urmă. Mi-a făcut senin sa intru prima.

- Doriţi o cafea sau altceva?
- Nu, mulţuinesc
- Vă rog, luaţi loc.

Detectivul Grp#»n «

- Cu ce vă po?ail (°CUPat Scaunul din fa < a mea'

Am vrut să-mi înc dr-McCall? tremurau. în schimb, n^Ucişez mâinile pe masă, dar î#1 pe scaun.' 'dm ţinut degetele sub *coapsă*

- Cu aproximativ o *săptăm**

dent. eu şi Mul meu ne-am certa(* *înain»e de acci. bir ou* şi mi-a adus flori. în aceeaşi * Apăruf a *doua * la* un carnet de reţete

din sertar dispăruse Observaf că

Detectivul Green s-a rezemat d ' lui şi şi-a încrucişat braţele pe pi ept 6 spita ™l scaunu-

- Bine...

Era prima dată când auzea povestea adevărată. Fratele meu nu mă lăsase să răspund la majoritatea întrebărilor pe care le avea detectivul pe atunci – invocând fie Amendamentul al cincilea, fie privilegiul conjugal. Pe vremea aceea, eram într-o stare de confuzie şi aş fi sărit de pe un pod dacă Jake mi-ar fi spus asta.

- M-am convins pe mine însămi că probabil folosisem ultima pagină a carnetului. Dar privind retrospectiv, lucru care acum îmi e mult mai clar, mi-aş fi amintit că am rupt-o pe ultima.

Am făcut o pauză.

— În după-amiaza înmormântării lui Connor, după ce aţi venit la mine acasă, am căutat în sertarul biroului de acasă. Aveam acolo un alt carnet de reţete. Şi acela dispăruse.

A dat din cap.

- Altceva?

- Spuneam adevărul când v-am zis că nu am prescris oxicodonă. Dar ar fi trebuit să iau atitudine.

Detectivul Green şi-a frecat barba.

- De ce acum? Ce v-a făcut să veniţi şi să-mi spuneţi toate astea astăzi, după atâtea luni?

L-am privit drept în ochi.

— Nu mai puteam trăi în minciună. Nici măcar cu m'ne însămi. Astăzi mi-am asumat responsabilitatea în faţa consiliului medical statal şi sunt aici să restul.

Ccep'

Mi-a cântărit cuvintele un moment, apoi s-a ap| cat spre mine.

-Apreciez asta. Dar ca parte a investiga^-noastre, i-am intervievat pe kinetoterapeutul şi pe rurgul soţului dumneavoastră. Amândoi au spus că domnul Fitzgerald avea ambii genunchi foarte afectaţi din cauza suprasolicitării şi accidentărilor constante de-a lungul anilor. Prin urmare, şi dacă i-aţi fi prescris analgezice soţului dumneavoastră, era discutabil daca acest lucru ieşea din limitele unui regim acceptabil de tratament. în plus, poate că aţi fost neglijentă să vă lăsaţi carnetul de reţete neîncuiat, însă a demonstra că acţiunile dumneavoastră au fost *criminale e o* sarcină mult mai grea. De asemenea, din câte am înţeles, deşi este dezaprobat, nu este ilegal ca medicii să prescrie medicamente membrilor familiei. De aceea nu am dus lucruri e mai departe în ceea ce vă priveşte. Până la urmă, soţu dumneavoastră a fost cel care a luat *decizia să* ia P^rea^ multe pastile, să bea şi să se urce la volan în seara aceea-

Detectivul Green a dat din cap.

_ asta e v'na lui. Nu a dumneavoastră, tul nu s-ar fi

*întâ^* *' 'uat at)tu*dine, poate că acciden

A^di_nca^m_p Platnicioda tă.

~ Posibil. Dar nu

Câteva mi_nute e .Unca z penal.

S: ;:r^h^ - - s .

»

,>

w“ «J dea**

Am dat din cap. ’ ’ Mc Cali?

DEZVAL

- Trebuie *să* găsiţi o cale ,x , WREA
mentul de vină, altfel „ să vă roadă L ,a ««•-
- Cum să fac asta? ,nâuntru.

A zâmbit fără entuziasm.

- Sunt doar un poliţist prost n, sunteţi doctorul. Sunt sigur că veţi găsi o caleneavoastră

CAPITOLUL *14*

Simt cum pieptul mi se strânge, gata să exploda în timp ce aştept să mă recunoască. Momentul când va face ochii mari şi îşi va da seama cine sunt – soţia ucigaşului familiei sale sau doar femeia cu care s-a ciocnit ieşind de pe alee.

Dar el zâmbeşte relaxat şi stă liniştit pe canapeaua mea, în timp ce eu îl privesc cu gura căscată.

— Bună seara.

Dă din cap.

~ încântat de cunoştinţă.

— Gabriel... Wright?

Reuşesc să adopt cumva un ton calm, specific unui terapeut, sperând să-mi schimb expresia tacia < “5la iniUal şi să-i insuflu încredere. Transmite- ° Parte esenţială a interacţiunii ţn* C mai ¡n timpul primei şedinţe. El aibă Xl

p^oMe’’mtra?i- T°tUŞi’ Gabrie’ "U ^hii

lui închişi la culcsn-T’ ° poslură re,aJ<ată Ş1 , se oprească asupra mea P* IZea2â încăperea înainte să aşteaptă la un restaura mai deSrabă un client ea peaua din cabinetul meu ’ nu Un Pacient aflat pe C®na

Relaxat. Calm. Sigurpee) îmi dreg vocea, mi frâ . timp ce gândurile îmi zboară Li ,n sPatele biroului, t34 Urea- telefonul mobil se

ţntr-un colt, iar eu întind să-l pun intr-un sertar îmi vine o idee – aş putea simula o urgenţă.

$l să simulez că primesc un apel.

Să-mi cer scuze, să-i promit că reprogramăm.

Să îi spun lui Sarah să-l trimită în altă parte, la un alt terapeut, de preferinţă în celălalt capăt al oraşului. Atunci, problema ar dispărea, iar eu în-aş putea concentra din nou pe activitatea cabinetului, *nu* să-l urmăresc pe el.

- îmi cer scuze, aveţi nevoie de un minut? .Am intrat pur şi simplu.

Gabriel se scuză zâmbind.

- Nu mă deranjează. Pot să ies.

- Nu, nu... bineînţeles că nu.

Adună-te, Meredith.

Reuşesc să-mi mişc picioarele şi să mă îndrept spre scaunul din faţa lui. Privind spre carneţelul pe care îl am în faţă, trag aer adânc în piept şi îi fac semn spre canapea.

- Bun-venit, domnule Wright. Vă rog să luaţi loc.

El se aşază.

- Vă rog să-mi spuneţi Gabriel.

- Bineînţeles. Gabriel. Cum te simţi astăzi?

Ridic privirea şi aştept să răspundă, dându-mi seama că îmi ţin respiraţia. Dar nu sunt doar emoţiile. Chiar *vreau* să ştiu cum se simte. Oare viaţa lui a reintrat în normal? Da, din exterior aşa pare. L-am văzut râzând, ieşind cu mai multe femei şi făcând tot felul de lucruri care par normale. Dar nu se poate *simţi* normal în interior. Nu după ce am permis să i se întâmple asta familiei lui.

Aceasta este, poate, oportunitatea perfectă.

VI

KEELAND

Poate voi afla adevărul...

- Sunt bine, spune el. Doar... cred să văd pe cineva.

îi procesez pentru un moment cuvintele • când să-mi dau seama cum să formulez urrJlncer‘ ™toar∗ întrebare.

— Pot să te întreb cum m-ai găsit?

Dau din cap.

— Vreau să spun, cum *ai auzit de cabinetul* meu Ţi l-a recomandat cineva?

— Da, mi-a *fost recomandat.*

— Minunat.

Mă *forţez* să zâmbesc.

— Şi cine (i l-a recomandat? îmi *place să le* mulţumesc celor care îmi recomandă cabinetul.

— Johnson & *Johnson.*

Mijesc ochii. ~ Johnson & Johnson?

Jobnson & JobnS °în ’ mi-a fost r(~. Ail s ‘a Părut f,. dureze efectul somniferului °niandat. SUnă mai bine să spun că ~~ An. OK.

^gbitlntec.

bazj pe care le pu^' & e∗i aicj

W etalii. Eşti de acord’?^ c ^tev» întrebări de re∗ «Poi putem intra

El dă din cap aprobator, iar eu 11 asist în procesul ^evaluare iniţială a pacientului – verificarea medicului de familie, date demografice, istoricul psihiatric familial, niedicaţie şi aşa mai departe. Niciun semnal de alarmă.’ pe fapt niciun asPect re,evant- exceptând, evident

- ceea ce i-ai făcut *tu.* Ceea ce i-am făcut *noi.* Gabriel vorbeşte cu uşurinţă, stând confortabil pe canapea, gesticulând. Menţine contactul vizual şi simt că încep să mă relaxez, observând că e şi mai atrăgător de aproape. Un puf delicat îi umbreşte maxilarul sculptat, semn că nu s-a ras de câteva zile. Când vorbeşte, întregul său corp devine expresiv şi zâmbeşte cu toată faţa, nu doar cu buzele pline. Ochii lui mari şi căprui îi reflectă toate emoţiile, ca o carte deschisă, transmiţând un sentiment aproape eliberator.

Dar nu poate fi liber. Ştiu asta mai bine ca oricine.

— Ce te aduce astăzi aici?

Mă reîntorc la momentul de faţă, aşteptând, cu pixul pregătit, să iau notiţe detaliate. Abia când privesc în jos şi îi scriu numele în partea de sus – *Gabriel Wright*

- îmi dau seama că nu am luat de pe birou un carne-ţel de notiţe pentru pacienţi. Am luat carneţelul *meu* de pe birou. Pe cel care conţine deja pagini şi pagini pline cu notiţe şi observaţii despre el. Orice urmă de calm pe care începusem să o simt dispare, iar mâna începe să-mi tremure. Strâng caietul cât de tare pot, încercând să o opresc.

— Am probleme cu somnul. Am încercat tot – medicamente Iară reţetă, am primit chiar şi o reţetă pentru Ambien. Are, într-adevăr, efect. Dar îl iau deja

de ceva timp.

Trage adânc aer în piept.

— Nu vreau să devin dependent de medicamente. Aş prefera să rezolv cauza problemei.

VI
KEELAND

Sunt cuprinsă de un tremur *interior* n nelinişte. *Ştiam* că nu putea să treacă peste De plase. Poate acesta e motivul pentru care nH sectat din nou *drumurile. Este menirea* me?/-'nier- Să-l ajut să meargă mai departe, să treacă nP<j!'' **•

n • p le *were*
Durere pe care eu i-am provocat-o.

O senzaţie neplăcută îmi zgârie creierul.

înghit cu greutate. Dar cum s-a întâmplat asta? Sunt milioane de oameni în oraşul ăsta – cum se face ca ne-am întâlnit întâmplător la aceeaşi cafenea, în urmâ cu câteva luni? Şi acum, el să stea chiar în faţa mea, în cabinetul meu? Chiar nu ştie cine sunt?

îmi concentrez din nou privirea şi îmi dau seama că Gabriel tace de prea mult timp. Aşteaptă să spun ceva. Dar ce naiba a spus ultima oară? Ceva despre somn. Medicaţie. A, da! *Cauza problemei**

îmi dreg vocea.

~ Şi care e *cauza problemei?*

ieptul i se ridică în *timp ce respiră adânc.*

I^cuze' m"e Sreu să *vorbesc despre asta.* constat că se uhăsriVlrea' uit^u'se ,n *Parte* din toate *domeniile^ raft din aPropiere, plin cu cărţi* Pe care le schimb *(ij PS1 ^latr ei I>* *alături de câteva albume* Atunci observ că mi-a *canc^ *n sa la* de *aşteptare.*

Fotografia noastă ° amintire Cli rochie albă şi smochin/® n"ntă- eu, *bra$_t$ la* braţ, ZZ P? grijâ '"me r- « şi când nu perete, departe'de bc bh-o'ufT®'* aCeea *mai* devreme, în tinio ?a ?acientilOr U|\OrÎenfată SPK pusesem

VI
KEELAND

deoparte să o t®® [în,i] strâi ’ [Dar] [o] [mutasenl â] [o]
[,n]’P«*ch[ete2][rân]«[ea']» lucrurile, *o* [13o] [2 as,fe'] «cât să nu *se*

«fkl« Anim * [1,1] vHWF. **privind fix spre**

2?ntu'rt*i»-

” Poate Hi ClAbriel nu m-n rwmawit pe mine, dar recunoaşte pe fine – dar A nu din **peri-** horhei. atunci din fotografiile rare au r»t prin ziare şi pe reţelele sociale după

^¡ddentuftW-

Mr-an

- Soţia şi copilul meu au murit anul trecut.

Gnbriel işi priveşte mâinile pe care le ţine deznădăjduit în poală.

- Au fost ucişi de un şofer care era sub influenţa... Face un gest cu mâna.

— Sub ce dracu’ de influenţă era. Scuze. Nu am vTut să înjur, doar...

Oftează adânc.

Stau pe scaun, copleşită de tensiune. *Trebuie să mut fotografia aia.* Trebuie să scap de blestemata aia de fotografie. Dar acest moment este important. Gabriel Wright, împărtăşindu-mi gândurile. .Adevărul lui.

De obicei stau liniştită, răbdătoare. Tăcerea ii încurajează pe oameni să continue să vorbească, să umple spaţiul. Dar azi nu pot.

- îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, spun. Spune-mi mai multe. Problemele cu somnul au început când au murit ei? Şi, scuză-mă o clipă, te rog. Trebuie să-mi iau un alt pix.

Sunt deja în picioare, îndreptându-mă spre fotografie. înainte îmi plăcea fotografia aceea. Mă făcea să zâmbesc de fiecare dată când o priveam. Dar acum,

chipul zâmbitor al soţului meu nu mi se mai pare fericit. E umbrit de povara a ceea ce ai făcut tu. A ceea ce *eu* ti-am permis să faci. Un suport cu pixuri se află în

apropiere. întind mâna să iau unul şi – mă îndrept spre tine – sperând, du-mi puternic în vene, să pot muta fot₀£r ! observe. gratl *a mai*ₙ *t*ₑ

Se aude un *zgomot de izbitură n„t* e.„ ra,„a cade „ 6ₜ. ¡„>s^

— Sunteţi *bine? Aveţi nevoie de ajutor?*

Face un pas spre mine – spre *fotografia pe care tocmai m-am prefăcut că am atins-o din greşeala.*

îl refuz cu un gest al mâinii.

Ţ A, nu, *mulţumesc. E în regulă. îmi pare rău că te-am întrerupt. Povesteşte-mi despre familia ta.*

Se lasă pe spătarul canapelei, nehotărât. Ca şi când bunele maniere i-ar spune să mă ajute.

Asta îmi place la el.

Prietenos ZandU *"mă n oU scaun» ,J za/nbesc* ""Te rog, continuă.

beascâ. GabÎf j Un n,o^leni> *dar apoi începe să vor-* lucruri pe *!ntr ţ dir^ct în subiect. îmi povesteşte au fost* loviţi *mort* r *deja " cum so ţia & copilul lui spune şi lucruri peri Cum au fost UC W pe loc. Dar îmi „* *n*i*e*. de auz Purtai nU ^ila/n> că *fiica lui* avea *defi- când v tF?° famiUe bogată1 auditiv» iar soţia lui prove-* dacă

des Pre înm^^ *captivată, dar atunci o face şi nid'10113 Unde au ?lor, mă întreb* ate, ştiind câ le CUni săT* ,nni0rmântate. însă nu seară. Voi ¡ncerca^^ati de Un *Iau noti ţe detali- a lui, tiecare emoţie iTj « n de °ri în această tr-odată, îmi doresc* rată din mf ex P r csie *facială ¡40 inre^tra t ?"rea caldă. Din'*

1 *lunile.*

Sunt, de asemenea, profund conştientă că nu mă port deloc profesionist. Faptul că l-am acceptat Pacient – ceea ce am făcut deja numai continuând astă sesiune – este greşit din punct de vedere moral, cjncă un lucru pentru care aş putea avea probleme cu nsiliul medicilor. Probleme mari. Dar e ca şi când universul ar vrea să-mi îndrept greşelile.

Sau... nu mă pot abţine să nu revin la asta din nou. Sau nu e o coincidenţă că el continuă să tot apară în viaţa mea. Mă frământ gândindu-mă ce alt motiv ar avea să fie aici, în afară de faptul că îşi doreşte cu adevărat ajutor. Doar că eu am început totul urmărindu-Z.

— Cc credeţi? întreabă Gabriel.

Se lasă o tăcere apăsătoare. Nu am ascultat. Sunt prea pierdută în propriile gânduri ca să aud vreun cuvânt din ce a spus el în ultimele minute.

— Cred că...

Fac apel la terapeutul din mine, mă gândesc la frazele comune pe care le-am repetat pacienţilor mei de-a lungul anilor.

— Probabil te confrunţi cu ceva ce îţi sapă adânc în subconştient.

El îşi înclină capul, privindu-mă, iar eu încep să mă panichez că am spus ceva greşit, că răspunsul meu la orice a zis el este nepotrivit. Dar, în cele din urmă, dă din cap aprobator.

— Da, probabil că ai dreptate. Sora mea crede că nu am trecut niciodată cu adevărat peste pierderea lor, ca acum mă loveşte din plin, şi de aceea nu pot să dorm.

Mă gândesc la zâmbete, la râsete, la *fericirea* pe care o văzusem. Fusese doar o faţadă tot timpul.

— Asta e cu siguranţă posibil. Tu ce crezi?

— Nu sunt sigur.

VI

KEELAND

îşi trece mâna peste faţă, un gest care atipic pentru acest bărbat care de obicei par sigur pe el, atât de încrezător. E ca o crăpătură pacea lui, iar eu vreau să privesc în interior – ce se află dedesubt, pentru a-l putea ajuta.

— Ar fi trebuit să fiu cu ele în seara aceea Dar am fost. Eu... ’ nu

Urmează o tăcere apăsătoare. Se uită din nou în jos, frângându-şi mâinile. Observ o sclipire metalică pe mâna lui, pe degetul inelar – o verighetă. Nu îl văzusem niciodată purtând-o până acum şi sunt sigură că mă uitasem cu atenţie.

— Mă simt foarte vinovat, încheie el.

în acel moment, se aude cronometru!. Mi-aş dori mai mult ca orice să-l înşfac, să-l opresc şi să-i spun lui să continue. Dar nu asta ar face un terapeut. Asta ece \rea să facă partea mea bolnavă, cea care abia îşi păstrează profesionalismul. Până la urmă, îmi este pacient.

Presu Pun că vom discuta despre vinovăţie în următoarea sesiune.

^u ceîpuţin ZĂmbe§te’ *ar zâml)etul său estc s*ncer *

* J ' t

5011 *Poatern-a*^^^ nou acea senzaţie neplăcută – Sunt, pur^;oi^/.

Poate că nu e ci P U’ prea mu^te incertitudini.

Poate că nu e bin* ^er’c’t-

Poate că are n e specialitate. Cu adevărat J.

Poate câ avem o’e de ajUto r d mi-am imaginat vreod^.1’ n‘a> mult -

VI
KEELAND

Poate câ ştie cine 8Un ‘n comun decat Sau... *poate că nu.*

_ Da, sună bine. Gabriel, mă bucur mult că ai apelat la ajutor. A fost o plăcere să te cunosc.

Mă ridic şi îl conduc spre uşă. Vreau să-i spun să ^me imediat şi să facă o altă programare – cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Dar mă controlez.

— Hei, ne-am…

Ezită stând în pragul uşii şi se întoarce şi mă studiază încruntându-şi sprâncenele.

- Ne-am mai întâlnit?

Răspund repede. *Prea* repede.

— Nu, nu cred.

Inima îmi bate cu putere. Totuşi, nu pot să nu simt o oarecare satisfacţie ciudată că i-a rămas întipărit în memorie ceva legat de mine.

Gabriel ridică din umeri, trecând pragul uşii.

— Ceva la dumneavoastră îmi este familiar. Sunt sigur că îmi voi aminti.

După ce pleacă, îmi sprijin fruntea de tocul uşii. *Dumnezeule, sper că nu.*

CAPITOLUL *15*

TUUHI

îmi balansez *piciorul în sus şi în jos.*

E un tic nervos pe care *l-am căpătat pe* vremea studenţiei, la facultatea de *medicină. Anxietatea dinaintea* examenelor. Dar nu am *mai făcut asta de ani întregi.* Totuşi, anxietatea pare sa fi *atins cote maxime astăzi.* Desigur, nu au trecut nici doi ani *de când mi-a murit* soţul, bărbatul pe care îl *consideram dragostea* vieţii mele. Sufletul meu *pereche. Cu toate acestea, piciorul* nu mi-a tresărit deloc pe *parcursul înmormântării. Nici m* car o dată în timpul *interogatoriului poliţiei. Şi nici*

am deschis *sertarul biroului* şi am *descoperit* că resc secu ”Zi* Carnet de re t ete- *însă, în timp ce urmă-* şedinţă cu *SCUrg PC CeaS ’ a &P tând a d0Ua*

mai alert decât ar f °îeU Spec,a J» *piciorul mi se mişcă* Nu ştiu ce spune asta a ° Vreo^ată P*’ banda de alergare.

Aş Putea totuşi SO(ie SaU Ca *irebuit* să o anulez deja n dnuJez- Nu e prea târziu. Ar/ săptămâna asta, chiar ai^ninezei^tie cât m-am gândit ^rah.rugand-osâ.|lri conceput un e-mail către «rferiti? *Are ,.eZe* « >rea^ *"* «*** Probabil u„ motiv ^„Iru‘^

Si$_{KUr}$ * pierdere« Nu, *cu »lyuruHfâ* e un mutiv .? $^{,>lef}$de *u ^P^esionist.*

^{V,,,a} "lediealâ.

Aud uşa scârţâind în anticameră, iar piciorul mi reşte din trepidat. Vocea lui Gabriel răsună puter- X timp ce-i spune ceva lui Sarah, iar toată anxieta- ^{nK} pe care am simţit-o o săptămână întreagă se trans- f)rmă instantaneu în altceva – un sentiment de euforie, rele două emoţii nu sunt atât de diferite. Ambele mă fac să simt cum sângele îmi pulsează puternic în urechi. Palmele îmi transpiră şi sunt sigură că aş tresări la cel mai mic zgomot. Dar, în acelaşi timp, mă simt *vie.* Dumnezeule. Atât de vie. îmi închipui că e ca şi cum ai sări cu paraşuta dintr-un avion – adrenalina care te cuprinde când îţi ridici braţele în aer şi laşi vântul şi gravitaţia să te poarte. Doar că nu sunt sigură dacă paraşuta mea funcţionează.

S-ar putea să mă prăbuşesc cu o viteză de două sute de kilometri pe oră şi să mă zdrobesc de pământ ca o insectă.

Totuşi, în timp ce stau pe marginea avionului, cu picioarele atârnate în gol, aşteptând să mă aplec şi să mă arunc în gol – *abia aştept* să se întâmple.

Cioc. Cioc.

Sarah deschide uşa cabinetului.

— Pacientul de la ora douăsprezece a ajuns. Mă duc să-mi iau o cafea de la magazinul din colţ. Vrei ceva?

— Nu, mulţumesc.

Cine se poate gândi la mâncare când e pe punctul de a sări dintr-un avion?

Ea intră şi închide uşa în urma ei. îşi arcuieşte sprâncenele zâmbind şi şopteşte:

— Noul tău pacient e chiar sexy. Nu e genul meu în mod normal, dar are un farmec aparte.

Du, *cu siguranţă.*

îmi dreg vocea.

VI
KEELAND

- Poţi să-l trimiţi înăuntru când ieşi te r°g

- Sigur.

Câteva secunde mai târziu, *Gabriel* h ori şi îşi bagă capul pe uşă, zâmbind. a e de douj

- Se zvoneşte că sunteţi pregătită pentru m

Inima îmi bate nebuneşte de o săptămână d""* a intrat pentru prima dată în cabinetul meu Acum îmi sare din piept să-mi rupă coastele. Sunt terifiatî^

Ar trebui să contramandez şedinţa chiar acum. Să-i spun că nu mă simt bine. De fapt, nici nu ar trebui să inventez scuze, pentru că mă simt destul de rău.

Dar mă controlez. Deoarece *Gabriel are nevoie de*

mine.

Iar o parte din mine are nevoie de el. Are nevoie sa-l ajute să se simtă mai bine.

Ce J mai *zâmbet al meu şi îl în|it,* un gest al mâinii, să ia *loc pe canapea.*

l^c, domnulX^ *d* ^*neavoastră. Vă* rog, fortat. Un zâmbet10» °°U' D e ^api' mai *de S™bă zâmbeşte mme.*

Feminitatea^ ar°gant- Şi stârneşte ceva în os de nepotrivit

orTri ' *m u 11 ti mp. Ceva scanda-*

~ Sunt Gabriel n

Flirtează? Sau m* ° °mnui Wright, vă amintiţi? timp să mă gândesc la ast P» Fe? Nu sunt sigură, dar nu e să m " ®'neîntel®s, Dau din cap.

^UdTetelU1- U2e- Dă™ voie doar De data asta am Kriiă

VI
KEELAND

jurnalul de urmăritoare ¿b^L^{Scot} u_n n
- **P."**
^{e} l*ani folosit

,. greşeală săptămâna trecută. Mă aşez faţă în faţă cu el îmi încrucişez picioarele şi îmi netezesc fusta pe care o port astăzi.

Gabriel îşi lasă privirea în jos, iar eu îi urmăresc mărul lui Adam cum se ridică şi coboară în timp ce înghite. Apoi, ni se întâlnesc privirile.

— Deci... ţi-a fost dor de mine?

E clar că glumeşte. Dar habar n-are *cat de tare.*

— Cum ţi-a fost săptămâna? îl întreb.

Trage adânc aer în piept şi îl expiră.

— Nu a fost rea. Am avut de corectat lucrări, aşa că am fost ocupat. Apropo, când s-a transformat cuvântul *oricum* în *oricumi,* cu un i? Toţi studenţii mei spun: *Oricumi...*

Gabriel accentuează ultima literă.

Zâmbesc. Se comportă natural, şi asta mă ajută să mă relaxez puţin. Greşelile gramaticale sunt un subiect sensibil şi pentru mine.

— Cred că de pe vremea când au început să folosească la începutul propoziţiilor *efectiv. Efectiv,* habar n-am.

Izbucneşte în râs. E sincer. Dezinhibat. Şi poate un pic sexy.

— Şi asta e pe lista mea, alături de *excelent.* E ca şi când zgârii cu unghiile pe o tablă. Când îi spun unui student că a luat io, iar el răspunde *excelent,* îmi vine să-i scad nota la 4.

Mă relaxez şi mai mult. Aş putea să stau ore întregi ascultându-1. Dar nu suntem doi prieteni care au ieşit la cafea. El mă plăteşte pentru terapie. Aşa că intru în subiect.

— Cum ai dormit săptămâna asta?

— Nu prea grozav.

VI

KEELAND

Dau din cap.

_ Când am discutat data trecută, ai sp$_{us\ că}$ simţi copleşit de un sentiment de vinovăţie p$_{e}$ care U reprimat, legat de pierderea suferită. Putem e$_{XpIora}$ puţin? Este vorba despre sentimentul de vinovăţie că trebuia să fii cu soţia şi cu fiica ta în acea zi?

Gabriel se întunecă la faţă. îşi lasă privirea în jos pentru mult timp înainte să vorbească din nou.

— Soţia mea şi cu mine aveam probleme conjugale. *Oh. Uau.* Nu mă aşteptam la asta.

— Înţeleg.

— Ne certam tot timpul.

Se încruntă.

— Inclusiv în *noaptea* în care a murit. De aceea nu ^{e}J^$^{cu\ ea}$ atunci şi de aceea se *plimba cu fiica noastră* a a e târziu, noaptea. *Ultimul lucru pe care i l-am spus* am e să iasă trântind uşa a *fost: Du-te dracii*.*

în mint?*$^{Că}_{I}$$^{mi\ Se\ stp}$ânge *inima. De câte ori* a *derulat* ancoră careti* *nionicnte? Regretul este ca o* jos, împiedicând *în juru f inim ? şi 0 trage ÎU* sentimentul ăsta Şi P*^{uieas}că *liber. înţeleg perfect urâte* înainte să $_{p}$]'$_{e}$J?$^{J\ Ş}$* ^onnor ne spuseseră m cuvinte tea vinovăţiei la un niC^i$^{01\ ™}$ ^{totdeauna}- înţeleg greuta- C°nnor pentru ce $_{a}$ f ^{rofu}*nd personal. îl urăsc pe racui* ^ce o zi fără să-nii *Să-l anî??*^{C}\$^{prtmul}$ *carnet de* $^{C\ o nd\ mi\ \sim ar}$*" dat seama , n* OC sd- mi *îngrop*^{dacâ} 7? *încercat* Nu ştm cum $_{ar}$ trehf ^{PUl} *""dsip.* scape *de sentimentul de vi* ^{1} ^{Săd} Mut n am reuşit fac asta. îi o^ ^ăţie/J $^{Pe\ acest}$ om să *mai departe.* ^{rUi,r}ăsp$_{u}$ ^{eu} *fasămi* nu

st^dard $_{şi\ merg}$

- Evident, este foarte greu să treci peste această amintire. Dai* nu P°U să reduci întreaga voastră relaţie doar la ultimele momente. Pot să te întreb ce a dus la destrămarea ei?

— Am aflat că soţia mea mă înşela cu un coleg. Bănuiam de ceva vreme, dar nu voia să recunoască.

Gabriel mă priveşte direct în ochi.

— Aşa că am urmărit-o. Şi i-am prins asupra faptului.

Fac ochii mari. *A urmărit-o.*

— Ştiu.

Ridică din umeri.

— Nu a fost cea mai bună decizie a mea.

Mi-a interpretat greşit reacţia, crezând că îl judec, dar de fapt eram şocată doar la gândul că el urmărise pe cineva la fel cum eu îl urmărisem pe el.

— Nu, nu, nu, gesticulez. Nu mă gândeam ca ai făcut ceva nepotrivit. Mă gândeam că trebuie să fi fost oribil pentru tine să-i surprinzi.

— A, dă din cap aprobator. Da, a fost.

îmi studiază faţa cu privirea.

— Eşti căsătorită?

— Divorţată.

De regulă, nu divulg niciodată pacienţilor informaţii personale despre familia mea. Dar întrebarea lui mă ia atât de tare prin surprindere, încât minciuna iese la iveală înainte ca măcar să mă pot gândi că răspunsul Potrivit ar fi să nu răspund deloc.

— Te-a înşelat?

Dau din cap.

-Nu.

— Când ai divorţat?

VI

KEELAND

Simt că am luat-o pe un drum cu denivela' nu ştiu cum să mă opresc. [n,d]ar

— Acum vreo optsprezece luni.

Dă din cap.

- Am ieşit la o întâlnire acum câteva săptămâni M-a invitat la ea după aceea. Am vrut să fac sex cu ea. Dar m-am simţit vinovat. O parte din mine încă simte că sunt căsătorit. Cred că e mai uşor să începi o nouă relaţie după un divorţ, nu-i aşa? Soţia mea a murit cam în aceeaşi perioadă în care ai divoi-ţat şi tu. Ai fost cu cineva până acum?

— Nu.

Privirea lui Gabriel coboara spre buzele mele pentru o fracţiune de secundă. S-a întâmplat atât de rapid, încât mă întreb dacă nu cumva mi s-a părut. Poate mi-am imaginat. Nu ştiu. Dar un lucru e clar: trebuie să opresc această discuţie înainte ca situaţia să se agraveze. N-ar fi trebuit să-i răspund deloc la prima întrebare, cu atât mai puţin la cea referitoare la viaţa mea sexuală. Inu îndrept spatele şi îmi schimb poziţia pe scaun, orientând conversaţia către ceea ce a simţit el când şi-a găsit soţia cu alt bărbat. Dezbatem acest subiect o bună bucată de timp, iar când conversaţia se domoleşte, aproape că simt că e un pacient obişnuit. *Aproape.*

- Ai făcut progrese, spun eu. Primul pas în a trece peste sentimentul de vinovăţie este să recunoşti ca CX1 Sta.

- ştiu că există de mult timp. Care e al doilea pas?

— Iertarea. Soţia ta era

seală. Trebuie să găseşti o cale să [U]” *& f^CUt [0] &[re].*

merge cu adevărat mai departe. ° lei ^ înai∗nte sa
— Cum să fac asta când ea « — . a murit?

_ Uneori ajută să vorbeşti cu persoana respec-uvA Nu trebuie să fie prezentă ca să-i spui ce ai de spus. Ai putea să-i scrii o scrisoare, să-i scrii cât de mult te-a rănit.

Gabriel îşi trece o mână prin păr.

- Viafa e cu adevărat un mare cerc, nu-i aşa? Obişnuiam să-i scriu scrisori lui Ellen când am început să ne întâlnim.

Zâmbesc trist.

— Ce drăguţ- Acum nimeni nu mai scrie scrisori.

- Aşa e, doar dacă nu iei în considerare mesajele pe care le trimiţi pe o aplicaţie de întâlniri atunci când cunoşti pe cineva.

O aplicaţie de întâlniri...

Ca aceea pe care schimbam eu mesaje aseară. Savuram un pahar de vin flirtând cu un necunoscut, în timp ce Gabriel nu putea dormi. N-ar trebui să am voie să zâmbesc până când acest bărbat nu va fi cu adevărat fericit din nou.

Doamne, cum ar putea fi *vreodată* fericit din nou după ce pierdere a suferit?

Sărmana micuţa Rose.

Şi inima începe să-mi bată din nou nebuneşte. Parcă fac exerciţii cardio. Accelerează. încetineşte. Exersează. Continuă. Repetă. Dar trebuie să-mi păstrez mintea limpede ca să-mi îndeplinesc atribuţiile. Drept care încerc din răsputeri să revin la discuţia noastră.

— Eşti activ pe vreuna? Pe vreo aplicaţie de întâlniri, vreau să zic?

Dă din cap afirmativ.

-Da.

VI

KEELAND

— Ai cunoscut pe cineva interesant?

- încep să cunosc lume. E prin, cunosc o femeie în *stilul clasic. Ştii tu* • da(ă ceva curaj lichid. M-am simfit ca când am folosit prima dată aplica(ia. Inozaur

Zâmbesc.

- Atât de multe s-au schimbat în lUfne, lor în ultimul deceniu. n,shin-

— Dar tu? mă întreabă el. Ai încercat întâlniri online de la divorţ?

Deschid gura să răspund, să vorbesc din nou despre viaţa mea personală, ceea ce e complet nepotrivit. Din fericire, cronometru! mă *salvează de data asta.* Nu pot să cred că a trecut *deja o* oră. *Întind* mâna şi 0 opresc.

Gabriel îmi întâlneşte privirea *şi zâmbeşte.*

— Presupun că o luăm de la capăt săptămâna viitoare cu aventurile dinozaurilor în lumea întâlnirilor? Poate facem schimb de poveşti despre cele mai bizare persoane cu care am stat de vorbă?

— Sigur, spun şi mă ridic de pe scaun.

Deşi sunt destul de sigură că cea mai bizară femeie cu care stă de vorbă se află chiar acum în faţa lui.

CAPITOLUL 16
/faun

— Deci, cum e să te întorci la muncă?

Dr. Alexander se aşază vizavi de mine. E prima dată când îl văd după ce am început din nou să primesc pacienţi.

- E bine. Am fost puţin nervoasă în prima zi. Dar a fost ca şi când aş fi mers din nou pe bicicletă. Sinceră să fiu, e plăcut să vorbesc despre problemele altora pentru un timp. Sunt cam sătulă de ale mele.

El zâmbeşte.

— Sunt sigur că şi pacienţii tăi sunt bucuroşi că te-ai întors.

Dau din cap aprobator.

Dr. Alexander tace. îmi întâlneşte privirea, apoi se uită spre genunchii mei. Se pare că îmi frâng mâinile şi nici măcar nu-mi dau seama. Le relaxez şi oftez.

— Vrei să vorbim despre ceva anume astăzi? întreabă el.

Nu m-am hotărât dacă o să-i spun despre Gabriel. Dar acum, că sunt aici, îmi dau seama că am nevoie de vocea raţiunii. Aşa că trag adânc aer în piept şi expir, consimţind tăcut.

— Am început terapia cu câţiva pacienţi noi.

El dă din cap.

VI

KEELAND

- Mi-ai spus că unii dintre pacienţii tăi au cât timp ai lipsit. Iar asistenta ta a dat nişte an^ publicitare pentru a-ţi revigora activitatea cabinetul^ înainte să te întorci. Este mai stresant decât să conţin*[1]'' cu pacienţii obişnuiţi? Ul

Mă uit în jos mult timp. Sunt atât de tentată să-i spun că într-adevăr asta mă deranjează. Că sunt nervoasă că orice pacient nou care îmi intră pe uşă vrea să-mi vorbească despre pierderea unei persoane dragi. Nu mi s-a întâmplat cu niciunul dintre pacienţii mei vechi încă, dar gândul ăsta nu-mi dă pace. Ce se întâmplă dacă o să încep să plâng ascultându-i vorbind despre moartea unui partener? Ar fi atât de uşor să-i spun asta, încât mă îngrijorează. Dr. Alexander nu ar face niciodată diferenţa. Dar vreau să mă fac bine. Vreau să merg mai departe.

— Unul dintre noii mei pacienţi...

Las propoziţia neterminată şi îmi muşc buza de jos. Nu e uşor de spus. îmi e ruşine. Ştiu că e greşit ceea ce fac. Şi moral, şi profesional.

Pentru că fac o pauză lungă şi nu-mi continui propoziţia, dr. Alexander îşi imaginează că ezitarea mea are alte motive decât cele reale.

— Putem vorbi despre pacienţii tăi şi despre problemele lor aici, zice el. Mul ţi terapeuţi merg la terapie şi discută despre diverse aspecte care apar în timpul şedinţelor de terapie. Este normal ea unele lucruri pe care le auzim să ne afecteze uneori în profesia noastră'

îmi ridic privirea să o întâia , . . A • bate cu putere şi fac un efort conTd^ !“Jnima iml voce tare. Cuvintele îmi ies pe Bnrx 1 era sa sPun cu

VI
KEELAND

- Unul dintre nou mei pacient;

Dr. Alexander se încruntă. eSte Ga^e^

_ Gabriel, adică bărbatul pe care l-ai urmărit? Bărbatul a cărui...

Dau din cap.

Spre meritul lui, deşi clipeşte de câteva ori, reuneşte să pară că nu mă judecă. Cumva îşi păstrează şi tonul calm.

— Spune-mi cum s-a întâmplat asta?

Mă bâlbâi câteva minute, explicând cât de şocată am fost când a intrat în cabinet. Că a fost o surpriză totală. Nu era vina mea. Cum mi-am intrat în rolul de terapeut şi i-am făcut anamneza, i-am pus întrebările obişnuite, pentru că nu ştiam cum să gestionez situaţia. Cum să acţionez.

— Deci, l-ai văzut doar o dată?

înghit cu greutate şi neg numai mişcându-mi capul.

- în regulă. Păi îmi imaginez că ai fost luată prin surprindere când a intrat în cabinet. Pare că ai intrat în panică şi ai gestionat situaţia ca să eviţi confruntarea. Dar de ce l-ai primit şi a doua oară? Ar fi fost destul de simplu ca asistenta ta să sune şi să-i spună că ai prea mulţi pacienţi sau că eşti de părere că ar fi mai bine să meargă la un alt terapeut.

îmi mut privirea în altă parte, observând, dincolo de fereastră, copacul cu care deja m-am familiarizat. După un timp de gândire, dau din cap.

— La început, nu mi-a venit să cred că era o coincidenţă faptul că se afla în cabinetul meu. Vreau să spun, care este probabilitatea ca bărbatul pe care soţul meu – pe care noi...

Trag aer adânc în piept.

— Ca Gabriel Wright să intre în biroul meu. Sunt patru mii de psihiatri în statul New York. Am verificat

zilele trecute. Dacă patruzeci şi trei la sută din pop$_{ul}$ statului locuieşte în oraş, înseamnă că ar putea fi mie şapte sute de psihiatri. Iar Gabriel a intrat în $_{Ca}$^ netul *meu.* în prima zi în care m-am întors la m$_{Uncă}$j Chiar dacă facem abstracţie de accident, tot este bărbatul pe care l-am urmărit zilnic pentru o perioadă destul de lungă de timp. Chiar am dat peste el la propriu, la $_{un}$ moment dat.

— Pare. într-adevăr, o coincidenţă incredibilă. Dar presupun că ai exclus orice rea intenţie, din moment ce ai spus *„La început,* nu mi-a venit să cred că era o coincidenţă".

Dau din cap.

- *Ar trc ^UI sociopat ca* să ţină un *monolog stat* e convingător în *timpul unei şedinţe de terapie.*

a nel VVright e doar un om *distrus căutând ajutor, care* se întâmplă să *fi văzut una dintre reclamele mele,* ^{03} metul meu se *întâmplă să fie aproape de casa lui.*

- De ce nu l-ai trimis la *altcineva?*

măcar atât diti^ ' Câ H P^{0}∗ajUta' Nu pOt SÎ faC distrusă viaţa?

°*Inent ce e parţial vina mea că* i-a *fost*

Dr. Alexander îşi strânge buzele.

— Cauţi justificări, Meredith. Trebuie să Ştii că ai depăşit o limită cu asta. Să-l urmăreşti e una, dar să tratezi un bărbat cu care ai $_{o}$ legătură personală importantă fără ca el să-ţi cunoască adevărata identitate... Nu e etic.

Oftez.

— Atunci, probabil că $_{Ou\ a}$

mă simt şi puţin atrasă de el. ^{trebui} să vă spun că

Asta a PUR caPac- L"am făcxlt Pe mereu calmul ■r Alcxander să-şi piardă cumpătul. îşi scoate ochelarii şi se scarpină la baza nasului.

îmi încrunt sprâncenele.

- V-am dezamăgit.

Dă din cap.

- Sunt îngrijorat pentru tine. Atât din punct de vedere profesional, cât şi ca pacientă.

îşi pune ochelarii la loc pe nas şi se apleacă spre mine, cu coatele pe genunchi.

— Nu trebuie să-ţi spun că există un motiv pentru care Codul de etică medicală le interzice medicilor să aibă un anumit tip de relaţii cu pacienţii. Pacienţii, în special cei cu probleme de sănătate mintală, ajung la noi într-o stare foarte vulnerabilă. Orice tip de relaţie exterioară care implică emoţii îţi poate afecta judecata. Te joci cu focul, Meredith. Şi asta doar la nivel profesional. Ca medic al tău, sunt serios îngrijorat cu privire la felul în care ţi-ar putea fi afectată sănătatea mintală. Trebuie să fie devastator pentru tine să asculţi cum viaţa acestui om a fost distrusă de faptele soţului tău. De ce te-ai supune la aşa ceva?

Gâtul mi se încleştează ca o menghină, ca şi când ar fi rămas doar un orificiu minuscul prin care să treacă aerul. Fac efortul să înghit de câteva ori, încercând să alung senzaţia de arsură a lacrimilor. Dar e inutil. Se rostogolesc pe obrajii mei ca un şuvoi. Dr. Alexander întinde mâna după cutia de şerveţele şi mi-o oferă.

— îmi pare rău dacă am fost dur. De obicei, sunt niai reţinut. Dar în calitate de coleg, simt că am o obligare să-ţi aduc aminte de consecinţe.

Sughiţ şi îmi şterg ochii.

vUCEt'*" ..„„je.Avell dreptate, taţi

w•

fectS »<»«•5' «n “ ,S‘"

* MS OP«5' ” de ce as face «• « » ■>

CAPITOLUL 17
¿1 cum

Timpul mediu de ecran în această săptămână: 4 ore şi 16 minute pe zi.

- Dispari, murmur, glisând pe ecranul telefonului ca să nu mai văd notificarea.

Sunt perfect conştientă de cantitatea ridicolă de timp pe care am petrecut-o pe telefon. Şi sunt conştientă şi că 90% l-am consumat pe această aplicaţie de întâlniri. Aşa mi-am distras atenţia de la şedinţa cu dr. Ale- xander de săptămâna trecută.

Totuşi, cel puţin, îmi ocup timpul cu altceva decât cu Gabriel. Am început să conversez cu cineva nou. Cu cineva pe care chiar îl găsesc interesant. Este un lucru bun. Ar trebui să profit de asta şi o fac, tastând un mesaj către Robert, pe care l-am glisat în dreapta acum două zile. Când glisezi în dreapta un tip – şi el te glisează în dreapta explodează o inimă pe ecran, iar inimioare mici cad pe ecran ca fulgii de nea. Apoi, ai opţiunea să-i scrii. Să luaţi legătura.

Intr-un moment de slăbiciune – sau disperare – sau poate din cauza celor trei pahare de Sauvignon Blanc am scris un mesaj şi i l-am trimis. El mi-a răspuns imediat. Iar acum nu ne putem opri.

Inima îmi bate mai repede dintr-un alt motiv decât ceva legat de Gabriel Wright. Gândurile mi se învăluie într-o căldură confuză în clipa când o notificare

VI
KEELAND

mă anunţă că am primit un mesaj de 1 prima dată de când *tu* mi-ai spus pentr r n< mă iubeşti şi chiar era adevărat, mă simt d • îmi dau seama acum că mi-a lipsit. °nt*-

Tastez încă un mesaj către Robert – emoticon, apoi îl şterg, pentru că poate e d g Un Oamenii mai folosesc emoticoane?

Nu am mai schimbat mesaje în mod constant un bărbat de o veşnicie. 01

— Scuze, Meredith?

Uşa cabinetului se deschide puţin şi apare Sarah.

- Da?

îmi ridic privirea de la telefon şi mă opresc din tastat.

Păstrează tăcerea şi pentru moment cred că s-a întâmplat ceva.

— Ce este? o întreb.

— Ah, nimic. Doar că... zâmbeşti. Nu te-am mai văzut zâmbind de mult timp.

— Zâmbesc?

Durează o clipă, apoi îmi dau seama că *aşa este,* zâmbesc cu gura până la urechi – *un zâmbet tâmp-* Aceeaşi căldură care îmi cuprinde întregul corp.

— Pari fericită.

Sarah deschide uşa mai larg, mai face o jumătate de pas înăuntru.

-Mă bucur să te văd aşa.

zâmb^c^X8' U feţă' Mă uit sPre telefon, apoi »

-Promiţicănuspuinimănui, Ea începe să râdă.

— Cui aş putea să-i spun?

Nu ştiu.

Cuvintele îmi ies rapid, ca o avalanşă.

- Mi-a™ făcut cont pe 0 aPˌicatie de întâlniri. coNve*ez cu cineva.

Mu i-am cerut niciodată vreo aprobare lui Sarah.

. nu m-am gândit vreodată la aşa ceva. O plătesc şi facă treaba, o face bine, în rest schimbăm amabi- lităţi potrivite cu relaţia pe care o avem. Dar ea se luminează la fată, iar eu simt o uşurare.

- Oh, asta e minunat! Iubesc aplicaţiile astea. Aşa |-am cunoscut pe Matthew. De obicei, nu prea vorbesc despre asta. Lumea e plină de prejudecăţi vizavi de întâlnirile online. Dar cred că toţi fac asta. Doar că nu le place să recunoască.

-Ah.

Mă surprind dând din cap.

— E prima dată pentru mine, dar tipul ăsta e chiar interesant.

— Povesteşte-mi despre el.

Sarah se aşază pe marginea scaunului aflat cel mai aproape de biroul meu şi brusc mă simt din nou ca în facultate, când ii povesteam colegei mele de cameră despre *tine.* Numai că tu ai murit, iar eu vorbesc despre un tip pe care nu l-am întâlnit niciodată – cu asistenta mea, culmea. Dar mă simt bine. Trebuie să fac asta, trebuie să merg mai departe.

— Păi nu ştiu prea multe. îl cheamă Robert şi e doctor...

Sarah scoate un ţipăt ascuţit, iar asta mă face sa rad – sâ *râd.* îi spun tot ce ştiu, entuziasmată de subiect, ^ste oncolog şi lucrează la o clinică. îi place ceaiul, etestă cafeaua, dar nu îi port pică pentru asta – şi o

VI
KEELAND

mulţime de alte detalii întâmplătoare pe care să ni le împărtăşim în zecile noastre de mesaje3”1 >

- Deci, aţi stabilit o întâlnire? întreabă cinci minute mai târziu. Sarah

Bucuria de a vorbi despre Robert, despre burile de mesaje, îmi dispare instantaneu. Ini

— Nu. Nu încă.

Privesc din nou spre telefon, spre ecranul întunecat, aşteptând ca degetul meu să atingă sticla şisă-ltre- zeascâ la viaţă.

— Vrei asta?

Rămân pe gânduri un moment îndelungat şi sunt pe cale să spun da – sunt sigură că da – când se aude un bâzâit din camera alăturată, iar Sarah sare de pe scaun.

— Oh, fir-ar. Am încuiat uşa de *la* intrare pentru că am luat masa de prânz. Pacientul tău de la ora două-sprezece trebuie să fi ajuns.

Ea dispare în următorul moment, iar eu rămân singură, uitându-mă la telefon. Mă gândesc dacă vreau să mă întâlnesc cu Robert – să văd persoana reală din spatele mesajelor – sau dacă i-am dat doar o diniensi une magică *ideii* în sine. Dacă asta e, poate, suficient pentru moment.

— Rebecca .Iordan este aici.

Sarah stă din nou în uşă, dar de data aceasta parc câ vrea să-m. împărtăşească un secret.

- Este o pacientă nouă.

— Bine.

îmi înclin capul.

— E vreo problemă?

— Nu.

Ea rânjeşte.

__ Doar am vrut să-ţi spun că ar trebui te întâi-

ne«'icuel' .....

înii face cu ochiul şi dispare.

O secundei mai târziu, intră în cabinet o femeie înaltă şi zveHă.

— Domnişoara Jordan?

Mă ridic şi traversez camera, întinzându-i mâna.

- Bine ai venit.

Ea îmi zâmbeşte şi nu pot să nu observ că e superbă – nu o fnimuseţe obişnuită, ci uluitoare. Probabil are o simetrie perfectă. Pometii obrajilor înalţi, o linie delicată a maxilarului, buze în formă de inimă. 0 uşoară roşeaţă îi colorează faţa. E genul de chip pe care îţi imaginezi că „îl va descoperi" cineva intr-o bună zi, iar în curând o vei vedea pe coperta unei reviste, ca imagine a vreunui brand. De fapt, nu sunt sigură că nu am văzut-o deja în paginile vreunei reviste. Am un sentiment de vagă familiaritate în ceea ce o priveşte. Părul lung şi blond e atât de mătăsos, încât sunt convinsă că foloseşte un tratament special. îi ajunge aproape până la fund. Şi deşi datele din asigurare arată că are douăzeci şi trei de ani, pare mai degrabă elevă de liceu.

- Mulţumesc. Sunt un pic emoţionată.

îşi dă o şuviţă de păr după ureche, uitându-se în jurul ei, dar evitându-mi privirea – părând că nu vrea să aibă contact vizual. Sper ca până la finalul şedinţei să o P°t ajuta să se simtă suficient de confortabil încât să se uite spre mine.

— E normal. Cred că majoritatea pacienţilor mei simt stresaţi la prima întâlnire. Din fericire, până a a

doua şedinţă, de obicei se relaxează. Cred că se va ’utâmpla şi în cazul tău.

VI
KEELAND

O observ o clipă în timp ce îsi {n rele, apoi se răzgândeşte. încearcă s facă cu mâinile înainte să şi le strângă în S cate. Rebecca poartă pantaloni de joggi^^H bretele subţiri şi probabil şi-a lăsat jacheta £ Un t(H pe hol. Nu e destul de cald să iasă din casă Brusc, îmi dau seama că mi-a atins o coarda« 2* – un fel de instinct materni a o proteja. Sâ-i totul va fi bine. De obicei, reuşesc să fiu mai obiectă *

- Am câteva întrebări pe care le adresez tuturor pacienţilor la prima programare, apoi putem vorti despre ce vrei tu. Bine?

Dă din cap rapid, uitându-se oriunde în alta parte decât spre mine. îmi parcurg lista de întrebări, luând notiţe pe măsură ce avansez. Sprijin redus din partea familiei. Este la facultate, dar cu frecvenţă redusa[1]. Lucrează la o cafenea. Nu are prieteni apropiaţi, doar o colegă de cameră cu care se înţelege cât de cât. în cele din urmă, ajung la cea mai importantă întrebare:

— Aşadar, de ce ai venit astăzi aici?

Rebecca rămâne nemişcată, ca şi când s-ar pregăti pentru ceva neplăcut.

— Ei bine... e cam jenant.

- Am auzit tot felul de poveşti, Rebecca. Nu sunt aici să te judec. Sunt aici să te ajut.

Ea dă încet din cap şi îşj schimbă poziţia pe scaun, indreptandu-şi puţin spatele.

batn. Hm, tata nu a fost niciodată pfezeut

3 studenţii CU frecvenţă redusă urniea^A mscd« la un număr mai mic de cursuri sau credite U * J>uPer,oare’ s . student full-time. De obicei. a<e»iia 4u «mestru comparativ cu un loc de muncă sau îngrijirea familiei StudL»?ª‘f·.1 .u o perioadă de studii mai lungă decât studentu ‘ cu redtiw

'tu cu nonnd ineiw4 (n trJ

VI
KEELAND

IM

în viat» mea' Co,eRa mea de cameră crede că din cauza asta-

îşi ridică privirea spre mine – are ochii verzi, cu nuanţe chihlimbarii —, ca şi când ar căuta confirmarea că aceasta este cauza problemei.

- Spune-mi mai multe.

- Bine. Doar că... eu am mereu câte un iubit. Şi îmi place asta.

Vocea i se precipită.

- Vreau să spun că îmi place să fiu cu cineva. Dar colega mea de cameră mi-a sugerat că poate ar fi bine să iau o pauză. Dar nu vreau să iau o pauză. Iar apoi mi-a spus că nu e normal. Nu să *nu* te vezi cu cineva din când în când. Sau cel puţin între...

Se opreşte şi face o pauză să se adune, trecându-şi mâna prin păr.

— Şi când sunt cu cineva, chiar vreau *să fiu* cu el. Nu-mi place să fac lucrurile pe jumătate. Mai exact, care e rostul unor întâlniri ocazionale dacă ştii că vrei să fii cu el? Dacă îţi petreci tot timpul împreună cu cineva, de ce să nu locuieşti împreună cu persoana respectivă? Şi dacă locuieşti împreună cu cineva, vreau să spun, ăsta nu e un *semn?* Şi de ce – de ce bărbaţii se sperie în acel moment? Vreau să spun, dacă ei îmi cer să mă mut cu ei...

Vocea ei se stinge, iar eu aştept, lăsând-o să-şi adune gândurile.

— Şi apoi, uneori ei pur şi simplu se despart, şi asta nu e în regulă, continuă ea. Vreau să spun, dacă *iubeşti* pe cineva, nu te desparţi, pur şi simplu. Ultimul nieu iubit, un tip Collin, a spus că ar trebui să mă gândesc dacă îmi place cum sună prenumele meu alături de numele Iui de familie — a spus asta după două întâlniri. Două întâlniri!

VI
KEELAND

Acum *se uită la mine, atât de prinsă î* ei, încât a uitat să se mai controleze. A lăsat« deoparte. ‘ hrniS

— Şi eu cred că asta înseamnă că e serios ¡a într-o zi, îmi trimite un mesaj că are nevoie ¿2? Aşa că m-am dus Ia locul lui de muncă, ceea ce rezonabil, dacă mă întrebi pe mine. Dar el a... m

Face din nou o pauză. Trage aer adânc în piept. l$j lasă mâinile pe pernele *canapelei, zgâriind ţesătura cu* unghiile cu manichiură French.

— Vreau să spun, mi-a spus că sunt nebuni A obţinut un ordin de restricţie. Nu meritam asta. Elecel care a spus că ar trebui să mă *gândesc dacă mi-ar plăcea* numele lui de familie. £*/ era nebunul, nu eu. I s-a făcut frică de responsabilitate şi pur şi *simplu...*

Din nou, vocea i se *stinge.*

Simt cum îmi bate inima pentru ea.

— Dar nu pot renunţa la *el.*

— *Ce vrei* să spui?

Mi-am notat o grămadă de întrebări, dar nu *ştiu* de unde să încep. Nu e prima mea pacientă care sui din cauza unei decepţii în dragoste. Dar ceva e *dif*en aicj. Vreau să o las să continue să vorbească, să continue sa explice.

Dar... S6 Să Stau la ° anumită d,Stan'ă el

r ştrn că noi ar trebui să fim împreună.

poziţia, îmi înclin can°u|Stare de neIinişte. îmi schimb

- A,a că mi-am c’.lnar,rajând_° tacit să COntinUe'. l-am urmărit. Şi uneori eu *Un COnt fals de Instagrani ş»*

Se opreşte.

- *Toate astea* rămân doar î

VI
KEELAND

- Da. Ceea ce spui aici ts. ntre n°‘. nu?
«66 6 C°nfidenţial.

_ OK, bine.

Trage aer adânc în piept.

îl mai urmăresc şi eu uneori. Ştiu că nu ar trebui.

", dacă are nevoie de mine? De exemplu, a mers par dac« |ıj wee kendul trecut şi ştiu că uneori ei la 1 ar a mult. A trebuit să mă asigur că ajunge acasă în ^ranţă. Şi doar vreau să ştiu unde se duce. înţelegi? Slg Se uită la mine implorându-mă din priviri, de parcă aşteaptă să-i spun că totul e normal.

Dar nu e normal.

De fapt, comportamentul ei este incredibil de anormal. Genul de comportament care poate indica lipsă de atenţie şi abuz în copilărie. Asta ar putea fi simptome de PTSD' nediagnosticat sau posibil chiar de tulburare de personalitate borderlines. Simplul mod în care îşi manifestă emoţiile este îngrijorător – fata tăcută şi timidă s-a transformat brusc într-o tânără plină de patos şi fervoare, care caută aprobarea mea. Şi mai rău...

Propriile-mi acţiuni îmi trec fulgerător prin cap. Cum l-am urmărit pe Gabriel. Cum l-am urmărit obsesiv pe reţelele sociale. Cum stăteam ore în şir în faţa clădirii unde predă, aşteptând să apară. Cum le-am căutat mormintele soţiei şi copilului lui.

Fără să mai pun la socoteală că sunt şi terapeuta lui.

Cum e diferit ceea ce fac eu de ceea ce face Rebecca?

Nue.

M-am prefăcut chiar şi că sunt altcineva şi i-am a mesaj. Doar ca să vad ce ar face. Mi-a spus că are <

Tulburare de stres posttraumatic (n. red.).

(n. red)CUn0$CUtă Ca tu^urare de personalitate instabilă emoţional

nevoie de spaţiu, că nu are timp de o relaţie h_r vrut să văd dacă era adevărat sau dacă mă $mi_{nţea}$ îmi ridic privirea din carneţel. Vocea schimbat – se simte durerea dincolo de frustrare. ” ’’’

Mă gândesc la reacţia mea atunci când Gah mi-a spus că are cont pe o aplicaţie de întâlniri. M dus acasă şi am petrecut ore întregi căutându-1. Din feri’ cire, nu l-am găsit. Şi de atunci l-am găsit pe Robert, care umple un gol despre care nici nu ştiam că există. Totuşi, începusem să mă afund în aceeaşi obsesie ca Rebecca, nu-i aşa? Nu e chiar acelaşi lucru. Gabriel nu e un fost iubit pe care îl urmăream obsesiv'.

Dar poate ce făceam eu era chiar mai rău. Pentru că, din punct de vedere tehnic, eram un terapeut care işi urmărea obsesiv pacientul.

Rebecca izbucneşte în plâns, întinzându-sedupăo cutie de şerveţele din apropiere. Mă gândesc la mine, în faţa doctorului Alexander, recunoscând adevăruri nu cu mult diferite de cele ale Rebeccăi.

Dar m-am oprit. *Chiar* am făcut-o. Ani făcut o a egere m-am oprit şi acum am terminat. Trebuie să îi cev^Pr f^{U} -Robert să ne întâlnim la o cafea sau să bem sa merg mai departe. *Voi* merge mai departe, numele pacientii^'^3 mi se ^dreaptă spre hârtia cu *Wright* este încăV i?rograma ţî pentru mâine. *Gabrw* rea’ chiar dacă Un?8 acoţ°- Nu am anulat programa- voi face. Promis doctorului Alexander că *o*

îmi ridic nrivrî

X$_{t}^{tă}$ « fiu ter$_{a}^{r}$ e Rebecc* Şi mă întreb dacă ^{eVldem_nu} mă d^^tă – $_{din\ moment\ ce>}$ în ^{u} mult mai bine decât ea-

CAPITOLUL 18

ytCUM/

Robert: Ţi-ar plăcea să luăm cina vineri?

îmi stă inima. O întâlnire. Nu am mai fost la o întâlnire de când l-am cunoscut pe Connor. Realitatea mă sperie, chiar dacă am luat în considerare această variantă. Bineînţeles, la ce mă aşteptam? Sunt pe o aplicaţie de întâlniri, stau de vorbă ore întregi, în fiecare zi, cu un bărbat. Să ne întâlnim e următorul pas logic.

Eu şi Robert am tot schimbat mesaje de când am ajuns acasă de la birou, dar nu îi răspund imediat de data aceasta. Am nevoie să beau nişte vin înainte să mă decid cum să îi răspund. Iau de pe uşa frigiderului sticla deschisă de Cabemet Sauvignon şi îmi umplu un pahar. Sunt încă afundată în gânduri cincisprezece minute mai târziu, când îmi vibrează telefonul.

Robert: M-ai lăsat cu ochii în soare. Te-am speriat?

Zâmbesc trist. E atent chiar şi atunci când nu spun nimic. Decid că cea inai bună abordare e să fiu sinceră. Am avut de câştigat în ultima vreme dacă am fost sinceră, mai ales după şedinţa cu dr. Alexander de săptămâna trecută.

VI
KEELAND

Meredith: îmi pare râu. Sunt nervos i fost la o întâlnire. *Incâ* *nu* *âfn*

Robert înţeleg $i pentru mine prima întâlnire

a

mai grea. Nu vreau sâ te forţez dacă nu eşti pregât^

Umerii mi se relaxează puţin. Asta îmi place cel mult la Robert. Avem atât de multe în comun. Sunte*[1] amândoi doctori. Amândoi ne-am pierdut partenerii când aveam în jur de treizeci de ani – deşi au trecut opt ani de când soţia lui a decedat, deşi circumstanţele nu au fost la fel de dramatice ca în cazul meu. Cancer la sân.

Primesc o nouă notificare.

Robert: Ai vrea sâ-ţi povestesc despre prima mea întâlnire?

Zâmbesc.

*>

Meredith: Sigur.

bert Am întâlnit o tipâ *prin intermediul unei aplicaţii* tre n^nir* afn *Gândit că ne înţelegeam bine. Mi-a luat* la rpct Ptâmân' sâfn' *f ac cura J să o invit în oraş Am* ajuns sosească^ J t ^evrefne *p ână la ora la care trebuia să* de cât de mi.i»» U'1 Sâ stâu cu J acbeta *pe mine 0 pătasem* mu,t inspirasem

Chicotesc şi sorb din vin, privind punctele care sar în timp ce el continuă să tasteze

Robert În fine, mi-a tra«;
fost propnu-zis o întâlnire Dâ Prima mea întâlnire nu a

VI
KEELAND

Meredith: Of. Doamne Tp-.

' 5treSât degeaba

t cred ca a fost mai bine aşa A fost ca un pe uscat (Ei bine, nu era atât de uscată Şi data viitoare când am mai mers la o am mai fost atât de emoţionat. Uite o idee l1*^'* să 'uâm cina Imbracâ-te elegant. Iar eu iţi trag După aia. mâ ierţi şi ieşim la o întâlnire adevărată ^api de emoţiile primei întâlniri.

Zâmbesc cu gura până la urechi. Asta se întâmplă ^când schimb mesaje cu Robert.

Mereditb Nu cred că va fi acelaşi lucru ştiind deja că mi se va trage clapa Dar apreciez oferta.

Sorb din vin pentru o vreme, muşcându-mi buza de jos şi uitându-mă la telefon. Bărbatul acesta e atrăgător. Chiar foarte atrăgător. Inteligent. Ilaios. Avem multe în comun. Vreau să merg mai departe. Nu, *trebuie* să merg mai departe. Să mă detaşez de Connor.

De Gu briei.

Trag aer adânc în piept şi fac pasul decisiv.

Meredith Ce zici să bem ceva în loc de cină7 îmi

răspunde aproape instantaneu.

Robert. De acord

i • . ..»om Chiar am acceptat o intal-
Imma îmi bate cu putere, v
Rire? Cred că da.

4 fllQ Contrarele, altfel nu mai ajung Robert Trebuie sâ
* « stablhm 0 datâ
acasa niaodatâ ÎP d^frunMjseşat nua Abia aştept sa te şi un loc
Dar m«'»»' cunosc. Heredith

VI

KEELAND

Rămân ca *lovită de trăsnet o* vreme *d pot să cred că ies la o întâlnire, după toţi ace^^ crezut că partea aceea a vieţii mele e* în trecut*^

Schimbarea planurilor de viaţă este un vent pentru care oamenii ajung la cabinetul^*[6]*’ gândesc ce i-aş spune unui pacient care s-a trez^*/* tr-odatâ singur şi se pregăteşte să iasă din nou Ia fori niri. Aş încerca să-l *fac să* recunoască *faptul că viaţa Iu’* intrat pe un nou făgaş şi să *accepte că* nu putem sâ timpul înapoi şi să schimbăm lucrurile. *Apoi, aş* lucra cu el să trăiască în prezent. Aceasta *este întotdeauna partea cea* mai grea. Să nu se oprească în momentul pierderii. Sâ nu trăiască în trecut.

îmi termin vinul şi mă hotărăsc să-mi urmez propriul sfat profesional. Nu pot merge mai departe dacă sunt ancorată în trecut. De data *aceasta, când îmi* iau telefonul, nu îi trimit mesaj lui Robert. Ci lui *Sarah.*

Meredith: Bună. îmi pare râu că îţi *dau mesaj atât e* târziu. Dar te rog să-l contactezi *pe domnul* Wright a prima oră mâine de dimineaţă şi să-i *dai numărul docto* rului Pendleton Spune-i câ *programul meu e prea încărcat* şi cred că dr. Pendleton i se potriveşte mai bine.

Sarah: Dar nu avem programul plin. Căutăm

pacienţi Pe bună dreptate, Sarah e derutată.

Meredith: Te rog sâ faci asta. Sarah Urmează o

pauză înainte să-mi răspundă.

VI
KEELAND
Sarah Bine, şefa Cons.der-o ca şi rezolvată

CAPITOLUL 19

Fac asta. Chiar o fac.

- Şi cum îţi place să te distrezi?

Robert face o pauză, râde cu poftă.

— Chiar am întrebat asta? Ce replică penibilă pentru o primă întâlnire. îmi cer scuze, dă-mi voie să încerc din nou.

Mă trezesc zâmbindu-i, fermecată de abilitatea lui de a râde, mai ales de el însuşi.

— Bine, bine. Prăjiturelele Cercetaşelor.[6] El îşi ridică cercetător o sprânceană stufoasă şi închisă la culoare. în primul rând, îţi plac sau nu?

Mă gândesc. într-adevăr, îmi plac dulciurile, deşi de obicei neg asta. Dar aceasta este o primă întâlnire. Deşi nu prea mai am experienţă la acest capitol, îmi dau seama că aş prefera să ies cu cineva care nu se teme să mănânce o prăjiturică din când în când.

Aşa că răspund:

— Da. Evident.

[6] Prăjiturelele Cercetaşelor sunt prăjiturele vândute de orS anlza^ia ataşelor în Statele Unite în scopul strângerii de fonduri pentru con Cercetaşelor şi grupurile individuale. Aceste prăjiturele sun Populare şi sunt vândute, de obicei, mergând din uşă m ă. frângeri de fonduri organizate în şcoli sau oraşe, sau a ..s jituri" amenajate în faţa magazinelor (n. tr.).

VI

KEELANP ă de vin – am comandat o sticla de iau o imPreună şi am băut deja

, met Sauvignon v bea la feţ de repede X două P^eumovonat sau dacă, pur şi simph, mine Pe.nt^ muU vinul.

ii place foa heIner.

L*«.***»

— Da, te rog.

Nu ezită deloc. Se întoarce spre mine zâmbind în colţul buzelor.

— Scuze. Presupun. Un obicei prost. E în regulă? îmi simt pieptul şi gâtul cuprinse de un val de căldură. Prima noastră întâlnire merge... bine. Binişor. Nu prea am termen de comparaţie.

— Sună grozav.

— Perfect.

Dă din cap aprobator.

— Deci, care sunt preferatele tale dintre prăjiture lele Cercetaşelor?

în care^nă1^ Punctu* răspund, dar felul atât de intens amândoi în ace^Hfrn^"' PbCe' P'aCe eL stângaci ne-dăni-^ân.- f' Ceea Ce a dus la scenariul c,aslc ne îmbrăţişăm, spre usuS®U'ne'îmbrăţi? ăm (el a ales să gest potrivit pentru întâi —Ş niea ~ ^ai mana e 1,11 meu de vedere). Aşa că de afaceri» din punctul

— Ghici» Sunt o fer .Spund' *n schimb, îl întreb: cu mentă sau pe eele cu X* Preferă prăjiturelele caramel – cum se numesc? ' Sau Poate cu ciocolată şi

Se strâmbă comie

- Hmmm... îţi place vinul roşu, deci aş zice că e „irba despre ceva cu ciocolată- Dar nu pari genul

căreia îi plac cele cu mentă. Aşa că presupun că îţi $_{p}l_{ac}$ cele cu caramel?

Aproape că scuip vinul.

- Ai ghicit! De unde ai ştiut?

Robert ia o înghiţitură zdravănă din pahar, părând destul de mulţumit de el.

- Păi, poate că am intuiţie la chestiile astea. Sau în ceea ce te priveşte.

Ne zâmbim.

— Scuze.

Se ridică de pe scaun.

— Mă duc la baie, revin imediat.

îmi face cu ochiul şi se îndreaptă spre holul din apropiere. în jurul nostru, în *luine bar*[6]*,* se aude zumzet de conversaţii. E vineri seara şi e aglomerat. Urmăresc silueta lui Robert îndepărtându-se. E un tip atrăgător, fără îndoială. Medic. înalt şi prezentabil, cu părul închis la culoare şi ochi mari, de culoarea mahonului. Aş putea să mă pierd în ei, într-o zi. Ei bine, poate. E o primă întâlnire. *Prima* mea primă întâlnire.

Chelnerul aduce sticla de vin un moment mai târziu, spre marea mea uşurare. îmi torn un alt pahar şi beau o înghiţitură. Speram ca alcoolul să-mi liniştească nervii, şi *simt* efectul vinului, dar tot nu sunt relaxată pe deplin. Arunc o privire spre hol, însă Robert nu se îndreaptă încă spre masă, aşa că îmi iau telefonul şi verific ştirile şi reţelele sociale. Sunt pe punctul să intru Pe aplicaţia de întâlniri, dar asta e clar o lipsă de poh-teţe, să o verifici în timp ce te afli la o întâlnire. Oricum,

6 Local specializat mai degrabă în vânzarea vinurilor, decât a bău spirtoase sau a berii (n. tr.).

VI
KEELANP

nu sunt chiar interesată, am doar nevoie să preocupare să nu mă mai gândesc prea *tnulti"'* • o

La faptul că sunt la o *întâlnire.* *3 SitUatie*.

La *tine...* Dumnezeule, *doar vreau să gândesc la* tine. *u W*

Şi la e/, bineînţeles. *E Robert suficient de at* tor, suficient de amuzant, să-mi ia *gândul şi de lat* şi de la Gabriel? Poate. E amuzant. Şi *suficient de aut^* critic încât să-i *tempereze aura de absolvent de nuX* cină la Georgetown.

O siluetă *se apropie de masă, îmi ridic privirea* zâmbind, aşteptându-l pe *Robert.*

Dar nu e Robert.

Nu e chelnerul.

E... *Dumnezeule!*

Clipesc de câteva ori.

- Gabriel? Adică... domnul Wright?

Se uită fix la mine. Robert este atrăgător, are nişte ochi în care m-aş putea pierde, dar privirea u Gabriel este pătrunzătoare. Magnetică. Şi e ceva aco o – o urmă de... *ceva.* Nu-mi dau seama exact ce.

— Doar Gabriel. Mă bucur să te văd. Ce coincidenţă, să te întâlnesc aici.

Mintea îmi e paralizată de şoc. Mă chinui să spun ceva, dar nu reuşesc să „ • ? sa scot niciun sunet. că ° coincidenţă faptul aceea – la urma urmei i| u ain P e acea a l ee în z,ua fost o coincidenţă faptul *c^Hâteuni' poate* chiar a Dar asta *e* prea mult. Cni1 ca^,ne tul nieu.

Şi totuşi, ciudat, nu sunt panicată. Ba chiar... fir-ar. s Un. Speria tă. Nici măcar Puţin excitată. Are

nai dea[să] decât de obicei, iar ochii, o nuanţă mai l>a[rb1]'. [de] maro. Probabil este accentuată de cămaşa i''[,ellS'] |[a] culoare. Dacă Robert m-a făcut să roşesc, '? i >1 îmi taie respiraţia. Şi am transpirat la subraţ. ? ■ "ncrucişez picioarele, pentru că, Dumnezeule, sper Jnu fiu umedă şi *acolo...*

Se uită la mine, cu colţurile buzei inferioare uşor lisate în jos.

— Eşti bine? mă întreabă.

¡mi dau seama ca nu am scos niciun sunet în tot acest timp.

- Oh, doar... surprinsă, cred.

Se apleacă mai aproape şi simt cum sunt învăluită de parfumul lui, masculin şi picant, iar eu nu vreau altceva decât să întind mâna, să-l apuc de cămaşă şi să-l trag mai aproape. Dar nu pot. *Niciodată.* îmi aduc aminte că am pus-o pe Sarah să-l sune. Am pus-o să-i spună că trebuie să caute ajutor în altă parte. Poate că la asta se gândeşte în timp ce trage scaunul lui Robert şi îl pune lângă mine – atât de aproape, încât genunchii ni se ating în timp ce el se aşază confortabil.

- Stau la două străzi distanţă. Sunny's e unul dintre barurile mele preferate.

Zâmbeşte, cu acel zâmbet plăcut şi încrezător.

— Ah, serios?

Din nou, nu ştiu ce să mai spun. îmi vâjâie capul. £ aproape de casa lui. Ceea ce, desigur, presupun că Ştiam când i l-am sugerat lui Robert. Nu că m-aş *Ji Qundit* la asta, dar dacă... Fir-ar, dacă asta nu e o coincidenţă, dar nu pentru că Gabriel

mă urmărea pe mine, [11] pentru că *eu* am ales un loc aproape de casa lui? Un *it'ine bar,* culmea, iar eu ştiu – pentru că l-am urmărit suficient de mult — că îi place vinul. Poate că *eu* am fost

cea care,.*fără intenţie,* am creat condiţiile D moment. pentr,i

Şi nu pot să mint, nu sunt supărată d asta. n

El dă din cap.

— Da. La mai puţin de cinci minute de mersp, jos. Locuieşti prin zonă?

— Nu chiar. E prima dată când vin aici, adaug, ca şi când asta ar explica totul. Sunt...

Sunt pe punctul să spun *la o întâlnire,* dar în acel moment apare Robert. având o atitudine ezitantă în timp ce ne priveşte când *pe* mine, când pe Gabriel, ca şi când ar fi încercat să evalueze situaţia.

— El e Robert.

Fac un semn spre el.

— Robert, el este...

Ezit, neştiind cum să-l prezint. Practic, Gabrie îmi e pacient. Totuşi, nu pot recunoaşte asta în pu Ar fi o încălcare a confidenţialităţii.

— Gabriel, închei.

Nu intru în detalii, să explic de unde îl cunosc, iar din expresia lui Robert – aproape dispreţuitoare; P[oat] *chiar* are o parte întunecată – e clar că suspectează ca Gabriel este tot cineva cunoscut pe o aplicaţie de înt nm. Lipsa mea de claritate nu ajută.

— încântat de cunoştinţă.

Robert dă scurt din cap.

— Pot să-mi iau locul

Gabnel nu scoate nici.. privirea de la Robert la el, (1«° f [Uv]®[nt]» [,ar eu] ∗[rnl]. [01] presivă. Ceva ce nu am mai u [e] complet in[eX]" avut suficient timp să-l obser

înainte, deşi ani [1 Ga]briel până acum.

nesigur*
' . p ridică cu o atitudine rigidă, aruncân-
G»bn?i sv , .

Menită spre Robert ca şi când ar fi vrut să observe la acel comentariu.

par Robert doar ii susţine privirea cu un zâmbet crispat.

- Seară plăcută.

Gabriel face un pas în spate, apoi se răsuceşte brusc pe călcâie.

- Ah, Meredith...

încerc să ignor fiorul care mă străbate când îmi rosteşte prenumele. Nu cred a mai făcut-o până acum.

- Am două apeluri ratate de la cabinetul tău. încă nu am sunat inapoi. E totul în regulă?

- Oh, sunt... nu sunt sigură. Probabil ceva legat de asigurare. Nimic important.

Mă studiază, dând uşor din cap.

— în regulă. Noapte bună.

Robert işi recapătă locul. Orice urmă de nelinişte pe care credeam că i-o citisem pe faţă acum ^teva minute a dispărut. Sunt sigură că menţiunea hi Gabriel despre cabinet şi deducţia lui ulterioară că avem o relaţie doctor-pacient a ajutat din plin la desc^irea ndunlor care îi

'hgrijorâni. Zâmbeşte ş £ Cercetaşe _ rrefoils, Prăjiturelele lui eu încerc să mă concentrez habar n-am ce-s • sprâncene negre şi ochilor asupra lui. Asupra minute În urmă, mi atriiseseră calzi care, cu tia oar acum sunt în totalitate şi Îmi lui Gabriel, care stă la o masă în concentrată aS

celălalt capăt al localului, cu spatele la mine. De fie dată când Robert se uită în altă parte, îl priveS(^ furiş. Când Robert îi cere chelnerului un meniu, eu ” holbez la Gabriel. Iar când acesta se uită peste tltnjSr întâhiindu-mi privirea, ştiu că nu voi putea face asta toată scara. Nu dacă el se află acolo.

- îmi pare rău, ii spun lui Robert exact în clipa când este pe punctul de a comanda o gustare. Nu mă simt bine. Te-ar deranja dacă am continua intr-o altă seară?

Mă chinui să zâmbesc.

- Chiar m-am simţit extraordinar. Doar... simt că înă apucă o migrenă. Uneori, vinul are acest efect asupra mea. Nu ar fi trebuit să beau ultimul pahar.

El îşi înclină capul, studiindu-mă cu îngrijorare.

— Desigur, Meredith. La să-mă să achit nota şi iţi chem un taxi.

Schimbăm câteva replici politicoase de final, ne promitem să ne trimitem mesaje sau să vorbim la telefon curând, iar Robert ridică o mână să cheme un taxi când ieşim în răcoarea serii.

— De fapt, o sâ merg pe jos, spun. Nu locuiesc prea departe, iar aerul proaspăt îmi va face bine.

El se încruntă.

— Pot măcar să te conduc?

— Nu cred că voi fi o companie prea plăcută. Dar îţi mulţumesc din nou. Chiar m-am simţit minunat.

- Poate ieşim dm nou miercurea viitoare?

— Lasă-mă să îmi verific . . * x târziu într-o seară săptămâna vift^J[1] d ^^mit sigură dacie miercuri sau joi. re> ^ar nu sun

— în regulă. Ai grijă de tine.

VI
KEELAND

— Voi avea.

Nu pot să *respir uşurată pân*s ,tn»<« îmi încetinesc ritmul, *da* la "'esc Pe o «ud paşi în *spatele meu. Ca şi când*Umătatea str^H *cineva. Anmc o privire în spate j* v- r"'ar « *urmării din cauza luminii difuze nu-i distin» r* ă e cinev*a. Dar o umbră înaltă şi sinistră pe trotua^'*ăsăn*d *doar din ce >n ce mai mult. Inima îmi* bate Se aPr°pie aproape gata să o iau la fugă, *da apa*~ PUtere sunt semn cu mana. dPare un taxi *îi fac*

Din fericire, opreşte lângă bordură. Sar înăun tru şi, odată uşa trântită, mă uit pe geamul din spate Oricine ar h fost, deja se îndepărtează în sens or»./X părând după colţ. Zăresc doar o bucată dinte o haină lunga. Nici măcar nu îmi dau seama dacă e bărbat Xă“ Gabrfel Un PaltOn cândll

Mă urmăreşte el acum?

întrebările îmi vâjâie prin cap ca o tornadă.

De *ce ar face asta?*

A venit glonţ la mine când eram la bar.

Hărţuitorii nu se ascund de obicei în locuri publice.

Eu ar trebui să ştiu mai bine.

Totuşi... el a apărut în seara asta. Din miile de baruri şi restaurante, Gabriel Wright a intrat în acela unde aveam eu întâlnire.

Deşi, îmi reamintesc, *eu* am fost cea care a ales locul de întâlnire cu Robert în această seară. Din miile de baruri şi restaurante din New York City, eu i-am spus partenerului meu să ne întâlnim într-un *ivine ar* situat la două străzi de locuinţa lui Gabriel, când ştiam sigur că e mare amator de vinuri.

VI

KEELANI)

Prin urmare, poate că întrebarea pe care ar să mi-o pun nu e „Mă urmăreşte Gabriel?” degrabă „De ce încă îl urmăresc pe Gabriel?” ’ ’

CAPITOLUL 20

^(Aun

-Hei.

Sarahîşibagă capul pe uşă în cabinet.

- A sosit un pachet pentru tine.

- Oh, mulţumesc. Am comandat nişte carnetele zilele trecute.

Ea aşază cutia pe biroul meu şi zăboveşte.

- Te-ar deranja dacă aş pleca pe la trei astăzi? Trebuie să o duc pe mama la doctor. îţi vei încheia ultima programare până atunci.

îmi încrunt sprâncenele.

— E în regulă. Dar nu mă gândeam că termin atât de devreme azi. Am crezut că am programări până la cinci.

— Aşa e. Dar mi-ai spus să anulez programarea de h ora patru, îţi aduci aminte? Domnul Wright...

Mă simt cuprinsă de panică.

— Ai vorbit cu el?

Ea dă din cap.

— A trebuit să-l sun de trei ori, dar în cele din Urmă, l-am prins în această dimineaţă.

- Cum a primit vestea?

— Surprinzător de bine – nu a ripostat. Mi-a

spus politicos că înţelege situaţia.

Ar trebui să fiu uşurată, dar simt şi 0 a] emoţie. Fac o pauză, încercând să o identific şi ¡mj'1 d« reama că sunt dezamăgită. Şi mai rău, sunt atâ, " afectată. încât îmi ia câteva secunde în plus să apreci' amploarea a ceea ce tocmai s-a întâmplat. S-a termin.? Gabricl a ieşit din viaţa mea. Definitiv.

Cad pe gânduri pentru nu ştiu cât timp şi câ nd . sfârşit, îmi revin, o văd pe Sarah care mă fixează cu pri" virea, ţinându-şi capul uşor înclinat.

- Pot să te întreb de ce l-ai refuzat pe domnul Wright ca pacient? E *singurul* pacient nou pe care m-ai pus să îl contactez.

- Nu... nu eram potrivită pentru el.

Ea îşi muşcă buzele şi face o jumătate de pas înainte.

- Suntem prietene, nu-i aşa, Meredith? Adică ştiu că eşti şefa mea. Dar îmi place să cred că suntem şi prietene.

Evident că vrea să-i dau o explicaţie, aşa că ezit înainte de a-i răspunde.

- Hmm, sigur.

— Bine.

începe să râdă.

V ăd că simpla mea întrebare te-a agitat. Nu o să insist prea mult. Am să-ţi spun doar atât: ştiu că respecţi regulile ca la carte. Dar am observat şi felul în care te pnvea domnul Gabriel Wright când a fost aici. Şi fe'ul în care il. priveai tu pe el. Deci, dacă ai renunţat la el« pacent sâ *te poli cupla cu el,* sunt total de acord. Fă-o, draga mea. Meriţi să fii fericită, şefa.

îmi face cu ochiul, iar eu încerc să-mi

ascund roşeaţa din obraji.

Următorul tău pacient trebuie să apară din ţn clipă. Mă duc să-ţi aduc cafeaua de la mijiocu, dimineţi

Cred că încă stau cu gura căscată când închide uşa.

Felul în care mă privea Gabriel?

Felul în care eu îl priveam pe Gabriel?

închid ochii şi trag aer adânc în piept de câteva ori. Dacă ar şti Sarah *cum respect eu regulile ca la carte.*

Din fericire, nu e timp pentru ca să analizez observaţia ei. Am pacienţi care vor ajunge în curând şi trebuie să-mi limpezesc mintea, să nu mă mai gândesc la Gabriel Wright. Cotrobăi prin sertar după deschizătorul de scrisori şi îl folosesc pentru a tăia banda adezivă de pe cutia pe care a lăsat-o Sarah. Ce găsesc înăuntru nu e deloc ce mă aşteptam. Nu sunt carneţele. în schimb, acolo e... o figurină Hello Kitty. Iniţial, presupun că e o greşeală, o simplă eroare de expediere din nou. Dar apoi creierul meu face o grămadă de conexiuni de care nici nu eram conştientă că existau. în termeni de psihiatrie, sufăr un flashback somatic.

Fotografia din ziar de a doua zi după accident.

Balta de sânge de pe trotuarul alb din beton.

Maşina distrusă a lui Connor pe marginea şoselei.

Prelata acoperind un corp micuţ.

Atât de mic.

Figurina de pluş Hello Kitty, la mai puţin de treizeci de centimetri de fetiţa moartă.

îmi duc mâna la gât. Nu pot să respir. *Chiar nu pot să respir.*

îmi tremură mâinile, totuşi cumva reuşesc să scot figurina din pachet.

Micul corp acoperit cu prelata.

VI
KEELANI)

Atât de mic.

Dintr-odată, arunc jucăria înapoi în cutie şi trag ranacul căutând o etichetă. Numele meu este acolo. Şi adresa Dar numărul apartamentului este greşit.

La fel ca data trecută. Sarah bate şi deschide uşa.

— Programarea ta este...

îşi încruntă sprâncenele.

— Te simţi bine? Eşti palidă.

— Nu e pachetul meu.

— Ce vrei să spui?

— Am comandat carneţele. Nu am comandat asta.

Ea se îndreaptă spre biroul meu şi aruncă o privire în cutie.

— Oh, ador jucăriile Hello Kitty. Au din nou atât de mult succes în ultimul timp.

- Da?

Ea dă din cap.

— Nepoata mea are o colecţie impresionantă. Mi se pare foarte tare că au rămas pe piaţă atâta timp. Şi eu aveam când eram copil. Tu nu?

Clatin din cap.

— Vrei să le trimit un e-mail celor de la Amazon şi să o dau retur?

Clipesc de câteva ori.

— Crezi că a fost o greşeală?

- Bineînţeles. Ce altceva ar p$_{utea\ fi?}$

O aluzie? O ameninţare? Un durile îmi zboară instantaneu la afişe. *Mame împotriva medicilor* Z*[1]? [a] [ace]^ aceia vor să nu uit niciodată. Odată [Uziv]*t.* Oamenii [,] [ani] o pacientă 186

ei soţ abuziv a bătut pând a a-> uns la un pas de al rfp O abuza fizic de mulţi ani, dar de data aceea a ""în sfârşit, să-l trimită după gratii. Cumva, el i-a ^"’is cadouri din închisoare – acelaşi model de oală cu nn' îi fracturase craniul, sticla de vin pe care o spărsese folosise pentru a o tăia pe faţă. Se numeşte tehnica de ancorare – trimiterea unui obiect menit să paralizeze pe cineva de frică.

— Meredith?

Sarah îmi pune o mâna pe umăr.

— Eşti bine?

îmi înghit nodul de frică din gât şi dau din cap afirmativ.

- Da. Sunt doar obosită. Atât.

Nu pare să mă creadă, dar cel puţin ia cutia din biroul meu, să nu mai fiu nevoită să o văd.

— Te las câteva minute înainte să-l invit pe domnul Halloran înăuntru.

— Mulţumesc.

Deşi câteva minute nu mă pot ajuta. Răul e făcut. Sunt din nou pe marginea prăpastiei. O figurină Hello Kitty. Nu cu mult timp în urmă, o carte despre un hărţuitor. Coincidenţă? Câte astfel de coincidenţe sunt prea multe? Trei? Şase? Sau nu îţi dai seama de numărul magic până când nu se întâmplă ceva cu adevărat rău...

încă încerc să procesez toate informaţiile atunci când Sarah invită primul pacient în cabinet. Deşi nu mă simt încă pregătită, sunt recunoscătoare pentru între-[ypere. Munca a devenit fortăreaţa mea, acţionând ca o arieră împotriva gândurilor negative şi a grijilor. Prima sesiune e ca şi când aş conduce pe un teren accidentat.

°ua sesiune, doar câteva denivelări. Până la ultimul Pacient, mi-am intrat complet în rol.

VI
KEELAND

Henry Milton. Vine la mine de ani buni. De Şi e un mincinos patologic. Acesta este un termen foi pentru a descrie o persoană care are tendinţa să relar'[1] poveşti fanteziste, dar un adevărat mincinos patolo? este foarte diferit de cineva care îţi descrie peştele^ fiind de două ori mai mare decât e în realitate sau care inventează poveşti despre cuceriri romantice pe care nu le-a făcut niciodată. Mincinosul obişnuit minte cu un motiv – să scape de necazuri, să evite situaţii jenante, să pară mai important decât este. Pe când un mincinos patologic inventează poveşti care nu îi aduc niciun beneficiu clar. Este o pornire compulsivă. Şi adesea e dificil să spui dacă e ceva adevărat din ce spun. Ei îşi perfecţionează această artă. Dar în cazul lui Henry, de obicei, pot recunoaşte dacă este vorba despre o minciună în funcţie de nivelul de detaliere şi de extravaganţa poveştii.

— Prietenul meu a fost lovit de o maşină, îşi începe el povestea astăzi. Un Prius. Sunt atât de silenţioase... Traversa East Sixty-Fourth pe roşu. A ajuns la jumătate şi...

Bate din palme teatral.

- Paf.
- Oh, îngrozitor. Şi este bine?

Dă din cap.

, . ~ ÎUP* coloana. Ei bine, nu sunt siguri dacă e chiar rupta. Dar sigur are o întindere. Dar avea dureri * CUt °Jntervention chirurgicală experinien- tală. Este originar d.n Ohio, aşa că părinţii Ini au pornit la drum cu maşina să fie lângă î x \ de operaţie. gă e1' însa a murlt Pe masa

- **A murit în timpul operaţii**

Dă din cap, dar evită indiciu că Henry minte. Mă întreb taCÎU* v’zua^’ xander mă poate citi atât de u$Or auton>at dacă dr. Ale-

VI
KEELAND

... Părinţii lui dau în judecată spitalul. Cred că a din cauza anesteziei. Tatăl lui e un avocat de renume. ** reelame la televizor. Pe canale adevărate, ca Fox, nu bar la posturile locale. Şi fii atentă – tipul care condu- Prinsul e un actor destul de faimos. Ei bine, nu prea faimos. Dar suficient de faimos încât probabil că va băga mâna adânc în buzunar pentru a ajunge la o înţelegere.

Acum sunt sigură că povestea este inventată. Deoarece continuă să o ţeasă, ca un păianjen – în toate direcţiile, în cerc. Dacă nu îl întrerup, peste zece minute povestea va fi de nerecunoscut faţă de cum a început.

- Henry...

Folosesc un ton sever, dar moderat.

— Prietenul tău chiar a avut un accident?

Se încruntă şi schimbă subiectul, în loc să-mi răspundă la întrebare.

— Cred că tipului care ţi-a ţinut locul cât ai lipsit nu i-a plăcut de mine.

— De ce spui asta?

Ridică din umeri. Apoi începe să bolborosească o nouă poveste. De data aceasta, despre o femeie cu care a început să stea de vorbă, dar nu sunt sigură dacă e reală. Ar trebui să fiu mai atentă, dar mintea mi-a fost în altă parte toată ziua. De când Sarah m-a anunţat că un anumit pacient nu îmi mai este pacient. Desigur, nici livrarea *greşită* nu mi-a fost de ajutor. în ultima vreme, mi se pare că trăiesc târându-mă printr-o mocirlă. Cu fiecare pas înainte, mă afund tot mai mult, dar trebuie să continui să înaintez.

Se aude su netul cronometrului în timp ce Henry se a ă în mijlocul unei alte poveşti. Aştept până termină

şi [a]Poi încheiem şedinţa. Sarah intră imediat ce el pleacă.

O să plec în curând. Mai stai?

Dau din cap afirmativ.

. Trebuie să-mi mai pun în ordine nişte notiţe din timpul sesiunilor.

- 0 să-mi fac un ceai verde pentru drum. Vrei şi tu unul?

— Da, te rog. Mulţumesc.

După ce pleacă, mă uit pe lista cu programări Gábriel Wright e singurul nume nebifat. în adâncul sufletului, ştiu că singura cale corectă este să rup toate legăturile. Nici nu ar fi trebuit să existe ceva de rupt. Totuşi, simt o mare pierdere. Şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la o mie de variante de *ce ar fi dacă...*

Ce-ar fi dacă el nu ar fi cine este, şi m-aş fi întâlnit pe aplicaţia de întâlniri în locul lui Róbert? E o nebunie chiar şi să mă gândesc la aşa ceva, totuşi nu pot nega că o parte din mine era atrasă de el. Aş fi la o întâlnire cu el chiar acum? M-aş fi dus cu el să beau ceva acum câteva seri, în loc de Róbert? Aş fi mers acasă cu Gábriel? Aş fi făcut sex cu el? Există o anumită atracţie. Din păcate, apariţia lui de două minute în timpul întâlnirii mele a fost un memento dur că *nu există* aşa ceva cu Róbert. Nicio scânteie. Niciun fior. Nicio atracţie. Ceea ce e nasol pentru că Róbert e un tip grozav – tipul la care *ar ji tre uit* să visez aseară, în loc de pacientul meu. Sau *Jóstul* meu pacient acum.

să mă conwntrez să[ă]scri[and birou∗ *este im P0S ibl1* aşa cum mi-am propus. M*[Ot]5[ele din tim]P[ui] sesiunilor iau de lucru acasă. Mai înt[A- lot^r^sc] să plec şi să îmi dr. Alexander, dar poate du*«[301 ?ec^ln]t[a] de terapie cu săruri parfumatecu lavandă [3Ceea Voi face ∘ baie cU] pezesc mintea.

VI

KEELAND

Poate ar ajutaj[1]*[14 a înc]*rca să-mi lim- **în baie.** [Un] pahar cu vin cât stau

Nici nu m-am atins de ceaiul verde pe care mi l-a Acut Sarah înainte să plece. E rece, aşa că îl încălzesc la microunde şi îl torn în termos, să îl iau pe drum. în timp ce mă îndrept spre uşă sunt încă pierdută în gândurile care m-au bântuit toată ziua. Plus că încerc să mă descurc cu o grămadă de dosare, laptopul şi cana Yeti, aşa că trebuie să le mut pe toate într-o singură mână să-mi caut în geantă cheile de la birou. îmi ţin capul aplecat în timp ce deschid uşa şi ies... şi mă lovesc de cineva.

Dosarele încep să-mi alunece din braţe unul câte unul şi mă aplec încercând să le prind. Ceea ce face să mi se verse ceaiul. Capacul pe care probabil că nu l-am închis bine sare şi tot conţinutul termosului se revarsă peste persoana de care m-am lovit. Totul se întâmplă într-o fracţiune de secundă.

— Fir-ar. îmi pare atât de rău...

îngheţ când văd chipul frumos care se uită în jos spre mine.

Gabriel.

întinde mâna să mă sprijine în timp ce mă clatin.

— Eşti bine?

Mă holbez la el.

— Eu, ah, nu te-am văzut. Ce faci aici?

— Am venit să stau de vorbă cu tine, îşi

dezlipeşte cămaşa udă leoarcă de pe piele.

— Ai ceva foarte fierbinte acolo.

îmi scutur capul şi îmi revin. Tocmai l-am opărit [cu cea]i fierbinte pe acest bărbat.

— îmi pare foarte rău. îţi aduc ceva să te ştergi.

Gabriel mă urmează în cabinet, unde mă îndrept [lrect]

spre ultimul sertar al biroului lui Sarah. E plin cu P^heţele de ketchup, sos de soia, tacâmuri şi teancuri

de şervetele de la diferite restaurante cu mâncare i pachet. Luând un teanc de şerveţele, încep să-i tant ’ nez nervoasă cămaşa lui Gabriel. Dar când simt muşchii fermi ai abdomenului, îmi dau seama că am un cotnpor- tament nepotrivit şi îmi cer din nou scuze, dându-i lui şerveţelele.

Se curăţă cât de bine poate.

— Chiar îmi pare rău. îţi plătesc să o duci la curăţătorie.

— Nu e nevoie.

— Insist.

îi iau şerveţelele ude din mână şi le arunc la gunoi. Când mă întorc, în cameră e linişte şi nu mai am pe ce altceva să-mi concentrez atenţia. Gabriel aşteaptă până ni se întâlnesc privirile să mi se adreseze.

— De ce renunţi la mine ca pacient? mă întreabă.

Inima îmi bate nebuneşte şi brusc mi se pare îngrozitor de cald.

— Eu, um, trebuie să-mi cer scuze pentru asta. Suntem prea ocupaţi să mai primim pacienţi noi. Ar fi trebuit să ştiu asta înainte să începem să lucrăm împreună.

Gabriel îşi mijeşte ochii.

— Prea ocupaţi?

Dau din cap şi îmi muf prjvirea

un ascultător minunat" P‘3Că mult de dr> Pendleton’ E

Privirea lui grea îmi arde pielea
- dacă te pl âlesc dub) P ea‘ Oh, nu. Nu e vorba de b- ,

Gabriel păstrează tâcer <UM’ nu e-
Încep să mă întreb dacă poX P ^ ,ru ° perioadă lungă- i92
re audă inima

. 1 în cutia toracică. Când, în sfârşit, vorbeşte bubU lui e joasă – intimă, aproape.

VÎH Meredith?

jinI ridic privirea şi o întâlnesc pe a lui. Urăsc i PM îmi place cum îmi sună numele rostogolin- limba lui, pe acel ton blând.

- Eşti prima femeie cu care am o conexiune de când mi-a murit soţia.

El face o pauză, apoi adaugă repede:

— Prima persoană, vreau să spun.

înghit cu greutate.

— în noaptea de după sesiunea noastră, am dormit şase ore neîntrerupte. Ăsta e un record de la...

Face o pauză şi lasă cuvintele nerostite să planeze grele în aer.

— Măcar poţi să mă mai primeşti pentru câteva săptămâni? Să mă laşi să-mi mai revin puţin înainte să merg la altcineva? Simt că fac progrese reale, iar o schimbare în acest moment nu ar face decât să mă dea înapoi.

Deschid gura să îl refuz, dar nu-mi ies cuvintele. Cum aş putea să refuz un pacient care se află într-un moment de răscruce?

Cum aş putea să refuz să-l ajut pe bărbatul la a cărui distrugere am contribuit?

. Răspunsul este că nu pot. Trag adânc aer în piept Ş* mimez un zâmbet.

îH 7“ Sigur. Bineînţeles. Sună la birou mâine şi Sarah ' va face o programare.

Şi uite aşa, sunt prinsă din nou în vârtej.

CAPITOLUL
ui»t

trenul spre dnÂZSer”' ''«P«.»u
«entoreî rnn^TnÄ™ “ <*« ce eram hotărî«

“ f c A ? me,<i °biCaW *Tş V*us

fost *atât de“.Ştiam ’ *n adânCU ‘ sufletului ’ <* nu ar 6* facemSvI ÎsiuIÎ ’'’Tf imP,orandu_mă mai Parr* ră i *U. ni e ca un balsam* pentru sufletul meu. a> încheiat o rellîi'p •” normalitate_ Ca atunci cand timp, optimismul tp fdP01 V’aţ' ,mpăcat ?'• Pentru scuft când orice ar fi pLihU 7 ” ,e Slmt' U?or ?* fericit' “ ’ în timp ce trenul « zâresc reflexia într-un geam lurninându-mi faţa J(^ße I”tr“° staţie, văd un zâmbet reflectată în geam i *J* putin. până observ o altă figură brusc, dar e prea *târzii_?are urmăreşte.* Mă întorc

iasă din tren prin Uşi]e des°hrnenil dej*a se înShesuie bogată în ultima vreme. inia Sina(ia mea a fost

să-mi distragă atenţia, a§a câ • at<1 Am nevoie de ceva ultimul mesaj al lui Robert SCot telefonul *şi cite^’*

gobert: Rămâne pentru miercuri? Ce crezi?

îl bag înapoi în geantă fără să-i răspund. Nu ştiu. E să le concentrezi pe orice ştiind că nu duce nicăieri. gre-nd că gândurile îmi zboară în altă parte – şi anume Gabriel. îmi scot rujul şi îl reaplic pe buze ca să-mi i c de lucru. îmi verific e-mailul de la birou şi îi observ ‘ ceilalţi călători în timp ce trenul se opreşte. Cobor, cu ochii aţintiţi pe spatele unui bărbat care cu siguranţă se îndreaptă spre sală, cu o geantă de sport pe umăr şi cu un shake proteic în mână. E înalt şi lat în spate, cu muşchi bine definiţi, dar nu pare îmbrăcat suficient de bine ca să-i ţină de cald. De ce nu puteam să fiu atrasă de cineva ca el? Cineva care nu e implicat în ceea ce ai făcut tu, cineva care nu îmi e pacient.

Oftez. Pur şi simplu, cineva normal ar fi drăguţ.

Pe de altă parte, nici eu nu mă simt prea normală în ultimul timp. Poate anormalul atrage anormalul, iar asta mă face să mă simt atrasă de Gabriel. Sau poate este vorba despre trauma pe care o împărtăşim. Trauma uneori îi leagă pe oameni, îi face să se agaţe unul de celălalt.

Zece minute mai târziu, ajung la biroul doctorului Alexander şi mă aşez cu o cană de ceai în faţă, pregătită de noua lui asistentă. E un ceai din plante, fără cofeină, ceea ce e bine – am oricum pulsul foarte accelerat şi fără alte stimulente, fiind încă bulversată de apariţia lui Gabriel. Nu pot să nu mă gândesc la felul în care m-a llpplorat să continuăm şedinţele. Cum a spus că sunt singura femeie cu care s-a conectat de când a murit soţia ni. Trag aer adânc în piept să mă calmez, amintindu-mi 05 »nportant este să îl *ajut.* Nu poate fi vorba despre mine.

” Dr. Alexander va veni imediat.

Asistenta lui îşi bagă capul pe uşă.

VI
KEELANI)

— Scuze pentru întârziere. A fost reţinut alături

Dau aprobator din cap şi îmi scot telefonul, uitân- du-mă din nou la mesajul lui Robcrt. Dar nu s-a schimbat nimic, tot nu ştiu cum să-i răspund. Dau click pe poza lui de profil şi mă holbez la ea, aşteptând să-mi vină vreo idee. Nu se întâmplă asta, închid aplicaţia şi fac ceva ce nu am mai făcut de mult timp. Intru pe site-ul Universităţii Columbia şi navighez către pagina facultăţii. Ajung la Departamentul de Engleză şi dau click pe profilul profesorului Gabriel Wright. în clipa în care îi văd faţa, inima începe să-mi bată cu putere. Şi inii dau seama că mi-am găsit răspunsul. Deşi nu pe acela pe care mi-l doream.

— Meredith! îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi îmi strecor telefonul înapoi în geantă, cu mâinile tremurând. Mă simt ca şi când aş fi fost prinsă facan ceva rău.

— Trimiteai un mesaj? Nu te grăbi.

El face semn din mână, în timp ce se îndreapt spre birou şi deschide sertarele căutând probabil carne ţelul potrivit, îmi imaginez.

faci săaş?ept<lar °U * n*C*° pro^^emă- Uneor’ e b’ne 1 încerc să zâmbesc.

^n^XXridiCă
-
SPrânCenele

— Da. ă este vorba despre un bărbat.

De d*ta aceasta

— Foarte bine. sincer.

VI
KEELANI)

El dă din cap înr. dar fără să insiste. Ura J i*tor u â
- Am ieșit I . ^ndu-mfl să continui»
m le?,t lă o ’ntâ|ni

_ Şi acum zâmbeşti uitându-te la telefon Ast» » ceva. Şi cum te simţi? ' sta e

Se referă, evident, la bărbatul căruia credea că ii scriu un mesaj – care ar fi trebuit să fie Robert nu Gabriel, la care aproape m-a prins holbându-mă. ’

- Sunt...

Caut să fiu sinceră. Chiar vreau să fiu X vXlPOt' Chiar daCă

nU Va ?ti *deS Pre care bârbat*

— Mă simt bine. Fericită.

Dr. Alexander dă din cap şi notează ceva.

- Mă bucur să aud asta. Te mai vezi cu el?

Da. Cât mai curând posibil. Imediat ce îi face Sarah o programare.

— Aşa sper, spun.

- Crezi că eşti pregătită pentru ceva fizic? Nu e nicio problema dacă nu eşti. Multe persoane ies la întâlniri o perioadă lungă înainte să se simtă pregătite.

f -at? aSta’ schimb în minte bărbatul la care se era; Mă gândesc la ideea de a-l săruta pe Robert. De Infr su^lc*ent» dar nu, nu l-aş duce acasă,
nu^ 3^ ma* *mPortantă este: de ce nu? De ce să 011 PeriT>>t să mă simt bine, chiar şi pentru o noapte? cau ■ RasPunsul îmi vine destul de uşor, dar nu e din SUn^ este din cauză că există altcineva de care nni.;a ras^’ *ar eu mereu am fost genul de femeie loială unui smgur bărbat.

Gabriel.

des gândesc la gura lui, la ochii lui. La părul lui noanţ1111 ac^Uc aminte de un vis pe care l-am avut chiar de i ea trecută, cum trupurile noastre erau lipite unul ţinea strâns de mâini, buzele lui atingân- u gâtul...

VI

KEELAND

— Am avut un vis.

-Şi?

îmi întredeschid buzele şi, pentru o clipă a impresia că vrea detalii. Dar. desigur, mă întreabă doar cum m-am simţit. Cum mi s-a părut apropierea fizică în vis. Şi eu mi-aş întreba pacienţii acelaşi lucru, pentru că visele deseori reflectă o parte din realitatea noastră.

— A fost plăcut, spun. Aşa că poate. Poate cu persoana potrivită.

Dr. Alexander dă din cap, mulţumit.

- Şi cum e la muncă? Te-ai întors de câteva săptămâni, nu?

— Merge bine.

îmi muşc buzele şi îmi caut cuvintele. Dr. Alean- der îşi înclină capul, se uită la mine peste ochelari, $1 ce aşteaptă. . .

— I-am recomandat lui Gabriel să meargă la a

neva, spun.

tri'nitffaaltteteraÎutrat' *Chiaram rugat-o pe Sarah să-l reacţionat? b'"e' ^ur >t sigur că a fost dificil. Cum > ~ ^etionat bine.*

ifcnnic, nu e Presiune în *interiori™1110'11*1*' Dar simt cum cre^te ° – sentimentul că fac ceva* cu teraX'u?ÎCinOS Pi"°l°gic'nu °" înCl,rcât,,râ & ™"eu. Dar nu ;Xsunt comp,et s,nc *nevinovate Si de^ nişte ninri °.muicln oasă* pa'°' Gabriei, nu n°rma,e' U"e,e

VI
KEELAND

El a spus câ n aJut

binele 1U∗

- Se pare că faci progrese reale, Meredith, spune ¿r. Alexander.

Mă aşez confortabil pe canapea, afişând un zâmbet senin.

- Sunt total de acord.

CAPITOLUL 22

— îţi mulţumesc din nou că ai fost de acord sâmâ mai primeşti pentru un timp.

Lui Gabriel i-a dispărut barba. E prima dată când îi văd linia sculptată a maxilarului, buzele pline. îmi plăcea barba lui rebelă. Dar asta – asta e total altceva. Observă că îl fixez cu privirea, trebuie să spun ceva.

— îmi pare rău.

Zâmbesc şi îmi ating bărbia.

- Arăţi atât de diferit fără barbă.

Afişează un zâmbet strâmb.

— Diferit în sensul bun sau diferit în sensul rău.

Ţinând cont de faptul că îşi ascundea o structură osoasă după care ar plânge orice sculptor şi nişte bu# văd ar piătl o mică avere’ c^ar P^re^f^eF

1 e*- Totuşi, aleg un răspuns obiectiv.

_ u$_n^{Stă bine în ambe,e fe,uri}$- unei femeile ms * f°arte P^rec*^ut. Exact ce ¡-aş sp^

— Ei bine ‘^^trea^bă în ce rochie îi stă mai

bine* ,nai bine iau. î^^te m Proaspăt ras, îţi pot vedea prtS e*presia’ ¿X Ceea ce -^iu referfâră 8hnti_ Deci> di" mOtl »ubin^les.

_ Atunci, mai bine o las să crească la loc, dacă vei tea să’mi citeşti sentimentele pe faţă.

pU Zâmbesc. E într-o dispoziţie jucăuşă astăzi. Până |a limita flirtului, chiar. Sunt curioasă de ce.

¡mi aşez mâinile peste carneţelul închis pe care îl ţin în poală.

— Deci, cum au mers lucrurile de la ultima noastră sesiune? S-a ivit ceva nou?

Gabriel îşi priveşte vârful pantofilor.

— E puţin jenant să vorbesc despre asta, dar da, ceva *s-a ivit.*

Mă priveşte cu un zâmbet timid, observă confuzia de pe faţa mea şi începe să râdă.

— într-un fel, mi-a revenit libidoul.

înghit cu greutate un nod neaşteptat de gelozie.

— înţeleg. Deci, ai cunoscut pe cineva?

— Nu, doar am vrut să spun – ei bine, a trecut mult timp de când am simţit vreo dorinţă.

Gabriel îşi ridică mâna şi îşi mişca degetele.

— Chiar şi pentru autosatisfacere.

Oh. *Ohl*

Gelozia care îmi ardea pieptul cu câteva secunde înainte este acum înlocuită de altceva. Ceva *foarte, foarte* diferit.

Acest bărbat.

Acea mână.

Sunt recunoscătoare că nu mă înroşesc prea

uşor, îmi dreg vocea.

~~ Ei bine, abstinenţa sexuală ca formă de a te Pedepsi singur e destul de frecventă. Ai menţionat lnainte că te simţeai vinovat când ieşeai la o întâlnire, că

era greşit să fii cu o altă femeie pentru că încă te simţeai căsătorit.[1]

— Ceea ce e naspa.

Gabriel îşi clatină capul.

— Scuze. Scuze pentru limbaj. Dar mi se pare incredibil că puteam să simt asta când viaţa noastră sexuală fusese aproape inexistentă pentru o lungă perioadă de timp.

Mă foiesc pe scaun şi îmi deschid carneţelul.

— Hai să vorbim despre asta. Ai spus că soţia ta a avut o aventură. Cu cât timp înainte să moară s-a întâmplat?

Gabriel râde batjocoritor.

— Despre care dintre ele vorbim?

Simt cum mi se strânge inima.

— A, nu mi-am dat seama că au fost mai multe.

El îşi mută privirea în altă parte.

— De ce înşală oamenii?

— E o întrebare foarte complexă, cu multe răspunsuri.

Di«:utăm mı ^teVa’ Răspunsuri_ adică.

Pentru ca re oamenii despre *posibilele* motive angajament, răzbunare Parteneriil . – probleme de,, neîmplinite, stimă. de si ec° nectare emoţională, nevoi r>P' «ţ –

conversaţie, uni m

- Se potriveşte vreunul dintre motivele discuta» CU răspunsul pe care îl cauţi?

— De fapt, chiar mai multe.

Oftează Şi zâmbeşte trist.

Dar putem reveni la chestiunea asta cu absti- je nenţa sexuală I fac intenţionat care ai menţionat-o? Nu ar trebui să o să se întâmple?

Clatin din cap.

- Nu, inconştient, ne facem multe lucruri nouă ¡nşine ca formă de pedeapsă – sabotaj din interior, amânare, detaşarea de ceilalţi. Există multe tipuri diferite de abstinenţă care pot fi acte de autopedepsire. Cu cât ne disciplinăm mai aspru, cu atât mai uşor ne putem reduce sentimentele de vinovăţie.

— Au trecut aproape doi ani. Aş spune că pedeapsa mea a fost destul de severă.

Zâmbesc şi notez ceva în carneţel.

— Dacă, ştii tu, îmi rezolv singur problema, continuă el, înseamnă că pedeapsa mea s-a terminat? Că nu o să mă simt oribil data viitoare când o femeie o să-mi sugereze că ar trebui să rămân peste noapte?

— Nu ştiu dacă faptul că partea raţională care a decis să-ţi permită plăcerea autosatisfacerii e acelaşi lucru cu conştiinţa care să-ţi permită să fii cu alte femei

— Dar a trecut destul timp? Cât timp se presupune că trebuie să aştepţi?

- Nu există o perioadă fixă pentru astfel de lucruri. Fiecare e diferit. Doar tu deţii răspunsul la întrebarea când eşti pregătit.

Gabriel pare să se gândească la asta pentru o clipă. Apoi îşi ridică ochii spre mine.

— Dar tu? După cât timp de la divorţ ţi-ai revenit?

Zâmbesc.

— Am să te anunţ când se va întâmpla. Gabriel începe să râdă cu poftă.

VI
KEELANO

- Ei bine, cel puţin e plăcut să ştiu că nu sunt „• gurul depravat.

Zâmbesc.

— Privat de plăcere, nu depravat.

Privirea îmi coboară spre gura lui. Când îşi trece vârful limbii de-a lungul buzei inferioare, îl simt peste tot. *Peste tot.*

Se naşte un fel de electricitate în aer în timp ce îmi ridic ochii şi îi întâlnesc pe ai lui. Cel puţin, pentru mine. Inima îmi bate nebuneşte. Respiraţia îmi devine sacadată şi rapidă. *Dumnezeule.* Oare e doar impresia mea? Dar parcă nu pot să îmi dezlipesc privarea de a Iui. Şi apoi...

Sună cronometru!.

Nu sunt sigură dacă mă simt mai uşurată sau mai dezamăgită, dar momentul pe care nu sunt sigură dacă l-am trăit doar eu este distrus.

îmi dreg vocea.

— Ei bine, se pare că s-a terminat timpul.

Nu reuşesc să citesc nimic în ochii lui Gabriel

— Presupun că vom relua săptămâna viitoare din acelaşi punct?

În mod normal, nu împing un pacient afară pe uşă, dar astăzi mă grăbesc puţin. Am nevoie de un minut pentru mine. Poate o oră. Poate o zi. Şi, cu siguranţă, de un pahar mare cu apă rece. Posibil un duş.

Gabriel păstrează tăcerea, în timp ce se îndreaptă spre ieşire. Se opreşte şi se întoarce cu mâna pe clanţă.

— Ai vreo întâlnire în curând la Sunny's?

— Nu.

îmi zâmbeşte larg.

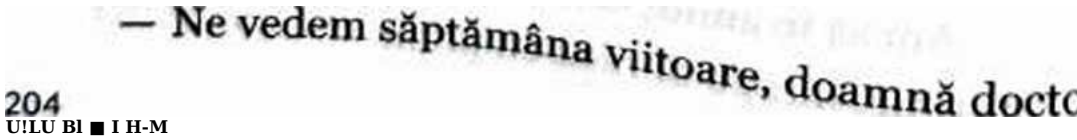

Este trecut de miezul nopţii şi tot nu încetez să mă gândesc obsesiv la şedinţa cu Gabriel de astăzi. Atracţia. Scânteia. A trecut mult timp de când nu am mai trăit asemenea senzaţii. Nu de când eram cu *tine.* Chiar şi acum, după atâtea orc, dorinţa din mine este copleşitoare, se parc că nu pot să mă relaxez suficient încât să pot adormi.

Mă holbez la tavan în întuneric. De fiecare dată când închid ochii, îmi imaginez cum arăta Gabriel astăzi. Ochii pătrunzători, acel zâmbet fantomatic şi sexy jucându-i pe buze, felul în care îşi trecea limba peste buze...

îmi apar broboane de transpiraţie pe frunte gândindu-mă cum ar fi reacţionat dacă aş fi luat iniţiativa.

Mi-ar fi răspuns la sărut?

îmi imaginez buzele lui Gabriel strivindu-le pe ale mele.

Unghiile mele înfigându-i-se în piele.

Pe el în mine.

Tare.

Adânc.

Oh, Doamne.

Partea mea raţională se zbate să-şi facă apariţia dezagreabilă şi să mă certe pentru simplul fapt că mă gândesc la un pacient în felul ăsta. Şi nu ia orice pacient, evident. Dar partea mea iraţională e mai puternică în seara asta. Vrea să fie nesăbuită. Aşa că fac ceva ce nu ain mai făcut de *foarte* mult timp. Caut în sertarul nop- ufirei şi-mi scot vibratorul.

Se trezeşte la viaţă cu un sunet care îmi face

•mediat întregul corp să ia foc şi îl plimb agonizant de încet pe piele – în jos pe bărbie, peste claviculă,

VI
KEELANI)
, – mi neste sfârcuri până când încep să tremur
PU Sall tot mai jos Ş» mai j°s până când mi-> str««’în Apoi,
t0\1Ilrt fac larR picioarele, simţind deja cum « chiloţi
şiîn“ un tunet înaintea furtunii,
apropie un < ţ dreptate, până la
urmi.

TXu n privaţi
Suntem depravaţi,

CAPITOLUL 23
rtcum

Fac ordine prin apartament duminică dimineaţă când îmi sună telefonul. Mă opresc din aranjatul pernelor şi mă uit în partea cealaltă a camerei cum se aprinde ecranul.

Nu mă sună prea multă lume în ultimul timp.

De fapt, nu e chiar aşa. Lumea mă sună. Doar că nu răspund. Irina m-a căutat chiar în urmă cu câteva zile. Mi-a lăsat un mesaj în care mă invita la prânz. Dar nu pot să dau ochii cu ea. E greu să dau ochii cu oricine din perioada aceea a vieţii mele – *deceniul Connor şi Meredith.* Mi-e ruşine. 0 mare parte din viaţa mea pare o minciună acum.

Dar ar putea fi important, ar putea fi serviciul de urgenţă care sună în legătură cu un pacient aflat în criză. Pun la loc perna şi mă grăbesc să traversez camera, atingând covorul moale cu tălpile. Iau în considerare că ar trebui să vând apartamentul. Să iau unul nou sau poate unul mai mic. Unul care nu-mi aminteşte atât de mult de... tine.

Numele fratelui meu apare pe ecran şi glisez să-i răspund.

— Jake, spun. Ce faci?

Nu am mai vorbit de... nu ştiu sigur de când. De la Crăciun? Cel mai mult comunicăm prin mesaje scrise sau schimburi de meme pe reţelele sociale.

— Hei, Mer, cum e vremea astăzi în oraş?

încep să râd, deoarece lucrează aici şi locuieşte la o distantă de o călătorie cu trenul în Connecticut. Şi)a e| vremea e probabil la fel, cu diferenţă de un grad, totuşi se comportă mereu ca şi când ar fi în cealaltă parte a ţării.

— Bună. Astăzi e puţin mai cald, în sfârşit. Ce fac fetele?

— Super. Amândouă merg la fotbal în primăvara asta.

— E un exerciţiu bun.

— Cred că mai mult aleargă ca oile pe teren după minge, dar trebuie să începi de undeva..

— îhm.

Mă aşez pe canapea şi întind mâna după o altă pernă să o aranjez. Nu e că nu-mi place să vorbesc cu Jake. Doar că deja îmi dau seama că a sunat dintr-un anumit motiv şi face pe amabilul doar ca să ajungem la adevărata problemă. îl trădează tonul, acea lejeritate forţată.

— Deci, ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Ei bine...

Jake îşi drege vocea.

— M-am ocupat de cererea pentru asigurarea de viaţă a lui Connor.

-Ah.

Sângele mi se scurge brusc din obraji. *Simt* asta, ngheţ la auzul cuvintelor lui. Nu am vrut să mă ocup ceea e? măcfr să mă gândesc să primesc ceva după ocupe. Am «pUt 6 ' Astfel că l'am delegat pe Jake să se n'cit şi am uitat' deaTta.0™ “1"1^ P™ 1'a"1 împUter" 208

- A fost o adevărată hiptă. Compania de asigurări deriat[ă nu vrca să] P[lăteaască'Ija] fondul de pensii al echipei. Spun că a murit în timpul comiterii unei infracţiuni. ceea ce exclude plata beneficiilor.

fn timpul comiterii unei infracţiuni.

Ce infracţiune? Furt de reţete medicale? Sinucidere? Uciderea lor? Condusul sub influenţa alcoolului? Sunt atâtea variante. Ai dat-o în bară rău de tot. *Eu* am dat-o în bară rău de tot.

— Bineînţeles, nu s-a dovedit niciodată că a comis Connor vreo infracţiune. Nu au existat acuzaţii sau vreun proces. Nu am avut ocazia să ne apărăm.

Mă gândesc la detectiv, la mărturisirea mea în faţa lui. *A fost vina mea.* Dar el m-a expediat ca şi când mi-ar fi spus *du-te acasă şi trăieşte-ţi viaţa.* De parcă aş putea.

— Dar vestea bună este că am negociat să plătească şaptezeci şi cinci la sută. Sunt mulţi bani, Meredith. Asta ar putea să-ţi schimbe viaţa.

— Să-mi schimbe viaţa?

Cuvintele îmi ies pe gură la fel de amare pe cât le simt.

— Nu schimbă nimic, Jake.

Eu sunt tot singură. Soţul meu e tot mort. Gabriel Wright şi-a pierdut familia pentru totdeauna. îmi scolocesc mintea să găsesc o soluţie. Ultimul lucru de care [ani] nevoie e o grămadă de bani – nu am făcut nimic să-i [mer]it. Dacă cineva a comis o infracţiune, eu am fost [acee]a. Nu-i merit. Şi sigur că nu-i vreau.

Nu-mi pasă de bani.

" Ei bine, vor ajunge mâine.

Se lasă un moment de tăcere, probabil Jake ^Ptă să cedez. Să spun *bine, OK.* Dar ideea ca vreo

sumă de bani să fie depusă în contul meu, apro a recompensă pentru incapacitatea mea dea acţion^?° te opri de la ceea ce ai făcut, de a opri moartea a trei’de’ soane – e prea mult chiar şi s-o iau în considerare.'

— Nu. Nu-i vreau.

- Meredith, ce vrei să fac? Nu pot, pur şi simplu să opresc plata. Am negociat luni întregi să-i obţin, asi- gurându-mă că primeşti ce ţi se cuvine...

— Nu mă asculţi.

Iau perna cea mai apropiată şi o strâng la piept, îmi revărs furia şi frustrarea asupra ei.

- Nu-i *vreau.* Ştii ce? Trimite-i familiei pe care Connor a distrus-o.

-Ce?

— Trimite-le lor banii. Au pierdut o mamă, o fiică. Dacă cineva merită asta, sunt ei. Ar fi trebuit sa intenteze proces şi să îi obţină, oricum. Mi-aş dori să fi facut-o.

- Sunt banii pentru care *a muncit* soţul tău. Sunt economiile lui pentru pensionare, planul de asigurare a care a contribuit. Sunt aproape trei milioane şi jumătate de dolari...

Ritmul vocii lui Jake se accelerează, ca şi când aş fi un client pe care l-ar fi putut convinge.

— Nu. Vorbesc serios. Trimite banii familiei. Şi să nu apară numele meu. Foloseşte numele lui Connor – doar pe al lui – spune că sunt din fondul lui. Bine?

- Meredith, înţeleg cum te simţi acum, dar dacă... dese Ífi£datí’sH~hfa’°’ Jake- Nu 0 să mă răZgâ"- SSSS:88 Mulţumesc că te-ai

întrerup convorbirea nm .
fonul în nas fratelui meu. îmi s ,nchizându_I. t ele" ştiu cât

VJ
KEELAND

timp stau aşa – noatn d[Pn]*l![n] m mâini şi nu [două]^ci de minute, poate 210

J îmi vibrează telefonul, probabil Jake îmi trimite ° ° sMS. având în vedere că mă cunoaşte suficient de Knc să Ştie că nu i-aş mai răspunde la telefon. La un Moment dat, va trebui să-mi cer scuze. Ştiu că a făcut mai mult decât ar fi trebuit, dar vreau sâ-mi respecte dorinţa în privinţa asta.

În cele din urmă, îmi înalţ capul. Lumina s-a schimbat, dimineaţa târzie făcând loc după-amiezii. Mă ridic şi mă duc în dormitor, îmi schimb hainele, îmi pun o jachetă, îmi iau carneţelul şi ies din casă.

E timpul pentru o plimbare. O plimbare lungă, rătăcind fără ţintă, pentru a-mi limpezi mintea. Genul de plimbări pe care obişnuiam să le fac înainte ca dr. Ale- xander să-mi recomande banda de alergat. Afară e mai plăcut acum decât atunci. Adierea blândă de primăvară suflă uşor prin copacii înfloriţi. Trotuarul, denivelat pe alocuri, mă obliga să mă concentrez şi mă îndepărtează de gândurile mai ascunse şi mai întunecate. Trec pe lângă vitrinele magazinelor, observând tot felul de oameni.

La un moment dat, îmi cumpăr o cafea. Mai târziu, un croasant. Trec rapid aproape de vechiul meu traseu, pe unde obişnuiam să-l urmăresc pe Gabriel. Dar astăzi, când ajung la universitate, nu mă opresc. Mă întorc şi merg mai departe. Soarele nu mai e la amiază, ci coboară spre orizont. Nu e chiar ora de aur. Dar va fi în curând. Continui să merg. O să iau un taxi spre casă. Sunt într-o zonă nouă acum, unde clădirile îmi devin necunoscute.

Vâlvătăi portocalii colorează cerul pe măsură ce c^bor o colină şi dau peste o peluză vastă, înconjurată de Un £ard din fier forjat. E un cimitir pe care nu l-am mai v^zut nu l-am explorat niciodată.

DEZVĂLUIREA

Unul în care nu le-am căutat niciodată mormintele.

E prea târziu ca cineva să fie în micuţa clădire un aş putea să întreb dară familia Wright e înmormânta» aici, aşa că iau la rând pietrele funerare. Cimitirul e bine îngrijit şi simt iarba verde şi moale sub picioare. Flori proaspete sunt plantate ici şi colo. Unele pietre funerare sunt mai vechi, dar majoritatea sunt noi – din anii 2000.

Când privirea mi se opreşte asupra a două pietre funerare identice, mă opresc. Nu doar că sunt identice, ca pentru soţ şi soţie, dar ambele strălucesc şi sunt proaspăt lustruite. Noi. Ca şi când ar fi fost aşezate acolo în acelaşi timp, şi asta nu cu mult timp în urmă.

Ellen Wright,

Rose Wright.

Le-am găsit. Rămân fără aer în plămâni şi mă prăbuşesc în genunchi în faţa mormintelor lor.

Familia lui Gabriel. Iarba le-a acoperit mormintele. Dar data inorţii e corectă. E o zi pe care nu o voi uita niciodată. Deschid gura ca şi când aş vrea să le spun ceva – *îmi pare atât de rău* sau poate *îi e dor de voi.*

Dar ele nu au nevoie să audă asta din partea mea. Lacrimi fierbinţi îmi curg pe obraji. Bineînţeles că el a fost aici. Trandafirii aşezaţi pe fiecare piatră funerară care abia încep să se ofilească sunt o dovadă clară. Cu siguranţă, le-a vizitat şi le-a spus tot ce a simţit, probabil de sute de ori deja. Ele zac aici din cauza *ta.* Din cauza mea.

mă Un sus P*n* Mâinile îmi tremură când toată inima să ^K^hTmba 16 fUneFare, dorindu-mi din situaţia. himbă cumva asta. Să îmbunătăţesc

, Rămân acolo mult ti

jurul meu. Ar trebui să-™^’ Iumea se întunecă în mea, dar nu-mi este As fi 1 e.teamă pentru siguranţa voace suferinţă. O ",at ca C'neva să-mi pro-

re ,rave"*ază cimitirul spre

mine. a cărei imă&ine c proiectată de unicul stâlp de ihnninat. mă face în cele din urmă să mă mişc. Arunc o ultimă privire spre morminte, observând că pe pietre scrie *Fiică iubitá* şi *Mamă iubită* dar. ciudat, nu se menţionează *soţie* – şi mă ridic în picioare.

Vizavi de cimitir este un drum, iar eu merg în acea direcţie, fără să mai privesc în spate până nu ajung la o distanţă sigură. Când mă opresc şi mă uit înapoi, vizitatorul stă exact unde fusesem eu. La mormintele lui Ellen şi Rose. Chiar şi în întuneric, pot simţi intensitatea privirii lui. .Aş vrea să văd cine e – sau măcar dacă e bărbat sau femeie. Poate e doar paznicul cimitirului şi venea să-mi spună să plec acum că s-a întunecat.

Fac semn să chem un taxi şi, câteva momente mai târziu, unul opreşte. Am pulsul accelerat când urc în maşină – dar nu mă pot abţine să nu arunc o ultimă privire înapoi. Un fior rece îmi urcă pe şira spinării când văd că acea persoană nu s-a mişcat deloc. E ca şi când m-ar urmări.

— Unde mergem? întreabă taximetristul.

îi dau adresa mea, iar taxiul porneşte. Dar silueta întunecată rămâne în cimitir... privind.

CAPITOLUL 24

Am numărat zilele, aşa că mi-e greu să mă prefac relaxată în momentul când Gabriel intră pe uşă săptămâna următoare. Totuşi, cumva reuşesc să-mi păstrez calmul. îmi încrucişez picioarele şi îmi aşez carneţelul în poală, zâmbind reţinut.

- Cum a fost, pentru tine, săptămâna care a trecut? îl întreb.

El expiră cu putere.

— Grea. Până la urmă, am scris scrisoarea pe care mi-ai sugerat să i-o scriu soţiei mele.

Gabriel clatină din cap.

— A fost mult mai greu decât am crezut.

Dau din cap aprobator.

— E adesea o experienţă cathartică, dar îţi trezeşte în acelaşi timp o mulţime de emoţii pentru a ajunge acolo. Cum te-ai simţit în timp ce scriai?

— Mai ales furios.

- Din cauza infidelităţii? Mă priveşte drept în ochi.

- Furios pentru că un tirau x e mai presus de lege, s-a urcat £ego,st a crezUt soţia. a vo,an Şi mi-a omorât

Înghit cu greu şi mâinile încep să-mi tremure.

iie să le găsesc o ocupaţie înainte să observe. Mă ţ brusc şi fac semn spre gât.

n – Scuză-mă. Mă duc să iau un pahar cu apă. Mă „Sturi gâtul. Alergiile.

El dă din cap, dar rămâne tăcut.

Mă îndrept încet spre birou şi fac un adevărat spectacol deschizând capacul unei sticle de apă, apoi ¿au jumătate din conţinutul ei. Când mă întorc la locul meu, strâng sticla cu ambele mâini pentru a le ţine ocupate.

- îmi cer scuze.
- Nicio problemă.

Mă priveşte intens. Oare mereu mă studiază atât de atent? De ce simt că-mi poate pătrunde în inimă şi poate vedea minciunile ascunse? Sau doar îmi imaginez?

Trag aer adânc în piept şi-mi îndrept spatele.

— Deci, vorbeai despre scrisoare. Ai spus că erai furios în timp ce o scriai, dar cum te simţi acum?

Ridică din umeri.

— Nu sunt sigur că mă va ajuta peste noapte, dar cred că m-a făcut să-mi aduc aminte de aspectele pozitive ale căsniciei noastre. Nu ştiam cum să încep scrisoarea, aşa că am scris despre noaptea în care ne-am cunoscut. Practic, i-am stricat planurile pentru o întâlnire în orb.

— Ah? Sună interesant. Vrei să-mi povesteşti?

Gabriel îşi mută privirea, care pare pierdută, ca şi când şi-ar imagina scena.

— Trebuia să mă văd cu nişte colegi la un bistrou, câteva străzi de Columbia. Am ajuns acolo mai cvreme şi m-am aşezat la bar. Ellen s-a apropiat şi a

VI

KEELAND

comandat un pahar de vin. Era frumoasă, aşa că am

iniţiat o conversaţie. Dar m-a *refuzat* n r spus că se întâlnea cu cineva – o *întâlnire Mi'a făcut-o să* râdă, am încercat să o conving să-H Arn pe tip, deşi era prea drăguţă ca să-i tragă cl$_{a}$ ha,tă Totuşi, am convins-o să facem un pact. Am conv stau cu ochii pe ea şi, dacă întâlnirea ar fi fo$_{st}$ să-mi facă un semn, iar eu aş *fi venit să o salvez inT^* tând o scuză. Semnalul era să-şi dea o şuviţă *depărdu^* ureche. După zece minute, Ellen s-a scărpinat *la nas* consecinţă m-am dus la ea şi m-am dat drept vărul ei l-ani spus că bunica e bolnavă şi trebuia să mergem la spital. Nu prea a avut de ales decât să intre în joc în ace! moment. Când am ieşit din bar, m-a certat reproşân- du-mi că nu-şi dăduse o şuviţă de păr după ureche. Am minţit şi i-am spus că eu credeam că *semnalul era să se* scarpine la nas. Mi-a zis că sunt un mincinos neruşinat. Ne-am certat. Apoi, am convins-o să ia cina cu mine.

Zâmbesc.

— Sună ca începutul unui *roman de dragoste, o întâlnire haioasă.*

— *Devine şi mai interesant. Se pare că Ellen era stu* entă la Columbia. Eram încă în *vacanţa de vară.* ? coa a urma să *înceapă abia săptămâna următoare. Dar* a ce Predau, iar eu i-am spus că ţin un Fvid« esPrc Şhakespeare, şi-a *verificat orarul pe telefon.*

n , era în una *dintre grupele înscrise la cursul*

meu. să aibă o rekUe eu“ostuden«?

Dar am ţinui “ codu,ui de conduită.

— Uau. A fost probabil soarta, într-un fel.

— Mergeam în fiecare an, de Ziua îndrăgostiţi' lor.

la bistroul unde ne-am cunoscut. Atunci era şi ziua de naştere a iui Ellen. Odată, i-am sugerat să niergeni

■ lr.un loc mai drăguţ, dar ea a spus că îi plăcea să săr- Wrtorească ziua amintindu-şi cadoul ei preferat – ziua în farc ne-am cunoscut.

Gabriel oftează.

- La început, era frumos.

- Chiar dacă ţi-a fost greu să scrii scrisoarea, pare că ţi-a făcut mult bine. Ai zâmbit când ai vorbit despre soţia ta. Este un pas important în perioada de doliu să poţi vorbi despre persoana pe care ai pierdut-o, să-ţi aminteşti vremurile bune.

El clatină din cap.

- Probabil. Poate o să fiu mai puţin furios de acum înainte când o să-mi introduc PIN-urile. Toate codurile mele sunt legate de ziua ei de naştere – de la codul bancar până la cel de la intrare.

Zâmbesc.

— Ce ai făcut cu scrisoarea după ce ai terminat-o? Nu cred că am vorbit despre asta, dar unii consideră că arderea scrisorii este un simbol al eliberării după ce au spus tot ce au avut de spus. Alţii preferă să o sigileze şi să o păstreze într-un loc sigur.

— De fapt, am scăpat deja de ea. Am dus-o la mormântul ei, împreună cu florile ei preferate şi am îngropat-o în pământ.

îmi încrunt sprâncenele.

— Când?

Privirile ni se întâlnesc

— Când am îngropat scrisoarea?

îmi dau seama că este o întrebare ciudată, ziua exactă a săptămânii nu are relevanţă pentru terapie, aşa fac tot posibilul să o justific.

VI
KEELAND

- Da, voiam să aflu dacă ai îngrop$_{at.o\ în}$ zi în care ai scris-o. Doar mă întrebam dacă H.» $^{8CEEI,'I}$ suficient timp. $^{1\ ac°}$rdat

Bineînţeles, nu există o limită de timp. Curiozit$_a$ tea m-a învins, iar întrebarea mi-a ieşit pe gură înainte să mă gândesc.

— Am scris-o vineri şi m-am dus *la cimitir* în weekend, spune Gábriel.

Fac ochii mari, amintindu-mi de *persoana care m-a urmărit plecând.*

Eu ani fost la cimitir duminică şi nu erau *flori* plantate. Doar nişte trandafiri *ofiliţi deasupra* pietrelor funerare. Pământul era *plin de* buruieni şi nu fusese scormonit. Dacă ar fi venit mai devreme în weekend şi ar fi plantat ceva, aş *fi observat,* ceea ce nu s-a întâmplat. Deci, trebuia să fi venit *după mine.*

Oare el era persoana care m-a urmărit plecând?

Nu. Nu. Nu. Bineînţeles că nu. Dacă Gábriel m-ar fi văzut, ar fi spus ceva, m-ar fi întrebat ce naiba făceam la mormintele *familiei lui. Cu* siguranţă, nu ar sta astăzi aici comportându-se ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sau ar face asta?

Paranoia ch $^{Rlneîn\ ^{es\ că\ nu}}$*- De ce ar* $^{F^{ace\ asta}}$*' pun* că asta se întânf u^{Un*} $^{stă\ P^{anir}}$*? pe mine azi. Presu- îmi vine gr*$_e$ ^{P} $^{secrete\ de}$ *ascuns.*

tot restul şediit^{c} *°ncentrez pe orice alt* fie ™ dt> ^n^"-$_u$ rU d^{P}T$_h$ ^{a}da'4r '/"*,^{e}Pi *vorbăret săptămâna ¿S"*$^{1\ fericire}$ *> G abriel pare să*

VI
KEELAND

a Probator din «"> voS. anuXîeV[8]

S43te ’rn,ine

«unt dc^r *!*

lucruri despre ^teva

minute, iar

^aţia ajunge într-un impas. Nu vreau să abordez ^alt subiect sensibil când a mai rămas atât de puţin "" că pun 0 intrebare P6 care 0 considerer sigură.

_ S-a mai întâmplat ceva nou şi interesant săptămâna trecută?

Gabriel se încruntă.

- Aproape că am uitat. Am primit un cec de la reprezentantul celui care mi-a ucis soţia şi fiica. De necrezut. Ce nesimţire din partea acelei familii.

Paralizez.

- De ce te deranjează acest lucru?

- Fratele meu a încercat să mă convingă să intentez proces după accident. Nu am făcut-o, pentru că banii nu ar rezolva nimic, nu? Nu pot compensa pierderea vieţilor omeneşti. Mi-ar da senzaţia că încerc să profit de tragedie. Nu vreau banii aceia pătaţi cu sânge.

Inima îmi bate cu putere. Mă convinsesem singură că era cea mai bună decizie să-i dau banii lui Gabriel. Dar poate eram egoistă, încercam să-mi spăl mâinile de sânge.

— Ce ar fi dacă ai folosi banii pentru o cauză bună? Ai menţionat că fiica ta avea deficienţe de auz şi purta aparat auditiv. Ai putea înfiinţa o fundaţie pentru a ajuta copiii cu deficienţe de auz care nu-şi pot permite dispozitivele necesare.

El clatină din cap.

— Nu ştiu. Poate?

— Sau donează-i unui adăpost sau unei organizaţii iritabile care contează pentru tine, sau poate una care Wa pentru soţia ta.

Poate.

. Sună cronometrul. Nu am fost niciodată atat e recunoscătoare că s-a încheiat o şedinţă de terapie.

Dumnezeu ştie ce alte gafe aş mai fi făcut dacă ar m • durat încă zece minute. M

Mă chinui să afişez cel mai cald zâmbet posibil' timp ce întind mâna după cronometru. În

Gabriel îşi freacă palmele de pantaloni.

— Poate ai dreptate. O fundaţie nu e o idee rea.

Dau din cap aprobator.

— Gândeşte-te pe îndelete la asta. Sunt sigură că poţi face multe lucruri bune cu trei milioane şi jumătate de dolari.

în momentul în care cuvintele îmi ies pe gură, totul încremeneşte în jurul meu când îmi dau seama ce am făcut. O, *Dumnezeule. Cred că o să vomit.*

Gabriel îşi mijeşte ochii.

— De unde ştii că era un cec de trei milioane şi jumătate?

— Probabil că ai menţionat tu.

Mă studiază, înclinându-şi uşor capul.

— Nu cred.

Zâmbesc.

Sunt un ghem de nervi, astfel că zâmbetul pare forţat. Prea larg, dezvelindu-mi toţi dinţii şi gingiile- MS rog să nu par nebună.

— Altfel, cum aş fi ştiut?

îmi susţine privirea pentru ceea ce pare *o* eterni- V r o babiI nu durează mai mult de zece secunde. Apoi zâmbeşte.

Da. Sigur. La aceeaşi oră săptămâna viitoare?

CAPITOLUL 25

Se pare că noul meu hobby este să despic firul în patru. Sau abia acum recunosc acest lucru. Mă plimb agitată prin apartament, reluând la nesfârşit şedinţa cu Gabriel. Nu doar ce am spus – gafa mea monumentală pe care clar a observat-o ci şi felul în care m-a privit după aceea.

Oare ştia?

Am dat-o în bară?

Sau totul a fost doar imaginaţia mea? Poate totul e în regulă şi va reveni săptămâna viitoare ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Săptămâna viitoare.

Rahat.

Mă aşez pe marginea patului şi privesc fix peretele. Nu pot să fac asta. Nu pot să continui şedinţele cu el. Nu, când sunt atâtea secrete, când sunt atât de strâns legată de viaţa lui şi el nici măcar nu ştie. Doar dacă nu cumva ştie. Dar din nou, acestea sunt doar speculaţii, probabil un produs al conştiinţei mele vinovate.

Doar încerc sâ *ajut.*

Nu-i aşa?

Nici măcar nu mai ştiu. Am încercat să ajut, iar [l)anii] nu au făcut altceva decât să-l supere.

Mă duc la bucătărie şi găsesc frigiderul vinuri aproape gol. Tot ce a mai rămas e un R^ prea dulce, prea greu, ca mierea. Dar merge, /¿j un pahar şi mă *sprijin de fereastra panoramică'^* templând întregul oraş. Eram atât de bucuroasă

VI
KEELAND

că îX mai aveam o portiţă să ştiu ce se întâmpla în viaţa lui Gabriel. Dar acum, acea portiţă ameninţă să mă dea de gol.

Dau pe gât şi mai mult vin, *plimbându-mă dintr-o* cameră în alta. O fantomă care îmi bântuie *propria* casă. Mai rău, o fantomă care bea prea mult. îmi ignor telefonul când mă anunţă că am primit mesaje noi *pe* aplicaţia de întâlniri, setez pe *silenţios o notificare care îmi* aminteşte să trimit un e-mail pentru serviciu. Oricum, am mintea prea înceţoşată. Jur că vinul dulce îmi ajunge mai repede la cap. în cele din urma, mă aşez şi verific o duzină de notificări – o cerere *de reînnoire a unei reţete pe* e-mailul de la serviciu, un *mesaj de la Sarah care imi* reaminteşte despre o *schimbare de ultim* momea m program. Trei *mesaje mă aşteaptă pe aplicaţia de* m a niri, dar nu sunt sigură că are vreun rost.

încă un pahar de vin.

Mă las pe spate în *fotoliul pe care îl iubeai* atât e mult – curbura *potrivită pentru genunchii tăi,* zicea» atenuându-ţi durerea de spate mă *gândesc la zecile* fire care s-ar putea desface într-o secundă dacă *Gabne* şi-ar da seama ca l-am urmărit, că am un carneţel perso^ nai cu venirile şi plecările lui, că am căutat locul *de* al familiei lui, că sunt soţia *ta. Văduva ta.*

gând aleatoriu îmi trece prin minte şi ndic brusc în picioare. *Dacă Jake nu a făcut curn i-a*[1] *cerut şi numele meu era pe cecul pe care l-a trimis?* . - TL’ *i[au] *eIefonuI» >mi mişc degetele pe ecran,

Alo?

îmi răspunde o voce somnoroasă de bărbat. _

Jakeţ trebuie să te întreb ceva.

VI

KEELAND

_ Mer? Eşti bine?

Tuşeşte.

- Doamne, e unu noaptea. Ce s-a întâmplat?

Mă opresc, auzind cât e de târziu, amintindu-mi că ani terminat aproape toată sticla de vin dulce de una singură. Şi acum îl sun pe fratele meu în mijlocul nopţii, probabil trezindu-i soţia, familia...

- Te-am rugat să te asiguri că numele meu nu era pe cec. Sau pe vreun document.

Jake nu răspunde. Probabil e confuz.

- Cecul, Jake! Pentru familia pe care a ucis-o Connor.

— Dumnezeule, Mer. Pentru asta m-ai trezit din somn? Ţi-am spus că mă ocup. Numele tău nu era pe nimic. Totul a venit din partea Fondului lui Connor Fitzgerald.

— Eşti sigur?

Am vocea prea stridentă, prea disperată. Chiar şi eu mi-o pot auzi.

— Am făcut ce mi-ai spus. Acum, spune-mi ce se întâmplă. Ce s-a întâmplat?

•“ îmi pare rău. îmi pare rău.

Vreau să las telefonul să-mi cadă din mână. Vreau să mă ghemuiesc şi să adorm, prefăcându-mă că ziua de ®zi nu s-a întâmplat niciodată. Prefăcându-mă că ultimii oi *uni* nu s-au întâmplat niciodată. Dar Jake m-ar suna [lla]l>oi. S-ar putea chiar să apară la uşa mea.

VI

KEEI.AND

— Sunt bine. Serios. îmi pare rău că te- Doar că nu pot să dorm, îmi trec prin cao tnw A • H ’ Wiil d.
gânduri. *

- Sunt îngrijorat. Nu pare că nu poţi dormi, că eşti panicată.

— Totul e în regulă. Serios. îţi dau un meMj mâine, bine?

Nu aştept să-mi răspundă. în schimb, închid, mj holbez la telefon şi încep să-mi creez în minte o listă ni lucruri de făcut. Pe primul loc: *Spune-i lui Gabrielcâmi mai continuăm şedinţele.* Am fost de acord să mai vină câteva săptămâni. Au trecut deja. Este primul lucru pe care îl voi face luni. Trebuie.

Dar momentan am nevoie de ceva care să mă abată de la gândurile mele. Orice. Mă întorc la telefon, deschizând pe rând diverse aplicaţii – aplicaţia meteo (mâine plouă), e-mailul (of, mă ocup de asta luni), reţelele sociale (prea multe soţii fericite şi copii zâmbitori; nu le pasă câtuşi de puţin cum îi fac pe oamenii ca mine să se simtă?) şi, la final, aplicaţia de întâlniri. Pentru nu am nimic de pierdut.

Noile mesaje care mă aşteaptă sunt de la bărbaţi care caută o „sugar mama"[7]. Bărbaţi care cred că sun atrăgători dacă îşi fac poze cu doze de bere în mană Bărbaţi care chiar îşi menţionează *fostele* soţii în pro lurile lor. Numai semnale de

7 0 ..iugar mama" este o femeie de obicei mai în vârstă şi cu O situaţie fl nanciarâ stabilă, care oferă sprijin financiar. cadouri sau alte beneficli ,,M’ tenale unui partener mai tânăr, adesea în schimbul companiei. 4*#^ sau unei relaţii romani ice sau sexuale Relaţia este, în ***eenerjl. consensul*** ’MP “H MoRD ,N C4RR primesc ceva dm rebp*

VI
KEEI.AND
alarmă.

De ce nu pot să găsesc un om normal?

■ îmi amintesc, am găsit unul. Doctorul, atunci i[8111]

nevoie de mai mult vin pentru asta. Mă plimb .'"xţjrie. aproape că pic în nas împiedicându-mă r[r"1] ^iile-mi picioare, şi ajung la sticla goală pe care * ^.o. Am uitat că mi-am turnat ultimele picături ¿ cu «ce minute ta urmă.

>Iu o să mă simt bine mâine, dar dacă ştiu deja că [nu] o să mă simt bine, de ce să mă opresc?

Găsesc o sticluţă de prosecco, ascunsă în fundul frigiderului, deschid capacul, las dopul să sară cu o pocnitură, sorbind băutura cu bule în timp ce se revarsă şi îmi curge pe mână. Mă aplec deasupra chiuvetei, încercând să nu las vinul să curgă pe blat şi să lase o mizerie lipicioasă.

Şi nu pot să nu mă gândesc la *tine.* Cum, aproape de final, te clatinai prin bucătărie în căutarea oricărui tip de alcool pe care îl puteai găsi.

Alung acel gând şi aleg să golesc sticla de prosecco. După ce termin, mi se pare o idee bună să-i trimit un mesaj lui Robert.

Mereditb: Nu mi-ai rămas dator cu o a doua întâlnire?

: ^[or] total mesajele anterioare – pe cel în care Pe cri [PU*S] [lm* ver'fi[c]] Programul şi revin cu un răspuns, fac (J [C], [ateva] rare au urmat în care el mă întreba ce mai exact * [3 Cai-e nU] i~[am r^sPuns] niciodată. Am dispărut, dună [pCUin* m*"a] P°[ves]tit [câ] i s-a întâmplat prima dată [a lnce]put să iasă din nou la întâlniri.

8[reC' aP°* se face un m'nut* k* un n]ezeule [A °^serv ca*e ce]asul – 1.32 dimineaţa. Dum- PUnctui 5 [U'tat d[e] târziu era. Din nou. Sunt pe şi [at|o$ aru]nc telefonul, să mă prăbuşesc pe canapea

Dar telefonul sună, am primit un mesaj nou \ ridic şi îl citesc. * â

Robert: Eşti o fantomă?

îmi ia un moment să înţeleg ce vrea să spună – mă tachinează. Pentru că am dispărut. Zâmbesc şi fi răspund.

Meredith: îmi pare rău. Am fost ocupată.

Robert: Sunt surprins că mi-ai scris, să fiu sincer. Faza cu durerea de cap e cea mai veche scuză.

Meredith: Chiar aveam o durere de cap. Poate că eu

îţi datorez o a doua întâlnire.

Bat cu unghiile în sticla goală de prosecco, simţind brusc o senzaţie de euforie. Sunt entuziasmata sa vorbesc cu el. Prea entuziasmată. Fac un efort să trag aer adânc în piept şi să analizez – să analizez *de ce.* Dacă aş fi terapeutul meu, ce aş crede?

Probabil că mă simt singură.

Poate că e bine să stau de vorbă cu oricine altei* neva în afară de Gabriel.

Robert: Poate.

Inima mea are o reactiv

•

poate el nu vrea să-mi mai v ?Udată ' *Poate.* Ca şi

vi

KEELAND

când cele trei puncte încep să sar x ■ ască- Să mă revadă. Dar

RnhBr1 c.. ’ md,când încă tastează.

Robert E târziu. Asta d

Caz în care este devr emesâ

zjcem |n Londra.

226 In L°ndra?

pieptul mi se strânge de bucurie. Mă tachinează, flirtează-

l^eredith: Aş vrea eu. Poate ar trebui să merg acolo.

Robert: Sigur. Acum?

Pentru o secundă îmi imaginez toată scena – să-l întâlnesc la aeroport, să sar în primul avion spre Londra. Să fug într-o vacanţă cu un tip atrăgător, aproape necunoscut. Senzaţia fantastică de a face orice vreau în acel moment. Aş putea să o fac. Aş putea. Paşaportul e în seif. Un Uber e la cinci minute distanţă. Sunt gata să ii răspund – Da, hai să o facem! Dar el îmi răspunde înainte.

Robert: Ah. să fiu din nou tânăr. Să pot pleca în orice moment. Va trebui să amân călătoriile în jurul lumii, dar poate că gastronomia internaţională este următoarea opţiune? Mâine-seară?

Şi chiar voiam să-i spun lui Sarah să-mi mute programările. Eram pe cale să o fac. Să plec, să-mi las V1aţa urmă dintr-un impuls. Eram şi entuziasmată la ţeastă perspectivă. Sau poate sunt doar beată.

Meredith: Perfect!

st P’unneâţa începe târziu pentru mine, soarele r e ej^ sus pe cer în clipa când deschid ochii şi mă Zesc uitându-mă la tavanul din living. O cuvertură mă ni eerLparţial» ca Şi când aş fi tras-o peste mine când a lacut frig peste noapte. Simt o durere de gat în

VI

KEEI.AND

timp ce mă ridic, amintindu-mi că nu *mai* *ani* de ani. Nu pot. pur şi simplu, să îmi pierd 0,2^ oricând şi oriunde. °^nţa

Apropo de pierdut cunoştinţa. îmi mijesc och,, spre măsuţa de cafea din apropiere. O sticlă marc de Riesling. O sticluţa de prosecco.

Dumnezeule. Trebuie să le fi băut de una singură, pentru că sigur nu am avut companie. Caut telefonul printre pernele canapelei şi verific ora – 11.08 a.m. E ziua în care lucrez până târziu, drept care *programările* nu încep înainte de prânz, dar va trebui să *mă grăbesc* Deja sunt la duş, lăsându-i un mesaj vocal lui Sarah *că* voi întârzia câteva minute, când văd ca am primit un mesaj. îi trimit mesajul lui *Sarah şi pun telefonul jos.* să-mi continui duşul.

Dar când ies înfăşurată într-un prosop, trebuie să-l verific – ar putea fi important. E un mesaj de la Robert, tipul cu care am ieşit la întâlnire şi pe care l-am ignorat ulterior. Şterg oglinda aburită şi mă trezesc incrun- tându-mă. Au trecut săptămâni de atunci. De ce nu-«ir trimite acum un mesaj? Nu e clar că nu sunt interesată*

Dar apoi îi văd mesajul.

Robea Abia aştept

Abia aşteaptă să ce?

ce îmi aranj« priXpuU?* ’elei°nul din mână în W“P cât de repede pot. Sunt o .a^^ec» derulând *mesaje* te-ain *trirnu.* Mesaje de ca mesaje pe care Ui mult, dar sigur nu atât cit<'LIIU’lw* din*ntesc. Am băut nu-i

VI

KEEI.AND

aşa? iU1 « pierdut cunuştinH»

(Ml, DUHUUMeui*.

hrur **al naibii.**

Şi *eu* am fost cea care a iniţiat conversaţia

Dună .niezul nopţii-

Tocmai atunci pornesc un alt mesaj, de la Jake

jake Eşti bine? incâ nu ai dat niciun semn

îi analizez cuvintele, incerc sa înţeleg ce vrea să spună. Negăsind niciun răspuns, îmi verific lista de apeluri şi, desigur... l-am sunat. Am vorbit timp de trei minute şi patruzeci şi doua de secunde.

Iar eu nu nu-mi amintesc nimic despre asta.

Mă aşez pe capacul WC-ului, încercând să-mi aduc aminte ce am spus. Ce am făcut. Nu imi amintesc aproape nimic din ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută Dar dacă am făcut ceva şi mai rău? Cum ar fi să-l sun pe Gabnel? K

Simt un nod în gât care îmi opreşte respiraţia în timp ce verific din nou panicată lista de apeluri.

Slavă Domnului.

Doamne ajutâl

Mă privesc în oglindă. L-am îngrijorat pe fratele meu. Am stabilit o întâlnire cu un bărbat faţă de care nu am niciun interes real, l-a naiba, se pare că eram gata să sar într-un avion cu el spre *Anglia.*

Şi atunci imi dau seama că îmi e puţin frică. De mine însămi.

Şi de ce sunt capabilă.

CAPITQLULJ^

cepoli^ dUră CU tine însăţi_ Doar ^ to ı ™ o

E un sfat pe care l-am dat adesea pacienţflor *mei* insa eu nu prea sunt în stare să-l urmez în *ultima vreme. . opresc în faţa uşii restaurantului şi trag aer adânc în piept.* Da, am stabilit o *întâlnire cu bărbatul ăsta când eram beată. Dar poate e chiar mai bine aşa. Poate chiar* amnevoie a^a ceva — un imbold să ies din carapace. $i să încerc de data asta *pe bune. Să luăm cina. Nu doar să bem ceva.* A doua întâlnire.

Deschid uşa şi mă uit în *jur. Robert e la câţi'a distanţă, dar nu pe el îl caut, nu-i aşa? Fir-aral nai* n/De data asta nu eu am ales *locul întâlnirii. Robert* a a es. Şi totuşi, suntem tot în zona lui *Gabriel.*

Robert zâmbeşte şi se apropie. Urmează câteva sieij113 6 Sian^en,toare în care *niciunul dintre noi* nu ştie AmhpiTMSăJ *SaIute pe celălalt. Sărut? îmbrăţişare? neîndpm* *1Cl.una; Cumva, ne hotărâm la o* îmbrăţişare dreanta timp ce ne mişcăm amândoi spre

El *în^* a?i tlmp' a^M)1 spre stanga, *la unison. umerii* mei^ Să râdă 91 ÎŞI pune ambele mâini *p**

ar fi c« »»x * J dreapta? a îndrept eu spre stânga şi tu, spre

• mizarea stângăciei ajută la detensionarea

>ttn0S îmi pare rău dacă am mtarziat cateva minute,

Nicio problemă. Nici nu am observat.

£1 îmi face cu ochiul.

i – A fost doar un minut şi treizeci şi şase de ^unde. apropo. Nu că mi-era teamă că o să dispari din nou.

Zâmbesc. E un tip drăguţ. Amestecul potrivit de umor, ironie şi inteligenţă.

Robert se duce în spatele meu, ajutându-mă să-mi dau jos haina.

- Au spus că masa noastră va fi gata în câteva minute. Vrei să bem ceva la bar cât aşteptăm?

Gândul la alcool, după cum m-am simţit când m-am trezit azi-dimineaţă, îmi provoacă greaţă. Dar am toi câteva pahare data trecută şi nu vreau să recunosc sunt mahmură, ceea ce ar dezvălui faptul că această Întâlnire a fost rezultatul textelor mele trimise în stare de ebrietate. Dau din cap aprobator.

— Sigur, sună minunat.

Robert îi spune chelneriţei la ce masă vom §i aşezăm pe nişte scaune ia bar. Decorul nu e foarte diferit de cel unde ne-am întâlnit ult'Jna. : Nu de bistrou şi mici separeuri pe o latură_a P°t abţine: le studiez pe fiecare m p

Găbriel.

— Deci...

Robert se întoarce spre >nine^ nu

_ Am fost surprins să dai un mi-ai răspuns la ultimele mesaje.

DEZVĂLUIR
EA

Privesc în jos.

23t

VI

KEELAND

- îmi pare rău. Cred că, pur şi simplu, n noţiunea timpului. ’ p,erd"’

Robert aşteaptă până ni se întâlnesc din nou privj rile pentru a vorbi.

— E adevărat?

Reacţia mea instinctivă e să fiu defensivă, să spun *bineînţeles că da.* Dar dacă vreau să am vreo şansă de relaţie cu el. minciuna nu e o modalitate bună de a începe. Aşa că oftez.

— Nu, îmi pare rău. Nu e adevărat.

El aprobă din cap.

— Să ieşi din nou Ia întâlniri după ce pierzi pe cineva poate fi greu. înţeleg.

Mă port ca şi când tocmai am mărturisit totu, chiar am făcut asta? Oare ignorarea lui Robert a vreo legătură cu Connor şi cu faptul că am mc p nou să ies la întâlniri? Sau a fost a^ceva ^»isunt *neua* – care îmi distrăgea prea tare atenţia, n sigură. Totuşi, pare că aprob.

— Mersi că eşti atât de înţelegător.

Puţin mai târziu, chelneriţa ne conduce la Din locul în care stau am vedere direct spre uşă Şi dori să nu fie aşa. Cu spatele la intrare, ar fi ‘GSt mai dificil să observ pe oricine intră şi iese din res rant. Nu aş fi putut să mă întorc la fiecare două rninu • Dar aşa, zâmbesc, dau din cap, sorb din vin, îmi îndrep uşor privirea peste umărul lui Robert şi mă uit spre Nici măcar nu observă cât de des fac asta.

Pe la jumătatea celui de-al doilea pahar de vin P* care îrm promisesem că nu-l voi bea încep, în sfârşit. & mă relaxez Jmi dispare atare« de nervozitate, iar umeri* ,m‘ coboară. Ba chiar uit aă mai priveac ’

_ Şi ce te-a determinat să te îndrepţi spre psihia-
9 întreabă Robert. Era domeniul care te interesa cel ^ainmlt atunci când ai început facultatea de medicină?

Dau din cap.

- Dacă-ţi vine să crezi, iniţial voiam să mă specializez în cardiologie.

- O schimbare destul de mare. Dar majoritatea colegilor mei de la facultatea de medicină erau interesaţi de o anume specializare şi au ajuns să practice cu totul altceva. Când am început, eu voiam să fiu chirurg estetician. Două rinoplastii şi o mărire de sâni, iar la cinci să fiu acasă cu Porsche-ul.

încep să râd.

- Măcar cu Porsche-ul ai reuşit?

— Singura maşină pe care o am este metroul.

Chicoteşte.

— Dar în anul doi de facultate, mama a fost diagnosticată cu cancer pancreatic. Perspectivele erau sumbre, iar eu am ajuns să fac o grămadă de cercetări, încercând să găsesc pentru ea studii clinice şi chestii de acest gen. Pe parcurs, mi-am dat seama că domeniul ăsta chiar mă interesa. A murit a doua zi după absolvire. M-a făcut să-mi dau seama că viaţa e scurtă şi că m-aş fi [us] la chirurgie plastică doar pentru bani. Prin urmare, [am] ^himbat macazul şi am ales un domeniu care mi se Potrivea.

~~ îmi pare rău pentru pierderea ta. Dar se pare că anta ta te-a condus spre ceva care te face fericit, ceea [e e u]n lucru minunat.

~~ Mulţumesc. îmi place să cred asta.

Robert ia o înghiţitură de vin şi îşi ridică bărbia.

~~ Deci, de ce psihiatrie?

VI

KEELAND

— îmi place diversitatea acestui domeniu. Un diolog tratează, în mare parte, aceeaşi problemă dT lungul carierei. Bineînţeles, tratamentele şi proceduri? noi fac medicina să progreseze, ceea ce e mereu entuzi- asmant. Dar îmi place că pacienţii din domeniul sănătăţii mintale sunt toţi atât de diferiţi, cu diagnostice variate. în plus, în timpul stagiilor clinice, am întrebat toţi rezidenţii cu care am lucrat dacă mi-ar recomanda specializarea lor. Per total, în aproape fiecare domeniu, doar aproximativ patruzeci la sută au răspuns afirmativ, din diverse motive. Dar sută la sută dintre psihiatri au spus „da", şi de obicei cu zâmbetul pe buze.

— Pun pariu că ai parte de nişte pacienţi inte- resanţi.

Mintea mea zboară automat spre Gabriel. Dar îmi reprim acele gânduri şi fac eforturi să mă uit peste masa, nu la uşă.

Am petrecut următoarea oră vorbind, în timp ce savuram nişte preparate delicioase. *Pe* lângă medicină şi pierderea partenerilor, mai avem şi alte lucrun m comun. Suntem amândoi stângaci, ne plac filmele psihologice de suspans, preferăm vacanţele în zone cu vreme rece, în detrimentul celor calde şi, ciudat, bunicii noştri erau mari fani ai lui Elvis, ceea ce ne-a transformat şi pc noi în fani. După cină, ieşim în faţa restaurantului.

— Cum a fost? întreabă Robert.

— Cina? A fost delicioasă.

El zâmbeşte.

la prima ta întâlnire la o cină romantică din ultimul deceniu.

- Ah.

încep să râd.

_ M-am simţit foarte bine. Mulţumesc.

par atunci simt o presimţire, genul care îţi face

1 de pe ceafă să se ridice pentm că eşti sigur că cineva nnăm$te- îmi Plimb Privirea de-a lungul străzii până Ind se opreşte asupra unei siluete. E întuneric, aşa că e 'X de distins. Dar se vede clar o persoană sprijinită de o clădire. De îndată ce o observ, îşi trage gluga peste cap se întoarce cu faţa înainte. Materialul îi acoperă lateralele feţei, aşa încât nu-i pot distinge nici profilul. însă atunci când un nor dens de fum se ridică în aerul rece, fac ochii mari.

Oare e...?

Gabriel şi-a cumpărat ţigări mai demult.

îmi mijesc privirea să văd mai bine, dar oricine ar fi, îşi vârâ mâinile în buzunare, se desprinde de clădire şi începe să meargă în direcţia opusă.

Dumnezeule, chiar încep să-mi pierd minţile. Robert se

întoarce şi se uită peste umăr.

- E totul în ordine?

Eu continui să mă holbez, urmărind cum persoana respectivă coteşte pe o stradă din apropiere şi dispare din raza mea vizuală.

- Hm, da. îmi pare rău. Am crezut că am văzut pe cineva cunoscut.

Fac eforturi să-mi îndrept atenţia asupra partene- u'meu» inima bătându-mi nebuneşte.

— Scuze. Ce spuneai?

ale ia de mână. îşi împleteşte degetele cu e mele şi ne balansează mâinile jucăuş.

vrei lncercam să-mi adun curajul să te întreb dacă şi s ta mine să-mi vezi colecţia de obiecte cu Elvis sun*ate bem ceva. Dar oricât aş repeta asta în cap, nă Prosteşte.

Zâmbeşte, iar eu îi simt nervozitatea.

- Nu sunt pregătit să închei această seară n un pahar, promit. înţeleg că eşti nouă în domei?i

VI
KEELAND
întâlnirilor. ,u

Se aude un strigăt din capătul străzii, exact din direcţia în care tocmai dispăruse persoana care se sprijinea de clădire. Dar câteva secunde mai târziu, doi adolescenţi ies de după colţ. Râd în timp ce traversează strada în fugă, ţinându-se de mână. Unul dintre ei poartă un hanorac cu glugă. Oare aceea era persoana? Doar un copil? Totuşi, acum gluga e lăsată jos, iar culoarea nu pare atât de închisă ca a celeilalte. Sau cel puţin aşa cred. Nu, greşesc. Probabil e aceeaşi culoare. Mintea îmi joacă feste.

Nu-i aşa?

Când reuşesc, în sfârşit, să-mi îndrept din nou atenţia spre partenerul meu, el zâmbeşte.

— Ce zici? Un pahar de vin, un album cu Elvis şi îţi chem un Uber?

Privesc din nou peste umărul lui. Strada e pustie acum. Chiar şi adolescenţii au dispărut. Urmăritorul pe care mi l-am imaginat nu e de găsit nicăieri. *Duînneze-* u/e, *chiar trebuie să scap de paranoia asta.* Sa renunţ *a tot ce ţine* de trecutul meu. Şi pentru că nu există o faei >a ltateJna* hună de a lăsa trecutul în urmă decât să taci un Pas înainte, încerc să zâmbesc.

Sigur. Mi-ar plăcea.

CAPITOLUL^

_ Rebecca, mă bucur mult să te văd astăzi.

Scot un pix şi un carneţel şi ii scriu numele în partea de sus. Se aşază în acelaşi loc pe canapea, cu picioarele încrucişate, purtând pantofi cu toc şi o rochie de vară scurtă, ca şi când ar fi luna iulie, pe care a trebuit să o aşeze cu grijă sub ea. Din nou, e îmbrăcată provocator – ceea ce, în sine, nu e nicio problemă. Fiecare se poate exprima cum doreşte. Dar e o zi răcoroasă, înnorată, vântul foşneşte prin frunzele abia înmugurite de primăvară, iar ea probabil că îngheaţă de frig.

— Mulţumesc.

Stă ghemuită, cu umerii curbaţi. Ţinându-şi mâinile pe genunchi, Rebecca studiază biblioteca din dreapta mea de parcă ar fi plină cu altceva, nu cu texte medicale olictisitoare şi demodate. Astăzi m-am dedicat

în totalitate muncii. M-am concentrat asupra pacienţilor şi doar din când în când mi-am lăsat gândurile să zboare spre Gabriel. Am flirtat cu Robert, schimbând mesaje pline de emoticoane care fac cu ochiul. E confortabil şi plăcut şi ştiu că, după ce se va termina această şedinţă, voi găsi mesaje de la el.

— Ce ai mai ftcut de la ultima noastră întâlnire? o Întreb.

VI
KEELAND

— Bine.

Ridic capul, păstrând tăcerea şi sperând cj „ continua. Ultima dată i-a luat şi ei puţin să se deschidă Vreau să-i ofer spaţiu să se întâmple asta din nou.

— Ceva nou? spun, în cele din urmă, după u$_n$ moment destul de lung de tăcere.

Rebecca este unul dintre cei mai tineri pacienţi ai mei – nu am în terapie copii sau adolescenţi, astfel că rareori întâlnesc pacienţi care să ezite să-mi vorbească. Adulţii vin la terapie pentru ajutor. Chiar daca le este greu să ajungă la ceea ce vor cu adevărat să spună, ei umplu în mod natural tăcerea vorbind despre ceva.

— Am un nou iubit.

Ochii ei strălucesc atunci când pronunţă cuvântul *iubit.* Mă străbate un sentiment de disconfort – e clar că are tendinţe obsesive. Abia am atins superficial problemele pe care le putem aborda împreună, iar posibilele diagnostice îmi trec prin minte, împletite ca nişte spa- ghete. Are nevoie de ajutor. Cândva aş fi ştiut exact ce să fac, ce să spun, să o îndrum în direcţia cea bună. Acum însă, pâlpâirea aceea a îndoielii de sine îşi arată din nou capul hidos.

— A, da?

— Da. îl cheamă Steve. Ne-am cunoscut online.

Mă¡străduiesc să-mi menţin o expresie facială onnnP îM ,$^{e}_{k}$^{nimic} S^{re}?it în a cunoaşte pe cineva Rebecca pare să ’sară de 1’ $^{CUD°SCUt}$?i eu P$^{e\ Robert'\ Dar}$ trece bine gândul ăsta prin$^{1"1}$ ăFbat a'tuL "“’"î nu sunt cu mult mai brează fa "u- $^{Că\ îmi}$ $^{dau}_{f}$ ^{seama} ** Robert mă săruta, în timn , $^{vreme'\ în\ t,mp}$ ale mele, în timp ce respiVaţu^T'! $^{,ui\ erau\ ,ipite\ de}$ pielea, eu mă gândeam la

VI
KEELAND

Gabriel "erblnte îmi incă,zea îmi dreg vocea.

_ Steve. Spune-mi mai multe. Ce anume îţi place l«el?

Vreau să ne concentrăm pe aspectele care să o orienteze către o relaţie pozitivă. Şi să o las să-şi împărtăşească frustrările, astfel încât să putem stabili cum să le gestioneze – de preferinţă, un comportament mai puţin impulsiv şi mai potrivit decât să apară la locul de muncă al lui Steve sau să-l urmărească. Mai ales dacă a avut ca model, în copilărie, tipuri de comportamente nepotrivite. e posibil să le repete acum. Dar poate putem construi o relaţie mai bună. Chiar dacă are probleme mai profunde, nediagnosticate.

în timpul terapiei, nu le poţi spune oamenilor ce să facă. Poţi să-i îndrumi, dar ei singuri trebuie să conştientizeze. Eu nu îi gestionez viaţa – o ajut să înveţe sa şi-o gestioneze singură, sperând că o va face într-un mod mai adaptabil.

— E drăguţ. Şi joacă baseball la Universitatea St. John's. îmi place felul în care se uită la mine. De parcă aş fi specială.

Se opreşte, îşi roade o unghie şi-mi aruncă o privire nervoasă. Privirile ni se întâlnesc pentru un scurt moment.

— Mi-a adus flori la prima întâlnire. Nimeni nu a făcut asta vreodată.

— Ce drăguţ din partea lui.

— Da, e chiar drăguţ.

O umbră de îndoială îi străbate chipul frumos, îşi muşcă buza de jos.

Nu ştiu. Are ceva. Chiar îmi place.

VI
KEELAND

Are ceva.

Pot înţelege asta. *Gabriel are ceva...*

Nu, nu, nu. Apăs prea tare vârful pixului pe hârtie iar aceasta se rupe.

— Oricum, ne-am hotărât să fim iubiţi. Şi voiam să te întreb ceva.

— Spune.

Mă aplec, zâmbindu-i cu blândeţe. începe să se deschidă. Recunoaşte faţă de mine şi faţă de ea însăşi că are nevoie de ajutor.

— E normal... e normal să te gândeşti la cineva tot timpul?

Face ochii mari.

— Pentru că, vreau să zic, cred că îl iubesc. Şi mă gândesc la el *tot* timpul. Când mă trezesc, când fac duş, când sunt la curs, chiar şi acum. Adică vorbesc despre el, nu-i aşa?

Râde nervos.

îmi menţin expresia neutră de psihiatru – amabilă, imparţială. Un zâmbet discret. Dar în interior, numele lui Gabriel pulsează odată cu bătăile inimii. Gândul la el. Sentimentul că parcă *am fost împreună,* că îmi treceam degetele prin părul lui, că îi sărutam gura, că îi simţeam bărbăţia lipită de mine...

Chiar dacă ştiu că era Robert.

E normal să te gândeşti la cineva tot timpul?

fnnni P?^rea zk°ară spre birou, unde se află tele-

Stiu asta[3] Tonisi că Robert nu e Gabriel.

pentru propria mei [11] folosesc dreP‘ înlocuitor

VI
KEELAND

— La începutul unei r» 1 foarte mult la persoana res^- x °e gândim adesea Poate fi un sentiment de eufori * o*’ mă aud sPunand* nei care se eliberează în creier6 ir datorează dopami- face mai puţin real. * “,neînţeles, asta nu îl

Ettn răspuns neutru. Nu-i spun că greşeşte. Nu-mi mie insemi că greşesc. E doar realitatea.

** jar realitatea este că nu sunt atât de diferită de

Chiar dacă fac alegeri diferite. Am ales să mă îndepărtez de obsesia mea. Să-l las în trecut. Să mă .«centrez pe Robert, chiar dacă mi-am permis acea fantezie.

- Ei bine nu e totul perfect. Adică, ar fi măcar posibil aşa ceva?

Işi ochii peste cap, întrerupându-mi monologul ownor. Aminbndu-mi că îmi e pacientă, are douăzeci şi trei de am şi că eu sunt cea care ar trebui să o ajut Aceasta este o ocazie să o ajut. Să o îndrum.

- Spune-mi mai multe despre asta.
- Deci...

aer în piept.

-Ei bine, e cam jenant, dar el nu vrea să facă, ştii anumite lucruri.

Privirile ni se intersectează pentru jumătate de 8ecundă, apoi ea se uită din nou în altă direcţie.

— M-am supărat foarte tare pe el aseară, îmi scapă ceva. Doar că nu ştiu exact ce anume.

— Ei bine, partenerii noştri cu siguranţă nu ne pot citi gândurile. Ai vorbit cu el despre asta?

— Da. Dumnezeule, da. De fiecare dată.

— De fiecare dată...?

— De fiecare dată când facem sex.

Acum se uită direct la mine, cu o sclipire sălbatică

A • •

în P™e. _ vT<ţau doar să facă ee »cea unul dintre . mei iubit'-

Sau să o facă aţa cum i-ar plăcea lui. Sexul trebuie să mulţumească ambii parteneri, nu-i aţa?

VI
KEEl.AND

Şi dacă eu vreau într-un anumit fel, ar trebui să f acă asta. Nu-i aşa?

Am nevoie de un moment înainte să răspund Mintea îmi zboară la diverse posibilităţi legate de ce anume ar putea să-i ceară să facă acestui nou iubit Steve. Dar înainte să pot cere clarificări, ea continuă.

— Deci, ultimul tip care mi-a plăcut cu adevărat – cel care am crezut că era *alesul* l-am menţionat data trecută. Era intens. *Foarte* intens.

îşi linge buzele.

— Lui îi plăcea tot, chiar tot. Şi nu se abţinea de la nimic. Nici nu ştiam că îmi place aşa... adică atât de dur.

Ea expiră tremurând, ca şi când numai gândul la ce obişnuia să facă cu fostul ei iubit o tulbura.

— îmi apăsa o pernă pe faţă până când aproape că nu mai puteam să respir. Şi era...

Pare să caute cuvântul potrivit.

— Vreau să spun, puţin înfricoşător la început, dar am căutat pe internet. Se numeşte jocul respiraţiei. Şi e o întreagă dispută. Te duce la un alt nivel. Ştii ce vreau să spun?

Din nou, se uită la mine pentru confirmare.

— Ce vrei să spui cu *te duce la un alt nivel?*

Mă aplec spre ea cu interes. Auzisem de asta înainte. Dar e în afara zonei mele de experienţă. Atât în viaţa mea sexuală, cât şi în tratarea pacienţilor. Nu am avut niciodată o pacientă care să-mi spună că un partener o împiedica să respire – cel puţin, nu altfel decât refenndu-se la abuz. Oare, de fapt, asta s-a întâmplat, iar ea consideră că este ceva pozitiv?

VI
KEEl.AND

- Sunt o grămadă de studii care arată că, prin restncţionarea oxigenului, se îmbunătăţeşte într-i n*fel* experienţa sexuală sau ceva de genul ăsta ’ ’

Face semnul de ghilimele cu degetele, ca şi când ar [c]ita un studiu real.

- Mă apăsa cu faţa într-o pernă când o făceam pe la spate sau îşi încleşta cotul în jurul gâtului meu.

Mimează mişcarea.

- Dar, adică, ştia exact cum să o facă. Iar orgasmele – nu am mai experimentat niciodată aşa ceva. Şi el chiar ştia cum să...

Se înroşeşte la faţă.

- Să mă penetreze cu putere, şopteşte ea. Nu ştiam că îmi place aşa. Dar îmi place. Chiar îmi place.

De data asta, păstrez tăcerea pentru că nu am cuvinte. îmi notez câteva dintre lucrurile pe care le-a spus – pentru că, la un moment dat, va trebui să înţeleg. Să înţeleg cu adevărat cum se leagă sau nu aceste aspecte cu toată situaţia prin care trece acum şi cu ce a experimentat în trecut. Sau poate e ceva bun. Sexul poate fi un loc de joacă, în care interpretezi nişte roluri, pentru a scoate în evidenţă lucruri care nu sunt în regulă în viaţa reală.

— Deci vrei...

înghit cu greutate, uitându-mă la cuvintele pe care le-am scris. *Să mă penetreze cu putere. Sufocare. Faţa apăsată în pernă.* E ca şi când aş schiţa o scenă erotică.

— Vrei ca Steve să-ţi facă ce ţi-a făcut fostul iubit?

— Da!

Pur şi simplu, sare de pe locul ei.

~~ Şi nu vrea. Aşa că nu sunt mulţumită. I-am [S]P[US] asta, ceea ce evident l-a enervat pentru că i-am P[Us] la îndoială masculinitatea sau ceva de genul ăsta. A ^cercat, până la urmă, dar nu a vrut să o facă atât de [are]» încât să nu pot respira. Ceea ce distruge complet

tot farmecul, iar eu a trebuit să-mi imaginez că era fostul meu iubit, nu Steve, ca să ajung, până la urmă, la orgasm.

Rebecca tot continuă să vorbească, dar mintea mi se blochează pe felul în care şi-a imaginat că Steve era fostul ei iubit.

La fel cum eu mi-am imaginat că Robert era Gabriel.

Mă face să mă întreb. Ce altceva mai am în comun cu pacienta mea? Mi-ar plăcea şi mie puţin mai dur?

CAP1TOLUL^8

Astăzi e ziua.

îl aud pe Gabriel vorbind cu Sarah în anticameră, iar corpul meu reacţionează instantaneu: bătăile inimii mi se accelerează, pielea mi se înroşeşte, iar nenorocitele mele de sfârcuri sunt pregătite să-l întâmpine. zXmintin- du-mi ce trebuie să fac – astăzi va fi ultima şedinţă a lui Gabriel Wright. Această nebunie a durat suficient. Am pornit cu bune intenţii, dar pe parcurs, lucrurile au luat o altă turnură.

Sarah bate de două ori şi deschide uşa biroului ftrâ să aştepte să răspund. Are o sclipire în ochi, iar colţurile buzelor îi sunt arcuite intr-un zâmbet uşor lasciv. Clar, nu sunt singura atrasă de pacientul meu.

— Programarea de la ora două a sosit, mă anunţă vesel.

Trag aer adânc în piept şi dau din cap, punân- du-mi masca profesională.

- Excelent. Triinite-l înăuntru.

Gabriel intră în birou. Astăzi doar îşi înclină uşor J^Pul, în locul salutului jucăuş obişnuit. Fruntea îi este)răzdată de riduri de îngrijorare, are nişte cute adânci ţntre sprâncene, iar încreţiturile din jurul ochilor i s-au accentuat. A clipit sau s-a încruntat des în ultima vreme, întind o mână spre canapea şi-i zâmbesc reţinut, resându-i un salut pe care l-am exersat.

VI
KEELAND

— Bună ziua. Mă bucur să te văd.

Se aşază şi, în continuare, nu scoate *niciun* Acum, că suntem *la doar câţiva metri distanţă* am confundat ridurile de stres cu cele de în&fi^ .Arată ca şi când i-ar fi murit *câinele lovit de maşină^* nu comentez niciodată *aspectul* fizic *al unui pacient*

Mă aşez *picior peste picior. Gabriel îşi ţine privi, rea* în pământ, în *timp ce îşi trece o mână prin păr.*

— Cum te simţi săptămâna asta? îl întreb.

— Nu prea *bine.*

Oftează.

— Ah, îmi pare rău să aud asta. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am ieşit la o întâlnire. Nu a mers bine.

Gelozia mă *cuprinde rapid şi intens. Mă înroşesc* în obraji şi sper ca *Gabriel să nu observe.*

— Ce s-a întâmplat?

Se uită pe fereastră.

— Am scos-o la cină. Ne-am simţit bine. M-a invitat la ea.

— Bine...

Buzele i se arcuiesc.

— Nu am putut... ştii tu.

— Te referi la partea fizică? ?

— Da, la partea fizică. Trebuie să o spun pe litere. Trebuie să spun că nu mi s-a sculat?

Clipesc de câteva ori.

— îmi pare rău. Nu am vrut să te supăr. Nu eram sigură dacă te refereai Ia probleme psihice sau fizice. Am vorbit mult despre sentimentul reprimat de vină pe care îl ai, aşa că m-am gândit că poate...

l?i obrajii cu aer lasă capul în jos.

_ inii pare rău. Am fost nepoliticos. Doar sunt <tr»t $*e ’enant să vorbesc despre asta.

_ Bine. înţeleg. Dar putem să dăm puţin timpul ¡>? Pentru că deşi acest lucru s-ar putea să se fi nanifestat ca o problemă fizică, adesea poate avea drept > anxietatea şi stresul. Mintea noastră ne con twleară aproape întotdeauna corpul. Ce ai zice să-mi ^teşti despre femeia cu care ai ieşit? O cunoşti de mai mult timp sau ai cunoscut-o recent?

- Am cunoscut-o recent.
- Cum v-aţi întâlnit?
- Pe o aplicaţie de întâlniri.

Buzele mi se crispează.

- Cum arată?

Mă priveşte cu ochii mijiţi.

- Ce relevanţă are?

La naiba. Nu are relevanţă. Doar îmi hrăneşte curiozitatea morbida. Nu pot să nu mă gândesc la toate blondele cu care a flirtat prin diferite restaurante. Mă face să mă întreb dacă a ieşit la întâlniri cu toate femeile acelea.

Din fericire, am devenit expertă în a-mi acoperi greşelile.

— Poate că semăna cu soţia ta şi asta a scos la suprafaţă o mulţime de emoţii contradictorii.

_ Nu cred că are vreo legătură cu ea.

Mă scrutează intens, pentru o lungă perioadă de

1 • .ând ar contempla ceva, apoi se concentrează t’mPxCarivcÎe direct în ochi.
şimăpnveşv
__ £ vorba de o altă femeie.

O resimt cu pe o lovitură, ca pe un pumn în stomac atunci când te aştepţi cel mai puţin. c

înghit cu greutate.

— Continuă...

Gabriel îşi trece din nou o mână prin păr.

— Sunt obsedat de ea. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ea. Singurul moment în care pare să pot, ştii tu, să am o erecţie, e când mă gândesc la ea.

Inima îmi bubuie încă de când a intrat Gabriel, dar acum simt că încearcă să-mi spargă pieptul. Nu e vorba de o femeie, ci de *două.*

- Spune-mi despre cealaltă femeie. E cineva cu care ai ieşit înainte?

Clatină din cap.

— E inaccesibilă.

— E... o studentă?

- Nu.

îşi încordează maxilarul.

Mă gândesc la perioada în care îl urmăream, la femeia de la restaurantul italian. Tânăra blondă cu râsul zgomotos. Ea e? Sau poate e femeia cu care uneori se plimbă prin campus, după cursuri? *încă o blondă.* Aceasta e mai în vârstă. Poate o colegă de muncă e inaccesibilă? Poate e directoarea? Asta ar îngreuna lucrurile...

- Ai sentimentele astea pentru cealaltă femeie de mult timp?

Se uită în altă parte, părând pierdut în gânduri, apoi îmi întâlneşte privirea.

- De ce sexul e mult mai bun atunci când ÎI faci cu cineva cu care nu ar trebui? d 11 raC1

DEZVĂLUIREA

„^upun că e efectul fructului interzis. Simţi un

gândeşti la o relaţie romantică sau sexuală fi", pe care nu ai voie să-l ai. îţi intensifică toate '"^le Pentru unii oameni, totuşi, gândul de a fi cu chiar şi cu cineva tabu, precum un preot sau Lfului – oferă şi un sentiment de siguranţă.

- Sau poate...

Gabriel înghite cu greutate.

- Cu doctorul tău.

Atmosfera se electrizează, trosnind periculos în jurul nostru.

Strâng cu putere braţul scaunului.

- Sentimentul de siguranţă vine din faptul că poţi $â visezi la persoana indisponibilă, dar realitatea e că nu se poate întâmpla niciodată. Dacă ne imaginăm că se întâmplă cu o persoană disponibilă, nu avem aceeaşi siguranţă, pentru că realitatea ne oferă o posibilitate concretă.

Gabriel se apleacă, apropiindu-se la câţiva centimetri.

- Ce se întâmplă dacă persoana inaccesibilă nu e chiar atât de inaccesibilă pe cât credem? Atunci devine periculos?

Deschid gura să răspund – habar n-ami ce. dar nu iese niciun cuvânt. Ochii lui a neî aproape ca şi când s-ar bucura a 6 poate fi asta, nu-i aşa?

Se lasă pe spate de pe margine^

-Ai gustat d- t, McCall? Poate te-ai culcat cu

- Cum? Nu, desigur că n ■

— Te-ai gândit la asta?

VI Kl I I ANP

Mintea îmi zboară la zecile de ori când m-ain gândit la asta – cum m-am masturbat gândindu-mă la Gabriel, cum l-am sărutat pe Robert imaginându-mi-| pe pacientul meu inaccesibil – unul care e mai inaccesibil decât ar putea fi vreodată orice pacient

cum nu-mi doream nimic altceva decât să-i simt mâinile puternice atingându-mă peste tot.

Colţul buzelor lui Gabriel se ridică intr-un zâmbet.

— Te-ai înroşit. Ai făcut-o.

— Nu. Eu, eu... nu cred că aceasta este o conversaţie pe care ar trebui să o avem.

Situaţia îmi scapă de sub control şi nu am idee cum să apăs frâna. în timp ce sunt cuprinsă de panică, se aude o bătaie în uşă. Nimeni nu întrerupe niciodată o şedinţă de terapie, dar acum profit de această ocazie.

— Intră!

Sarah deschide uşor uşa şi îşi bagă capul.

— îmi pare foarte rău că te întrerup. Tocmai am primit un telefon de la şcoala fiului meu. Are febră şi nu pot să dau de mama să meargă să-I ia. Pot să plec?

— Sigur. Du-te.

— Mulţumesc.

Se uită spre Gabriel cu o expresie de părere de rău, dar acesta nici măcar nu se oboseşte să se întoarcă spre ea.

— încă o dată, îmi cer scuze pentru întrerupere.

Uşa se închide, iar cabinetul meu, care are o dimensiune decentă pentru Manhattan, pare din- tr-odată foarte mic. Şi se pare că eu sunt singura care ii lăsat ca întreruperea lui Sarah să diminueze tensiunea. Pentru că Gabriel se uită la mine cu o intensitate care mă face să simt că am atins un cablu sub tensiune.

— îmi pare râu pentru asta, spun.

rfnrturt nu rw* ^At «a afi^? un

pot **ţ< P"VPMP«C despre femei* |t rflri> ,^r dintre lurninlc pe cur? vrnro <A i le fac'* _ Nucrrdcă...

* Vreau să o aplec peste biroul ei.

Îmi picâ Ma.

_ Şi să o penetrez pe la spate.

Respiraţia îmi devine sacadată. Ar trebui să spun ^1. SA opresc această conversaţie. Dar nu pot. Vreau 4 iud mai mult. Să mă joc cu focul.

Privirea mi se îndreaptă spre buzele Iui şi încep să mă simt ameţită. Nuanţa brună şi caldă a inşilor lui a dispărut aproape complet, fiind înlocuită de nişte pupile negre şi dilatate. îmi imaginez scena pe care tocmai a descris-o. Eu, aplecată peste birou, corpul zvelt al lui Gabriel peste al meu. Cum mă penetrează cu putere. Poate chiar cum mă trage de pâr. Cum mâ abandonez total unei alte fiinţe umane. *Cum mâ penetreazâ adânc, adânc.*

Nici nu îmi dau seama că îmi ţin privirea fixată asupra biroului până când nu mi-o întorc, întâlnind-o pe a lui Gabriel. Buzele lui se curbează intr-un zâmbet lent, viclean.

— Cred că ar trebui să încheiem şedinţa de astăzi.

Cuvintele îmi ies pe gură atât de rapid, încât nici măcar nu am şansa să le gândesc înainte să le rostesc.

Gabriel închide ochii. înghite cu greutate şi datină din cap.

- Bine. îmi se ridică şi se îndreaptă
Fără să mai spun* ^nd inunde mana spre
spre uşă. Îmi ţin uKhişi – simţind o nevoie
clanţă. imi 'în 001111

disperată să se deschidă, chiar dacă Sarah nu e de ce$_3$ laltă parte şi nu e nimeni să mă salveze de mine însămi.

Aştept şi aştept, dornică să aud scârţâitul uşii deschizându-se şi închizându-se, dar când se întâmplă, intru în panică şi sar în picioare.

— Nu! Nu pleca!

Gabriel nu se mişcă. Stă *neclintit ca o statuie în* timp ce mie îmi bubuie inima. *Ce fac? Ce naiba fac?*

Secundele trec greu. *Poate că nu am idee în ce mă* bag, dar ştiu că mingea e *la el în teren, aşa că aştept să* vorbească. Când o face, în cele din urmă, nu se întoarce.

— Mă gândesc la tine tot timpul, spune el.

Vocea îi e atât de tensionată, încât sună ca şi când ar fi în suferinţă.

înghit cu greutate.

— Şi eu mă *gândesc la tine.*

Clatină din cap lăsându-l în jos.

— Ştiu că e greşit.

— Şi eu. şoptesc. Dar nu-mi mai pasă.

Mai urmează o lungă *perioadă de tăcere.* Aerul e apăsător ca intr-o cameră *plină de secrete care aşteaptă să* fie dezvăluite. Continui să mă uit *la spatele lui Gabriel,*

aşteptând... . .

Până la urmă, întinde mâna spre clanţ • ? ochii, crezând că s-a terminat. Spre deosebire de n suficient de puternic să plece. Dar atunci...

Un *scârţâit* puternic răsună în cameră.

** • •

Se aude zgomotul încuietorii.

Mi-a încuiat uşa!

Deschid brusc ochii.

Gabriel se întoarce, iar privirile ni se întâlnesc. Se uită la mine cu o intensitate care îmi arde pielea.

se deplaseze. încet. Ca şi când mi-ar da opresc. Dar fiecare pas îmi face pulsul să *t ^ereze-* Până ajunge la biroul meu, mă simt ca o »P^s fare clocoteştei iar caPacul e Pe cale să sară • mi mişc. Nici măcar un centimetru. Dar Gabriel x'ntinuă să 'ină, ocolind biroul, până ajunge atât de '.nrMpc sPa^e'c meu> încât îi simt căldura corpului ^piraţia lui fierbinte gâdilându-mi gâtul.

- Nu voi face nimic din ce nu vrei.

Mă muşcă de lobul urechii cu dinţii şi un curent electric îmi străbate corpul.

-Tot ce trebuie să faci este să-mi spui să mă opresc.

Trec câteva secunde. Nu mă întorc. Nu-l privesc Dar fac un pas înapoi şi mă lipesc de corpul lui. îi simt erecţia apăsându-mă în partea de jos a spatelui. Totuşi, parcă ezită. Nu m-a atins, cel puţin nu intenţionat. îmi las capul să cadă pe pieptul lui.

- Atinge-mă, gem.

Gabriel îşi întinde mâna şi îmi pipăie sânul prin mătasea bluzei. E aspru şi dur, dar e exact aşa cum îmi doresc. Ce merit.

- Spune-mi că vrei să ţi-o trag, Meredith.

Închid ochii în timp ce gâfâi. Gabriel îşi îngroapă capul în părul meu şi mă sărută pe linia gâtului.

— Spune-mi, mârâie, buzele lui vibrându-mi pe piele. Spune-mi că vrei să ţi-o trag.

— Vreau, bolborosesc.

Ştiu deja că mă voi urî mâine, poate chiar mai devreme dar nu mi-am dorit pe nimeni mai mult decât îl doresc’pe

acest bărbat în acest moment.

Mâna îi alunecă între noi. Simt cum coboară până la erecţie şi apoi se aude un sunet care mă face să-mi

dau ochii peste cap. *Zgomotul fermoarului care desface.* Este cel mai erotic lucru pe care l-am auzit vr* odată în viata mea. Gabriel încearcă să mă întoarcă, dar îl opresc şi mă aplec, lipindu-mi sânii de birou, aşa cum mi-a spus că şi-a imaginat.

Se apleacă peste mine, iar gura îi ajunge din nou lângă urechea mea.

— Ce să fac? Vreau să te aud spunând cuvintele.

Aproape că nu pot vorbi, simt un nod în gât care îmi blochează cuvintele, dar cumva reuşesc să şoptesc.

— Vreau să mă ţii strâns şi să mi-o tragi tare.

— Ce fată cuminte...

Se îndreaptă, dar continuă să-şi ţină o mână fermă pe spatele meu, împiedicându-mă să mă mişc. Apoi, îmi ridică fusta, îmi trage chiloţii într-o parte şi, înainte să mă pot pregăti pentru ce urmează să se întâmple – sunt pe cale să fac sex cu pacientul meu – nu, să fac sex cu soţul femeii pe care soţul meu a ucis-o —, vârful gros a penisului lui este lipit de crăpătura mea.

Şi sunt udă. Exaltând de dorinţă. Neruşinat de pregătită şi de dornică.

Gabriel intră în mine dintr-o singură mişcare. Nu există preludiu. Sau poate că asta am făcut în toate aceste luni. Nu ştiu. Dar intră adânc şi scoate un geamăt puternic. Şoldurile îi sunt lipite de fundul meu şi îi simt corpul tremurând şi mişcându-se din interior spre exterior. Când

se opreşte, îmi strânge părul cu o mână Şi mă trage până când îmi întind gâtul la maxim. Apoi, tac ceva ce nu am mai făcut niciodată. în acel moment, nici măcar nu-mi dau seama de unde vine, dar îmi ţin respiraţia. Gabriel mă penetrează pe la spate, cu mişcări din ce în ce mai adânci. încep să mă simt ameţită, disperată după aer. Corpul începe să-mi tremure pe măsură ce secundele trec fără oxigen. Tocmai când cred că aş

şina, intră şi mai adânc şi îmi scoate brusc aerul Plămâni. Corpul meu răsPunde cu o explozie de d'n mină, serotonină şi endorfine care aduc o exaltare d°^are nu am mai simţit-o niciodată. Este o stare de l*' pe care vreau să o simt pentru totdeauna. Dar prea curând se termină. Gabriel se retrage, terminând cu un răcnet.

Sunt satisfăcută, fiecare os din corpul meu se lichefiază, dar mintea începe să-mi funcţioneze.

Ce am făcut?

Ce naiba tocmai am făcut?

Sunt încă într-o ceaţă, întrebându-mă când are de gând Gabriel să-mi dea drumul la păr. îmi trage fusta în jos, acoperindu-mi din nou fundul.

— Meredith... spune el încet.

Simt un val de adrenalină. Mă copleşeşte atât de repede, încât simt că-mi vine să vomit. îmi încleştez mâna în jurul gâtului.

— Trebuie să pleci.

Respiraţia lui pare să devină mai zgomotoasă. Trebuie să se oprească. Acum.

— *Te rog,* spun. *Te rog,* doar pleacă.

în cameră se lasă tăcerea. Probabil că şi el îşi ţine respiraţia la fel ca mine. Trec treizeci de secunde lungi, apoi, brusc, se aude zgomot de paşi traversând camera. Niciun cuvânt. Niciun comentariu despre ce tocmai s-a întâmplat. Doar zgomotul clanţe., scarţa.tul uşn care se deSCl"Îe Ne vedem săptămâna viitoare, dr. McCall.

CAPITOLUL 29
¿tăun

Sunt cufundată în gânduri tot restul săptămânii. Aproape mă aştept ca Gabriel să mă sune, să mă contacteze într-un fel.

Noi am făcut sex.

Eu am făcut sex.

Cu altcineva decât cu soţul meu.

Tu erai singura persoană cu care am făcut sex de... mai bine de un deceniu.

Ştiu că sexul nu mai înseamnă ce însenina odată, că mulţi oameni fac sex tot timpul şi nu înseamnă nimic mai mult decât sex. Distracţie. O activitate *pe care o taci* împreună cu cineva, fără obligaţii.

Dar cu Gabriel, sunt implicaţii complexe. Noduri încurcate şi legături complicate, pentru că e chiar m fruntea listei de persoane cu care nu ar fi trebuit să fac sex.

M-a tras de păr şi mi-a plăcut.

Mi-a *spus fată cuminte* şi am adorat asta.

Mai rău, am încercat să mă asfixiez singură pentru a duce plăcerea la un alt nivel.

Ceva ce mi-a spus *o pacientă* că îi place.

O tânără foarte bolnavă.

Şi eu am fost cea care a iniţiat totul. Gabriel era gata să pleacă.

gu l-n[n] oprit.

şi i-affl spus să mi-o tragă *tare.*

Mu ani făcut niciodată genul ăsta de lucruri nici ws car cu soţul meu.

Ca să nu mai spun că nu ne-am protejat. încă ¡au anticoncepţionale, dar el nu ştia asta. în plus, sunt şi alte pericole în afară de sarcină, nu-i aşa? Am fost iresponsabili.

Totuşi, zâmbesc la gândul ăsta. *Iresponsabili.* Şi mi-a plăcut la nebunie fiecare clipă.

Bat cu degetele în cana de cafea, care e încă plină ochi. 0 salată neatinsă stă pe colţul biroului meu, prin amabilitatea lui Sarah, care s-a oferit să meargă să-mi cumpere ceva pentru prânz. Dar nu pot să-mi desprind privirea de la locul unde m-a aplecat peste birou, iar mie mi-a plăcut.

Mi-a plăcut la nebunie.

Mi-am petrecut următoarele trei nopţi amintin- du-mi momentul şi dând vibratorul la *maxim,* pentru că nu există treaptă mică sau medie când vine vorba de Gabriel.

Dau din cap, încerc să alung aceste gânduri, aceste imagini. Ar trebui să-l caut. Să-i spun că a fost o greşeală. Chiar să-mi cer scuze că am dat curs. Ca psihiatră a lui, sunt într-o poziţie de putere. Mi-aş putea pierde licenţa. Din nou. Poate de data asta definitiv. A fost extrem de nepotrivit, chiar dacă, practic, îmi spusese că mă doreşte în timpul şedinţei de terapie...

Gura mi se usucă. *Mă* dorea.

— Meredith?

Sarah îşi bagă capul pe uşă. Tresar ca şi când aş fi ost prinsă făcând ceva rău.

- Oh, îmi pare rău că te-am speriat. Eşti Eşti cam palidă.

Asta e mai bine decât roşie ca sfecla.

— Sunt bine, doar obosită. Ce este?

— Am o listă actualizată cu pacienţii pentru restul săptămânii.

îmi întinde hârtiile – trei în total, câte una pentru fiecare zi. Le răsfoiesc până ajung la ziua de vineri, dar în loc de cele cinci programări pe care le aveam anterior, văd doar patru. Iar un nume lipseşte. Numele *lui* lipseşte.

— Parcă Gabriel Wright avea programare vineri?

Ea ridică din umeri.

— A sunat de dimineaţă şi a anulat. A spus ceva despre o plecare inopinată din oraş, în interes de serviciu.

— Bine, mulţumesc.

Sarah pleacă, dar eu încă mă holbez la lista cu programări. De ce naiba ar putea Gabriel să plece urgent din oraş? E profesor. Poate pentru o conferinţă?

Reacţia mea imediată este un gol imens care seamănă foarte mult cu dezamăgirea. Nu e genul de emoţie pe care ar trebui să o simt pentru un pacient. Nici măcar pentru Gabriel. Şi apoi, ceva în plus – o tresărire de panică.

Nu mă vrea.

Nu i-a plăcut când am făcut sex.

Am dat-o în bară.

Nu. Nu, nu, nu. Sunt psihiatra lui şi ce am tăcut a fost greşit. Ar fi normal să anuleze programarea. La dracu , chiar să mă denunţe.

â aŞ fi auzit acum câţiva ani despre o psihiatră

Acut ce ani făcut eu – şi nu mă refer doar la sex, ci când l-am *urmărit obsesiv...*

,B dumnezeule. îmi îngrop capul în mâini, pe birou, hiarşi

asta îmi aminteşte de el. De mine aplecată, el ^nându-mă ţintuită pe birou în timp ce...

■V trebui să ard fusta aia. Chiloţii aia. Nu o să-i ma i port niciodată fără să mă gândesc la el. La *noi.* Mă cuprinde o căldură puternică şi apuc teancul de hârtii pe carele-a lăsat Sarah, făcându-mi aer cu ele.

Poate că mă evită. Sau poate chiar e ocupat. Oricum ar fi, e mai bine să nu îl văd. Mai bine nu mai lăsăm sa se întâmple *asta* din nou.

Când mi se termină programările puţin după ora cinci, iau trenul şi merg la propria mea programare. Când am făcut programarea, era o rutină – să merg la terapeut la fiecare câteva săptămâni. Să bifez şedinţa. Să imi asigur terapeutul că încă sunt aptă să profesez.

Dar astăzi sunt bucuroasă. Sunt bucuroasă că mi-am făcut programarea cu câteva săptămâni înainte, bucuroasă că am pe cineva cu care să vorbesc. Pentru că trebuie să vorbesc. Şi, din moment ce nu pare să fie nimeni altcineva în viaţa mea, îl plătesc cu drag pe dr. Alexander să mă asculte.

— Dr. McCall, bine ai venit.

El face un semn larg cu mâna în timp ce se încruntă spre carneţelul pe care îl ţine pe genunchi.

~ Te rog, ia loc.

Mă aşez, împreunându-mi mâinile în poală. El ai scrie ceva – probabil îşi notează ceva despre ultimul Pac‘ient sau se pregăteşte pentru şedinţa noastră. Arunc Pnvire prin birou şi îmi vine în minte un gând spontan oare el a făcut vreodată sex cu un pacient? Chiar în acest birou?

Cu siguranţă, nu. Cu siguranţă, el este un bun terapeut.

Spre deosebire de mine.

— Deci, cum te simţi azi?

Dr. Alexander mă priveşte cu zâmbetul lui cald şi amabil. La fel cum face întotdeauna. Probabil *că şi-a* perfecţionat acest zâmbet în faţa oglinzii. L-a exersat zi de zi. Oare şi eu Ie zâmbesc aşa pacienţilor mei? îi fac să se simtă bincveniţi doar privindu-i?

— Sunt... stresată. Tensionată.

Zâmbesc forţat, dar sunt convinsă că el vede exact cum mă simt.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine.

îmi ling buzele, îmi îndrept privirea în jos, spre mâini.

— V-am spus că mă întâlnesc cu cineva.

- Da.

El dă din cap încurajator.

Ezit, încercând să-mi dau seama cum să-i spun. Sau dacă ar trebui să-i spun. Mai exact, nu pot să-i spun despre Gabriel. Dar trebuie să-i spun, să spun *cuiva.*

— Am făcut sex.

Nu este o minciună. Chiar am făcut sex. Ştiu că va presupune că s-a întâmplat cu bărbatul cu care mă întâlnesc, cu Robert. Şi îmi convine asta. Simt o uşurare dându-mi seama cum pot vorbi despre asta.

— Şi cum a fost? Cum te-a făcut să te simţi?

Biroul. Mâinile lui Gabriel pe corpul meu. Plăcerea şi durerea intense, minunate...

— A fost bine. Cel puţin, cred că a fost.

— Minunat.

e cuvântul iese din gura lui dr. Alexander, | n'cdVA\a că este adevărat. Să fac sex cu Gabriel, de Gabriel ” peBtrU Câ aCeSta eSte singurul trivit pentru ceea ce am făcut – era confuz şi tat evident gr6Şit'dar era ŞÎ minunaL Deci, ce te stresează? mă întreabă.

- Ei bine.

Îmi simt dinţii înfipţî în buza de jos. Expir încet.

- A dispărut.

Nu e chiar adevărat. Totuşi, nu e o minciună. Desigur, de obicei nu ne sunăm şi nu ne trimitem mesaje – nu comunicăm în niciun fel. în afară de programări sau de perioada în care l-am urmărit obsesiv, ceea ce nu mai fac.

Dar, Dumnezeule, acum chiar numesc obsesie ceea ce am făcut.

- înţeleg. Şi cum te simţi din cauza asta?

— îngrozitor. Ca şi când aş fi greşit cu ceva. Ca şi când ar fi ceva greşit cu mine. Ca şi când aş fi fost folosită.

. sentiment de uşurare la această mărturi- lre' ^and îmi dau seama de asta.

Şi furioasă. Atât de furioasă.

“ Ai mai comunicat cu el?

Clatin din cap.

— Nu.

— Deci, nu a încercat să ia legătura cu tine?

— Nu. Nimic.

*** «imtind cum mă cuprinde un Mâinile îmi tremură, simţm**

Asta mă face să mă opresc.

— Nu. Nu ani hiat legătura cu el.

— E posibil să simtă că şi tu l-ai ignorat?

Cuvintele doctorului Alexander îmi răsună în minte. E o întrebare îndreptăţită. Dacă ar fi fost vorba despre Robert, aş lua legătura cu el. I-aş trimite un mesaj, l-aş suna sau chiar aş trece pe la el...

Dar nu e Robert.

E Gabriel.

Iar cu Gabriel nu există reguli. Pentru că nu suntem într-o relaţie. Nu avem o relaţie sexuală ocazională.

Suntem... Caut cuvântul sau expresia potrivită, dar nu îmi vine nimic în minte. E ca şi când am juca un joc. Un joc fără reguli sau limite. Este fascinant şi înfricoşător în acelaşi timp. îmi încleştez degetele pe ţesătura pantalonilor, întrebându-mă cine va face următoarea mişcare. Şi care va fi aceasta.

— Ce crezi că s-ar putea întâmpla dacă ai lua legătura cu el?

— Nu ştiu. Am auzit... am auzit că a trebuit să plece din oraş.

— Pare o persoană ocupată.

Dr. Alexander îşi încrucişează picioarele şi mă studiază.

Cuvintele lui mă pătrund. E un terapeut bun – îmi sugerează să iau în considerare punctul de vedere al lui Gabriel. Şi are dreptate. în general,

aş fi total de acord cu el.

Doar că acum este vorba despre Gabriel.

Iar cu Gabriel, regulile normale nu se aplică.

Majoritatea psihiatrilor nu ar recunoaşte asta niciodată, dar există pacienţi pe care ii detestăm. Doamna Rensler, care vrea doar să vorbească despre viaţa fiicei ei şi despre cât de deprimată este din cauza că Gracie nu îi acordă mai mult timp. Domnul Altman care, din fericire pentru mine, nu imi mai e pacient. A fost obligat prin ordin judecătoresc să urmeze şedinţe de psihiatrie după ce şi-a bătut soţia şi se plângea că ea il provocase, cu cicăleala ei constantă, să işi găsească un loc de muncă. Dar mai sunt şi pacienţii pe care ii aşteptăm nerăbdători la următoarea şedinţă. Poate ii vedem făcând progrese sau sunt doar oameni interesanţi, cu poveşti unice. Am câţiva de acest tip. însă motivul pentru care aştept cu nerăbdare următoarea pacientă este unul foarte egoist.

Rebecca Jordan e oglinda mea în ultima vreme. Când o ascult, revin cu picioarele pe pământ. îmi aminteşte unde ar putea ajunge lucrurile dacă mai continui să mă comport inadecvat. Şi pentru că abia m-am putut abţine să nu trec pe lângă blocul lui Gabriel de două on în ultimele zile, azi am nevoie cu adevărat să-mi reamintesc.

Sarah o conduce pe Rebecca în biroul meu. E îmbrăcată şi mai provocator decât de obicei – ca o şcolă-riţă, cu o bluză albă cu nasturi, legată în talie, lăsându-i a

vedere abdomenul subţire şi bronzat, şi o fustă plisată m carouri bleumarin şi negru atât de scurtă, încât sper

să nu scape ceva pe jos şi să fie nevoie să se ap|ec Ciorapii albi până la genunchi şi pantofii clasici mod^j Oxford completează ţinuta.

îi zâmbesc.

- Bună, Rebecca. Ce mai faci?

Se trânteşte pe canapea ca un copil.

— Sunt obosită.

— Ah? Nu dormi bine?

Clatină din cap.

— M-am despărţit de iubitul meu.

— Din cauza a ceea ce ani discutat? Ai simţit că nu sunteţi compatibili sexual?

¡şi răsuceşte pe deget o şuviţă blondă şi ridică din umeri.

— Presupun. .Am început să ne certăm mult şi o dată sau de două ori l-am strigat din greşeală pe alt nume în timpul sexului, iar asta l-a supărat.

— înţeleg. Oare îţi pui la îndoială decizia de a te despărţi de el şi de asta nu dormi bine?

Se uită în altă parte.

— Nu, nu-mi pasă de el. Fostul meu se vede cu cineva.

— E un alt fost decât cel de care tocmai te-ai despărţit?

Rebecca dă din cap aprobator.

— Bine, şi asta te deranjează? îţi afectează somnul?

— Bineînţeles că mă deranjează. *Noi* ar trebui să fim încă împreună. Era dragostea vieţii mele. Iar eu, a vieţii lui.

— Şi de ce v-aţi

despărţit?

Era căsătorit.

-Ah.

Nu ştiu ce altceva să spun. Aştept până începe să orbească din nou.

- Urm» să-şi părăsească soţia pentru mine.

Bineînţeles că urma. Nu fac toţi asta?

- De ce nu a făcut-o?

- De unde să ştiu eu?!

Mă ia prin surprindere că ridică vocea. Tresar şi mă retrag, punând ceva distanţă între noi. Nu fac asta de obicei. în meseria mea, pacienţii au ieşiri. Sunt destul de obişnuită. Doar că astăzi sunt agitată. Nervoasă. Pentru că *el* încă nu a dat niciun semn. Pentru că nici *eu* nu am dormit bine.

- De cât timp te-ai despărţit de fostul?

— Nu ştiu. De ceva vreme.

Se uită din nou pe fereastră, apoi zâmbeşte brusc.

- M-am culcat cu cineva cu o zi înainte să mă despart de el.

— De el? Te referi la Steve? Bărbatul de care tocmai te-ai despărţit?

încep să încurc toţi aceşti bărbaţi fără nume.

Rebecca îşi dă ochii peste cap.

- La cine altcineva aş putea să mă refer?

Nu am de gând să îi subliniez faptul că a vorbit despre trei bărbaţi în primele cinci minute ale şedinţei, Pt care este normal să fiu confuză. în schimb, dau din Ş» zâmbesc.

ca " Bine‘ 0K- hi place de celălalt bărbat? Acela cu re te-ai culcat înainte să te desparţi de Steve?

Ra ridică din umeri.

— Nu în mod special. Era drăguţ, cred.

Probabil că între mine şi Rebecca este o diferenţă de puţin mai mult de un deceniu, dar când vine vorba despre sex şi relaţii, mă simt aparţinând unei generaţii complet diferite. Nu am folosit o aplicaţie de întâlniri până de curând şi nici n-am avut aventuri de o noapte. Doamne, termenul *hookup*[9] nici nu exista atunci când am început să mă întâlnesc cu Connor – cel puţin nu în vocabularul meu.

— Deci, nu din cauza acelui bărbat te-ai despărţit de Steve? A fost doar sex?

— Eu şi Steve ne-am certat, aşa că rn-am oprit Intr-un bar în drum spre casă. Un tip a venit şi mi-a oferit o băutură. Nu voiam să-mi pierd timpul dacă semăna cu Steve în pat, de aceea i-arn spus imediat că îmi place sexul dur şi l-am întrebat dacă poate să iaca asta pentru mine. Dacă era interesat, i-am zis să-şi ţină portofelul în buzunar şi să vină la mine acasă.

Oh, Dumnezeule. Asta nu sună prudent.

— Deci aţi mers acasă la tine şi el... ţi-a satisfăcut nevoia?

Rebecca a ridicat din umeri.

— A fost mai bine decât cu Steve. Dar lipsea ceva. M-a pălmuit peste fund şi m-a tras de păr şi chestii de-astea. Dar mi-am dat seama că o făcea doar pentru mine. Nu o făcea cu pasiune, aşa cum era cu fostul meu.

Mă uit spre birou, locul unde am avut propria

9 „Hookup se referă la o întâlnire sau o conexiune de scurtă durată, adesea de nat ură romantică sau sexuală, între două persoane care nu sunt tn- ţr-o relaţie serioasă. Poate implica o interacţiune fizică sau emoţionali insă fără angajamente pe termen lung (n. tr.).

mea experienţă pasională. Mi-l imaginez pe Gabriel în spatele meu, ţintuindu-mă de birou. Imobilizându-niă-

ielea de K&ină Pe braıe- $ mi dau seama ca «.fa«* w«te din nou, dar nu am auzit-o.

oricum, mi-a trimis din nou un mesaj. Dar nu " sA mă mai întâlnesc cu el.

^^Ţipuldela bar?

Ea dă din cap.

O să îl ignor.

Sâ îl ignore. Aşa cum pare să fi făcut Gabriel cu inc. Mă foiesc pe scaun şi îmi pun din nou picior peste picior Hai sâ *discutăm puţin mai mult despre asta...*

- Pot să întreb de ce ai alege să-l ignori, în loc să-i spui că te-ai simţit bine cu el, dar nu eşti interesată să vă întâlniţi din nou?

- De ce aş face asta? Nu e ca şi când am avea o relaţie. Nu m-a dus la cină şi nu mi-a adus flori. Nu i-am făcut nicio promisiune. Nici măcar nu am vorbit prea mult, Dacă nu înţelege care e situaţia, atunci e prost.

îmi las umerii în jos. Eu sunt pentru Gabriel ceea ce tipul din bar este pentru Rebecca – nu merit nici măcar un mesaj de curtoazie. Dar eu şi Gabriel avem mai mult decât atât, nu-i aşa? Comunicăm de ceva timp. Chiar dacă sunt terapeutul lui şi cl este pacientul meu, avem ceva mai mult decât o simplă interacţiune intr-un bar, nu?

Sau poate nu avem.

Poate că sunt singura care se gândeşte la asta după.

îmi dau seama că pacienta mea *mă* consiliază acum. Mai rău, » Pun intrvbăn Ş1 anab*cz, căutând sfaturi pentru mine, în loc să .ncerc să o eonsiliez pe ea.

rjj'ă"

despre sex. Pentru că eu şi Gabriel *nu* avem o relaţie <K trebuie să-mi amintesc asta. ' *

Mă chinui să termin şedinţa cu Rebecca, ftcând tot posibilul să consiliez o femeie obsedată de bărbaţi în condiţiile în care mi-am petrecut ultima săptămână, chiar ultimele luni, cu propria mea obsesie.

Sunt epuizată când se încheie, fericită că este ultima mea pacientă din această zi. în drum spre casă, mă opresc la magazinul de băuturi şi cumpăr *două* sticle de vin. Nu pentru că intenţionez să le beau pe amândouă în această seară, ci pentru că tipul de la bar mi-a zâmbit ca şi când aş fi o clientă fidelă. E o chestiune de semantică, ştiu. Să cumperi două sticle odată sau să vii de două ori în acelaşi loc înseamnă că bei aceeaşi cantitate de vin, dar cel puţin nu trebuie să devin Norm din *Cheers*[10], pentru magazinul local de băuturi alcoolice.

Ajunsă acasă, mănânc un baton de brânză şi prăjesc un pachet de colţunaşi congelaţi, dar mănânc doar doi, iar pe ceilalţi îi arunc la gunoi. îmi termin al doilea pahar de vin şi mă pregătesc de o baie fierbinte. Al treilea pahar este pe trei sferturi gol până când se umple cada şi ar trebui să-l dau peste cap ca să pot intra în cadă cu un pahar plin, nu? Aşa că asta fac. Mă simt destul de bine acum.

înainte să mă bag în cadă, îmi leg părul, aprind o lumânare şi pun nişte muzică liniştitoare de jazz pe telefon. E plăcut. Mă simt relaxată. Continui să beau, mă cufund în apa caldă, lăsând-o să îmi îndepărteze toate grijile. Dar apoi primesc o notificare pe telefon. Şi sunt genul de persoană

10 ***Cheers*** este un serial de televiziune american cunoscut, difuzat între 1982 şi 1993. Ac(iunea se petrece într-un bar din Boston, numit ***Cheers,*** şi urmăreşte vieţile şi interacţiunile angajaţlior şi clienţilor barului (n. tr.).

care trebuie să ştie ce ratează. Chiar şi atunci când sunt pe punctul de a termina al patrulea pahar de vin. Prin urinare, îmi deblochez telefonul să

ufirare am şi Răsese un mesaj de la Robert.

'** * ” rr nu dispare. Robert care mă scoate la cine Robert un gentleman, chiar şi atunci când mă » MI el pentru că ştie că nu sunt pregătită.

^»casăcuei,!

pj$_u$ sunt pregătită.

E ridicol, serios.

Nu sunt pregătită să fac sex cu un bărbat care e o [1] rtidă grozavă, unul care mă sărută drăgăstos şi pare ^tal îndrăgostit de mine. Dar sunt pregătită pentru jocuri de respiraţie şi pentru sex cu un pacient, pe biroul meu.

îmi ţin telefonul sus, deasupra capului şi alunec sub apă, udându-mi părul pe care îl prinsesem şi nu aveam de gând să-l ud. Număr secundele cât îmi ţin respiraţia. Cincisprezece. Apoi treizeci. Şaizeci. Când ajung la nouăzeci, simt o presiune în cap. Totuşi, continui până la o sută cinci. Mai trec zece secunde şi ies brusc din apă împroşcând în jur, gâfâind. Apa se revarsă peste marginile căzii.

Lumânarea se stinge.

i Iar acum trebuie să-mi usuc părul cu foehnul. Şi

paharul meu e din nou gol.

i Drept care e timpul să ies.

ProBot)[68] dătinându-mă, mă înfăşor intr-un niciodată la covoraşu' baie. Nu m-am aşezat pentru a |)C 6 Pare con^orta^- Mă sprijin de perete a uneca Pe jos, apoi îmi iau din nou telefonul.

p ate că Robert e un tip prea drăguţ pentru mine. 1 accident 3CUm SUnt construită 03 Rebecca. Poate M dur U .m’a scbimbat. Am nevoie de cineva puţin ’ Ment să fiu

pedepsită.

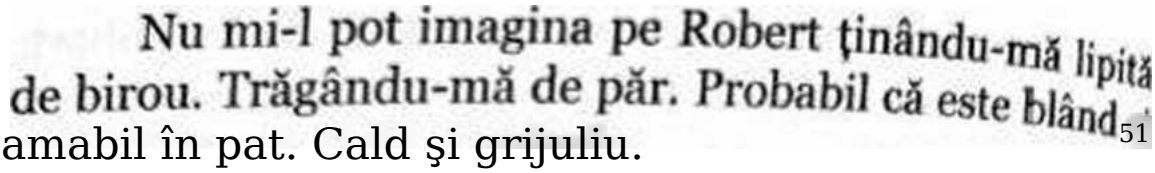
Nu mi-l pot imagina pe Robert ţinându-mă lipită de birou. Trăgându-mă de păr. Probabil că este blând

amabil în pat. Cald şi grijuliu.

Cu acest gând, deschid aplicaţia de întâlniri Am evitat-o în ultima vreme. Nu are *rost să găsesc un al* treilea bărbat, având în vedere că nu pot să-mi dau seama ce naiba se întâmplă cu *cei doi pe care îi* am. Nu că l-aş *avea* pe Ga briei. în fine.

Mă uit la poze pentru un timp, *glisând aleatoriu spre* dreapta orice tip care pare un pic mai dur – ţipi cu tatuaje, ţipi cu ochi pătrunzători. *Motocicletă? Perfect!* Şi apoi mă duc pe site-ul Universităţii Columbia să mă uit la poza lui Gabriel. Este şi mai atrăgător în realitate. Mă uit la fata lui zâmbitoare, întrebându-mă ce face în acest moment. Dar îmi amintesc şi de toate tinerele blonde cu care l-am văzut.

Simt o strângere de inimă. *Probabil ca ia* cina cu o tânără atrăgătoare chiar acum. Oriunde ar fi. Nu sunt sigură dacă acest gând mă îngreţoşează sau e vina celor patru pahare de vin băute pe stomacul aproape gol. D[ar] nu mai pot să stau în fund. Aşa că mă întind pe covoraşul frumos pe care nu ni-am aşezat niciodată şi îmi trag prosopul în jurul meu.

O să închid ochii doar pentru câteva minute. Apoi» o să mă ridic şi o să mă duc la culcare. TYebuie să niă spăl pe dinţi şi să-mi pun telefonul la încărcat.

Şi acesta este ultimul gând pe care mi-l amintesc când mă trezesc a doua zi dimineaţă – cu respiraţia urat mirositoare, telefonul o^^ntă de

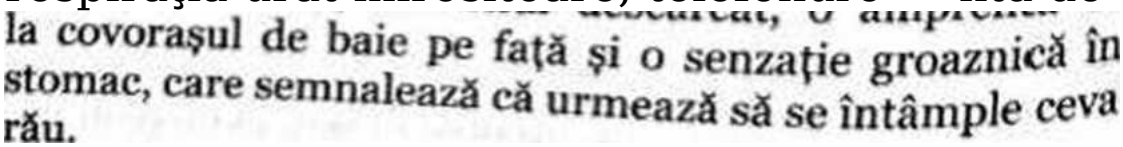
la covoraşul de baie pe faţă şi o senzaţie groaznică în stomac, care semnalează că urmează să se întâmple ceva rău.

CAPITOLUL 31
/team

0 altă săptămână.

0 altă vizită la magazinul de băuturi aseară, pentru că am terminat ambele sticle. De data asta, cumpăr o jumătate de duzină, cu scuza:

- Mai bine aşa – jumătate de duzină înseamnă că primesc o reducere!

Acum sunt în cabinetul meu, uitându-mă la telefon, cu aplicaţia de întâlniri deschisă. Am un mesaj nou de la Robert, dar nu mă pot hotărî să-l deschid.

— Programări noi, fredonează Sarah, intrând pe uşă.

Este la fel de veselă ca de obicei, iar eu zâmbesc, "încercând să mă comport normal în faţa ei.

— Mulţumesc.

Dx x • i căutându-i numele. Vine vineri, Răsfoiesc hart'ile, caw t ţl v_d pâuă ceea ce înseamnă că mai întâmplat nimic, fie... când fie ne prefacem ^tăm ce s-a întâmplat la ultima Îmi ling buzele. Fie face Nu ţ^ sa să se noastră şedinţă. aSta şi ni-am gândit la o sumede- intâmple aşa ceV.a'.? j resping* Să-i atrag atenţia că a fost nie de modalităţi bfâcllt par, în adâncul sufletului meu greşit ceea ce – încearcă să mă aplece din nou peste ştiu – ştiu - _ să ină opun. birou, nu voi P

Găsesc lista pentru vineri şi parcurg numele da programarea de la ora cinci a dispărut. Aş putea să jur că atunci era programat. îmi muşc interiorul obrazului ignorând bătăile accelerate ale inimii, pentru că sigur am făcut o confuzie. întind foile pe

birou, căutându-l pe Gabriel Wright.

Dar nu este acolo.

Trebuie să aflu.

Brusc, simt că încep să transpir. Şi mă înroşesc. Asta înseamnă că s-a terminat. Să anuleze o programare e una, dar două? Oficial, înseamnă că mă evită. Cu excepţia cazului în care…

— Sarah, strig.

Pentru că nu-mi răspunde imediat, mă ridic în picioare şi îmi scot capul pe uşă.

- Hei, Sarah, Gabriel nu mai e în program. Din nou.

Ea îşi ridică privirea din telefon, întrerupându-se din tastat.

— A, da, a zis că e încă prins cu treburi în afara oraşului. I-am propus o şedinţă online, dar a refuzat.

Mă încrunt. Programările lui au fost puse ca şedinţe săptămânale permanente atunci când l-am primit înapoi ca pacient.

— A anulat doar programarea de săptămâna asta?

Ea îşi înclină capul.

— Da, de ce?

Deci nu le-a anulat pe *toate*, înseamnă că nu a încheiat de tot relaţia noastră. Relaţia noastră doc-tor-pacient, adică. Înghit cu greutate, privind-o pe Sarah, gândurile învârtindu-mi-se în cap. E posibil să fie, într-

adevăr, plecat în oraş. Poate că a zis că în

. „rts de serviciu, dar, de fapt, era o urgentă d$_{o}$ r ,
* $_{a}$ vrut să spună. ^{gen}<^{ă} de familie

' – Eşti bine?

Sarah îşi pune telefonul jos şi intenţionează să se ridice, de parcă $^{ar\ veni\ s}$P^{re} ^{m}ine.

- Sunt bine.

Mă încrunt.

- Hm, am terminat pentru azi, nu?
- Da. Domnul Wilson a fost ultimul pacient.

Dau din cap şi îi zâmbesc vag, mă întorc în birou şi închid uşa. Mă plimb de la un capăt la altul al camerei, gândindu-mă cât de puţine ştiu, de fapt, despre Gabriel. Sigur, îi cunosc obiceiurile de zi cu zi, slăbiciunea pentru blonde şi faptul că i-a murit familia.

Dar poate are părinţi care au apelat la el să-i ajute. Sau un frate sau o soră. Sau, la naiba, poate chiar a apărut ceva legat de serviciu, deşi nu-mi pot imagina ce urgenţă ar putea avea un profesor astfel încât să plece în grabă din oraş.

Sau, pur şi simplu, mă evită.

Mă opresc brusc, privind pe fereastră lumea exte- doară, unde natura prinde viată, donle mfloresc, copac» înverzesc. Şi totuşi, eu sunt aici, nesc

Trebuie să aflu. ^{buie} să descopăr unde este Ceea ce înseamnă că tren

Gabriel.

• ediat în minte, deşi

de obicei îmi t» această
rraeeră « soarele
Trase l zd
câteva t.mpul presârat cu
cetm stde 11 parcurgea
luminoasă a apus de m«
ra tnl poluarea
nt»
şi o felie de 273

din Manhattan. Mi-am schimbat paltonul gros de iarnă cu o haină mai subţire şi o eşarfă. Când ajung la blocul lui Gabriel, mă uit în sus, cantărmdu-mi următoarea mişcare. Ştiu din profilul său de pacient că locuieşte l$_a$ etajul al patrulea. Şi de aici, etajul al patrulea pare întunecat, pustiu. Abandonat. Ca şi când cine locuieşte acolo ar fi plecat.

Mă plimb de la un capăt la celălalt al clădirii, supraveghind acele ferestre întunecate, sperând să surprind ceva, orice, care să-mi semnaleze că Gabriel este în spatele acelor ziduri. După cinci minute fără niciun semn că ar fi cineva acasă, scot telefonul din buzunar şi încerc ceva nou. în timpul călătoriei cu trenul până aici, am descărcat o aplicaţie care îi permite utilizatorului să efectueze apeluri şi să trimită mesaje anonime. O deschid acum şi îi introduc numărul. Apăs pe apelare.

Şi apoi aştept.

Un cuplu trece pe lângă mine, poate ducându-se sau întorcându-se de la o cină. Un om fără adăpost iese şchiopătând de pe o alee, se uită la mine şi merge mai departe clătinându-se. Şi, în cele din urmă, un sunet de apel se aude din aplicaţie. îl apropii de ureche, aproape ţinându-mi respiraţia.

-Alo?

Se aude vocea lui Gabriel. Privesc din nou spre etajul al patrulea. Niciun licăr de lumină. Niciun semn că c'neva s-ar fi dat jos din pat să răspundă la telefon sau s-ar fi deplasat dintr-o

cameră în alta.

— E cineva acolo?

lui sa[Vr]u[aU] t[ă’]mi înehid ochii şi să mă b[]»»cur de vocea
Pot. ÎnchÎa^lu?°[ntatea timbrU1Ui 'Ui GabdeL Dar nu] » afa^oÎulut «

, nicio explicaţie. Nu e ca şi când am fi simţit jenată de mine însămi. Ce e în capul irmăresc din nou obsesiv pe acest bărbat. La

SS J'cca – Rebecca, fata care probabil are nevoie fdca aimultă atenţie şi terapie decât sunt capabilă Îiînacestmoment.

Încerc să nu mă gândesc ce spune asta despre vninc-

Cotesc pe o stradă, îndreptându-mă în altă parte decât spre casă. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac acum este să merg acasă, unde voi bea încă o sticlă de vin şi probabil îl voi suna pe Robert sau, mai rău, pe Gabriel. Dacă o să fac ceva prostesc, măcar ar trebui să o fac anonim, fără repercusiuni în viaţa reală. Poate că mă voi preface că sunt altcineva. Un alt tip de doctor sau poate nici măcar doctor. Aş putea spune că sunt profesoară sau contabilă sau orice vreau eu. Să găsesc un bar drăguţ şi să intru ca şi când nu aş avea nicio grijă pe lume. Aşa cum a făcut Rebecca în noaptea dinainte de a se despărţi de Steve. Să găsesc un bărbat atrăgător care să-mi cumpere ceva de băut şi să mă simt tânără şi dorită şi...

îmi ridic privirea. Continui să merg, dar nu găsesc uiciun bar.

Merg pe pilot automat, pe drumul pe care o luam ^totdeauna de la casa lui Gabriel. Spre spaţiul de depozitare.

felinarul °Presc mijesc ochii prin lumina slabă a dinspr Ul Ve^e 0 s^ue^ care traversează strada, mine sPa^ul de depozitare, îndreptându-se spre

P°[a]te fi el – *nu poate fi.*

[8]Pate siV^^ bărbatul îşi înalţă capul, îşi dă părul pe
*Ş1 ridică privirea, avem contact vizual.

Este el.

Gabriel Wright nu este plecat din oraş.

Este chiar aici, chiar în faţa mea. Mi se strânge stomacul şi, daca aş avea timp, m-aş întoarce şi aş lua-o la fugă. Dar nu am timp. Ochii Iui sunt aţintiţi asupra mea şi se îndreaptă hotărât spre mine.

CAPITOLUL 32

— Dr. McCall?

Gabriel îşi mijeşte ochii pe măsură ce se apropie. Dar nu întreabă dacă sunt eu, ci ce naiba fac aici.

Şi e o întrebare foarte bună. Una pe care ar fi trebuit să mi-o pun înainte să fiu prinsă.

Clipesc de câteva ori, încercând să joc un rol demn de un Oscar, de care am nevoie să mă salveze din această situaţie.

- Gabriel? Oh, bună.

îşi înclină capul, studiindu-mă.

— Ce faci în acest cartier? Locuieşti în apropiere?

— Eu, hm, nu prea departe.

Arăt spre un bloc şi inventez primul lucru care îmi vine în minte.

- Tocmai am fost la magazinul de telefoane mobile. Telefonul meu pare să aibă probleme.

Continuă să mă privească direct în ochi.

— Ce magazin? Verizon, din colţ?

Mă simt ca o femeie pe cale să se înece, care tocmai [a] primit un colac de salvare.

— Da, acela. Verizon, din colţ.

Zâmbeşte. De fapt, este mai degrabă un rânjet.

- E ciudat să-ţi spun dr. McCall? Ştii, după ultima noastră... şedinţă.

Mă înroşesc.

— Despre asta...

A deschis o uşă. Trebuie să-mi spun punctul de vedere şi să o închid la loc. Să o blochez şi să arunc cheia pentru totdeauna. Totuşi, mă lupt să-mi găsesc cuvintele pentru a-i spune cât de nepotrivită a fost ultima noastră şedinţă.

înainte ca gura mea să înceapă să se mişte, Gabriel întinde mâna şi îmi cuprinde obrazul.

Mi-l mângâie cu degetul mare.

— Mi-a fost dor de tine, *Meredith.*

Se apropie şi îşi lipeşte gura de urechea mea.

— Ţie ţi-a fost dor de mine?

Mi se face pielea de găină şi fiecare fir de păr de pe corp mi se ridică. îmi năvălesc mii de gânduri în minte. Ar trebui să-i spun că nu mi-a fost dor de el şi că ceea ce s-a întâmplat între noi a *fost o* greşeală colosală. Dar nu este adevărat, nu-i aşa? Ei bine, poate ultima parte este, dar *chiar* mi-a fost dor de el. Iar reacţia corpului meu este dovada. Totuşi... îmi dau seama de ceva şi fac eforturi să *fac* un pas înapoi.

— Ţi-ai anulat din nou programarea. Am crezut că eşti plecat.

Mâna lui Gabriel alunecă de pe obraz spre ceafă, îşi înfăşoară degetele lungi în jurul gâtului meu şi mă strânge. Nu suficient cât să mă doară, dar suficient cât să-mi aducă aminte cât de puternic este, cum mi-a ţinut corpul lipit de birou cu o singură mână, în timp ce mă penetra pe la spate.

— Mi s-au schimbat planurile. Tocmai am aterizat cu puţin timp în urmă. Urma să sun la cabinetul

A. ia orhna oră, să văd dacă mă pot reprograma tfu m»me* H vinen-

-Oh.

- Asistenta ta mi-a oferit o sesiune online. Dar • felul în care au rămas lucrurile ultima dată, m-am ^^ndit că poate ai nevoie de spaţiu. De asemenea, am Considerat că ar fi cel mai bine ca, atunci când stăm de vorbă, să fie faţă în faţă.

îl privesc în ochi, căutând un indiciu că nu este sincer. Minte? Chiar a ajuns acum în oraş? Chiar a fost plecat?

Dar nu-mi dau seama de nimic – nici intr-un sens, nici în celălalt.

El zâmbeşte.

- Ţi-am răspuns la întrebare, dar tu încă nu mi-ai răspuns, Meredith.

îmi derulez în minte conversaţia să-mi dau seama la ce întrebare se referă, iar el începe să chicotească.

- Te-am întrebat dacă şi ţie ţi-a fost dor de mine.

- Oh, spun din nou.

Se pare că sunt un partener de conversaţie strălucit astăzi.

Gabriel îşi muşcă buza de jos.

— Vino acasă cu mine. Locuiesc doar la câteva blocuri distanţă.

Este o idee îngrozitoare şi ştiu asta. Dar... mi-ar plăcea să văd interiorul apartamentului lui. Poate mă va ajuta să-l înţeleg mai bine pe acest bărbat. în plus, nu sunt convinsă că a fost plecat. O valiză lângă uşă m-ar 'uuşti că mi-a spus adevărul.

înainte să termin de deliberat, el deja mă îndeamnă.

— Hai. Bem un pahar de vin.

Următorul lucru pe care-l ştiu este că

Gabriel d chide uşa blocului în care locuieşte. în timp ce treceai prin hol, observ rândurile de cutii poştale, aceleaşi ne care le-am verificat cu luni în urmă, pentru a-i confirma identitatea, atunci când l-am văzut pentru prima dată de la fereastra cafenelei.

Apasă un buton pentru a chema liftul.

— îţi place vinul roşu sau alb?

— Mi-e indiferent.

— Vinul alb se strică dacă nu e desfăcut? Cred că am o sticlă în frigider. Dar probabil are cel puţin trei luni.

Amuzant. La mine durează doar vreo trei ore.

Mă chinui să zâmbesc.

— Cred că rezistă câţiva ani.

Pulsul mi se accelerează pe măsură ce uşile liftului se deschid şi intrăm. Nu pot să cred că fac asta. *Intru în apartamentul lui Gabriel Wright.* Depăşesc o limită, dar am depăşit deja atâtea, ce mai contează una în plus?

— Ce ai mai făcut săptămâna asta? întreabă Gabriel.

— Bine. Tu?

Fac o pauză şi apoi adaug:

— A trebuit să faci o călătorie neaşteptată, nu-i aşa? Sper că totul este în regulă.

— Acum este.

Zâmbeşte.

Am zece întrebări pregătite pe vârful limbii. Unde ai fost? Cu cine ai fost? Ce nu era în regulă, dar acum este? Cu toate acestea, doar îi zâmbesc

la rândul meu.

— Mă bucur.

- I ajungem la etajul al patrulea, Gabriel îmi [1] alU-i pe spate- Mă ghidează să o iau spre stânga nune f D pă ce trecem de trei uşi, scoate cheile ¿nd ies rn buzunar- . . [d] Sper că nu am lăsat lenjerie aruncată pe jos. Nu .UŞttptam !a companie. [11] Oare asta înseamnă că nu se vede cu altcineva sau că nu a invitat-o astăzi? E ciudat, am atâtea între- tribune, dar niciuna nu îmi iese din gură.

Gabriel aprinde luminile. Trecem printr-un hol •naist care dă într-un living. Ochii mi se mişcă rapid, la fel de rapid ca bătăile inimii. Caut indicii, dar nu sunt sigură ce mister încerc să rezolv. Primul lucru pe care îl observ este că nu există bagaje. Nici lângă uşă şi nici în living. Mie îmi ia câteva zile până să-mi mut bagajele la mai mult de câţiva centimetri de pragul apartamentului, după ce mă întorc dintr-o călătorie. Oare el este genul care duce imediat valiza în dormitor şi despachetează rapid? Poate bagajele lui sunt deja golite şi puse la locul lor.

Al doilea lucru pe care îl observ este că are multe cărţi. Frumoase, legate în piele, vechi. De genul celor pe care le găseşti într-un magazin pentru colecţionari, unde proprietarul poartă mănuşi albe pentru a atinge Jy ile păstrate în spatele unei vitrine închise de stic . întreg perete este căptuşit cu rafturi încorporate, ec ţiunea din mijloc, cea mai lungă, se lasă su greu a teancurilor.

Gabriel se apropie din spate în timp ce pn toate acestea şi îmi ia haina de pe umeri.

- Cred că secretul meu a ieşit la iveală. Sun şoarece de bibliotecă.

Zâmbesc.

- Colecţia ta este impresionantă.

Dispare cu haina mea şi se întoarce, apropiindu-se din nou, în spatele meu. Nu ne atingem, dar îi simt căldura emanând din corp, respiraţia fierbinte gâdilân- du-mi gâtul. îşi pune mâinile în jurul umerilor mei şi tresar la atingerea lui.

— Cineva este tensionat, spune el.

Este încă în spatele meu, dar îl simt zâmbind din tonul vocii.

— Asta, noi, este…

Caut din nou în tezaurul meu mental cuvântul potrivit – inadecvat, neetic, imoral, *depravat.* Trebuie să fiu atentă să nu aleg un cuvânt care să sugereze mai mult decât faptul că sunt doctorul lui.

— Nu te mai gândi prea mult.

Gabriel mă strânge de umeri.

— Suntem doi adulţi care şi-au dat consimţământul. Amândoi singuri.

Amândoi singuri din cauza soţului meu. Din cauza mea.

Se apleacă şi mă sărută pe gât. Buzele lui moi îmi vibrează pe piele în timp ce vorbeşte.

— Este în regulă?

înghit cu greutate şi dau din cap.

— M-am gândit des la tine săptămâna asta, şopteşte. Tu te-ai gândit la mine?

în fiecare moment al zilei… Mă simt atât de bine când mă atinge, pare atât de potrivit, dar ştiu că nu este. Când nu răspund, mă muşcă uşor de gât.

Scot un geamăt.
— îţi place, nu-i aşa?
îi simt din nou zâmbetul în voce.

Nu ni-am putut abţine să nu mă gândesc la tine, ându-nii să te aplec şi să ţi-o trag tare.
>P'în înghit cu greutate.

Tu te-ai gândit la mine? mă întreabă. Te-ai • ditlaces-a întâmplat la ultima noastră şedinţă? gî*n Dau din cap. S-ar putea să fie singurul lucru sincer pe care l-am dezvăluit de când m-a văzut pe stradă.

- Bine.

Mă sărută în locul unde m-a muşcat.

- Foarte bine, Meredith.

Gabriel îşi strecoară un braţ în jurul taliei mele şi îl foloseşte să mă tragă şi să mă lipească de el. Corpul lui este atât de ferm, atât de cald. îmi suge pielea de-a lungul claviculei, închid ochii, şi îmi las capul pe spate fără ruşine, să-i uşurez accesul. Şi apoi începem să ne mişcăm. Să mergem. Mă ghidează. El mă ghidează din spate, cu corpul încă strâns lipit de al meu. Trecem peste un prag. Văd patul, simt cum mă lovesc cu genunchii de un dulap în timp ce ne îndreptăm direct spre el. Mă las în voia mâinii ferme pe care o simt pe spate împingân- du-mă până când ating salteaua cu sânii.

Gabriel se apleacă peste mine, cu pieptul lipit de spatele meu. Mă apucă de mâini cu o singură mână şi întinde braţele deasupra capului. Mă muşcă cu dinţii e obul urechii şi nu mă pot abţine. Gem.

~~ Ador acel sunet.

Geme şi el.

-. 7 Am visat la el în fiecare noapte de când am fost

,n ^netul tău.
Ajun ^na ^eră alunecă între noi, sub rochia mea. lotii lntre
P^marele mele, îmi trage nerăbdător chi- irie$_a$ u tr'o parte
apoi degetele lui ajung la crăpătura

- Crezi că e greşit, clar eşti deja atât de udă.

Două, poate trei degete pătrund înăuntru. Nici măcar nu sunt sigură, dar mă face să scot un icnet. Este aspru, fără preludiu, exact ca ultima dată. îmi dau ochii peste cap şi scap un alt icnet când începe să le mişte.

— Frumos, spune Gabriel printre dinţi.

Degetele lui se retrag aproape complet şi apoi pătrund mai adânc. Nici nu apuc să-mi trag răsuflarea înainte să o facă din nou. Apoi din nou. Şi din nou. Sunt pe punctul de a exploda când se opreşte brusc.

Se ridică. Aud vag cum îşi desface cureaua, îşi trage fermoarul şi apoi simt vârful gros şi catifelat lângă crăpătura mea. Totuşi, nu pătrunde. în schimb, mă trage de păr şi îl înfăşoară în junii pumnului său.

— O vrei tare din nou?

O vreau oricum doreşte el să mi-o dea, dar tare – *atât de tare încât să fie ca o pedeapsă* – pare potrivit. Aşa că dau din cap.

— Mai tare.

Mă trage brusc de păr – atât de tare încât mă ridic de pe pat. Gabriel foloseşte mâna liberă pentru a mă ridica de la talie, mă pune în patru labe pe saltea. Mă arde scalpul de cât de tare mă trage de păr, dar mă penetrează dintr-o singură mişcare adâncă şi uit complet de durere. Sau poate că durerea se adaugă la plăcere, îmi intensifică toate celelalte simţuri, pentru că nu am mai avut niciodată o senzaţie atât de plăcută. Este îngropat atât de adânc în mine şi am gâtul întins la maximum spre spate. Sunt complet sub controlul lui, şi corpul meu, de fapt, se relaxează, i se predă.

Am fost un ghem de nervi de la întâlnirea noastră de săptămâna trecută, din cabinetul meu, gândindu-niă că trebuia să-i spun ca amfăcut o greşeală, că asta nu se putea întâmpla din nou. Dar se pare că exact de *asta* aveam nevoie

- briei mă penetrează pe la spate. Este dur şi \lar am nevoie să mă doară mai tare. Aşa că 'nS’StCn înapoi când el împinge înainte, scoţând un ltern ic la fiecare mişcare. Simt că sunt lovită P^^ncţită. Probabil că voi avea nevoie să stau pe o în?n1âine şi tot voi simţi durerea, dar mă bucur de ‘ seCundă. Fiecare penetrare este mai necruţă- ‘ItH ultima, pătrunzând din ce în ce mai adânc. Corpul meu atinge punctul culminant fără avertisment. \u mă gândesc la nimic – nu am nicio grijă, nicio tristeţe, niciun regret doar o plăcere neîmblânzită împletită cu o durere care nu vreau să se termine niciodată. Dar, desigur, se termină. Gabriel răcneşte când ajunge la final şi se retrage.

Gâfâi. în mintea mea, care era atât de goală acum câteva secunde, năvălesc imediat un potop de gânduri de-a valma.

Gabriel pleacă. îl urmăresc cu privirea înceţoşată prin cameră până dispare în spatele unei uşi. Presupun că e baia. Apoi, vederea mi se limpezeşte şi observ pentru prima dată ce se află în jurul meu. Lucrurile încep să se deruleze mai repede decât ritmul respiraţiei mele sacadate.

0fotografie de nuntă înrămată.

Un halat de baie de damă agăţat de uşa unui dulap,

0 verighetă pe noptieră.

Fotografii Polaroid lipite pe oglinda de deasupra comodei.

Feţe zâmbitoare.

Săruturi.

0 fetiţă frumoasă.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

•I **KI H 'NP**

O ^»fîfd/nimcxisd. *perfectă.*

Care este moartă.

Moartit
MA ridic. Şi apoi o iau la fugă.

Prin livingul plin de cărţi.

Pe holul îngust.

Pe uşa apartamentului.

Cumva reuşesc să-mi iau geanta şi eşarfa în drum spre ieşire, dar haina este o cauză pierdută.

Găsesc o scară şi continui să cobor.

Patru etaje de scări.

Până în stradă.

Nu mă opresc din alergat decât la câteva străzi mai încolo, până ajung la un colţ şi virez brusc. Apoi mă sprijin de un zid de cărămidă, cu mâinile pe genunchi, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Nu ştiu cât durează. O vreme. Dar, în cele din urmă, respiraţia îmi revine la normal. Mă ridic şi mă uit în jur. Oamenii vin şi pleacă, la fel ca în orice zi obişnuită a săptămânii. Nimeni nu îmi acordă atenţie. Este, la urma urmei, New York City. O femeie fără suflare, care pare uşor nebună nu este ceva neobişnuit, presupun. Dar apoi mă uit cu adevărat în jur. Sunt aproape de colţul unde ii sugerasem lui Gabriel că am fost să-mi repar telefonul. El m-a întrebat dacă era magazinul Verizon. A rânjit când i-am confirmat.

Dar nu e niciun magazin Verizon aici…

CAPITOLUL^

pupă câteva ore, încă rătăcesc pe străzi, incapabilă ^gândesc limpede. încă îi simt mâinile atingându-mă. h simt înăuntrul meu. îmi imaginez că gâfâi de epuizare, cu o nevoie şi o plăcere brutale, şi totuşi... şi toh/şi, când îmi închid ochii, o văd pe ea. Pe soţia lui. Şi apoi pe copilul lui. Fotografiile. Blestematul de halat.

Simt fiori pe şira spinării. E prea frig să stai afară fără jachetă. în spatele meu se aud paşi – se apropie o siluetă. Poate Gabriel a venit să mă caute?

Sau poate e o persoană oarecare care rătăceşte pe străzi la miezul nopţii.

Nu vreau să am de-a face cu niciunul dintre ei, aşa că mă grăbesc înapoi pe drumul pe care am venit. Stânga în loc de dreapta. Dreapta în loc de stânga. Şi brusc, sunt din nou în faţa spaţiului de depozitare.

Niciun magazin Verizon. Nu a existat niciun magazin Verizon. A zâmbit ca şi *când ar fi ştiut deja.*

Mă opresc, mă sprijin de un zid, îmi trag din nou Suflarea. Poate magazinul Verizon s-a închis. Poate a fost acolo, dar acum a dispărut, iar el nu şi-a dat seama.

Sau... ştie că îl căutam, rătăcind pe străzi în apropierea casei lui.

. Acest gând mă paralizează. Ce înseamnă asta? J[01] rod unghiile şi simt cum mi se strânge stomacul – omnezeule, partida aceea de sex a fost exact ce aveam nevoie Dur şi pedepsitor. M-a *relaxat.* Provoacă dependentă Pot să înţeleg dorinţa Rebeccăi ca iubitul ei să se comporte aşa. Mai ales dacă e

obişnuită cu asta. Practic, cum ai putea să revii la *normal* după *aşa ceva?*

Poate că am plecat prea repede. Doar ca m-am speriat groaznic, înconjurată de amintirile vieţii lui anterioare. Viaţa pe care am distrus-o. Dumnezeule, trebuie să-i spun *ceva* până la urmă. Nicio femeie sănătoasă la cap nu fuge în noapte după ce a făcut sex cu un bărbat. Relaţia doctor-pacient este încă o problemă uriaşă. Poate pot să o întorc în direcţia asta. Oare o să-şi dea seama?

Stai – oare mă vede *chiar acum?*

Mă uit la stânga, apoi la dreapta. Strada e pustie, închid ochii. Trag aer adânc în piept şi revin la realitate. La momentul prezent. l.a strada rece din New York, clădirea din beton de care mă sprijin cu spatele. Trebuie să merg acasă. Trebuie să închid uşa, să o încui şi să pretind că asta nu s-a întâmplat niciodată. Sunt o persoană îngrozitoare, îngrozitoare. Să-l urmăresc pe bărbatul a cărui familie *tu* ai distrus-o. Apoi să las să se întâmple toate astea...

Dar imediat ce mă desprind de zid să plec, mă uit din nou în sus spre spaţiu] de depozitare şi mă gândesc la ce ar putea fi ascuns acolo. Ce l-ar determina să se întoarcă zi de zi şi să petreacă nu cinci sau zece minute, ci treizeci de minute, o oră, în interiorul clădirii?

Odată, aş fi spus că sunt obiectele care au aparţinut familiei lui. Poate că îşi îngroapă faţa în puloverul preferat al soţiei lui, aşa cum am făcut eu cu al tău, inhalând acel parfum persistent, temându-se că într-o zi se t>> TJS[1] ‘^neanViar “ Va dispărea aşa cum ai dispărut tu. Acel ultim indiciu evaporat.

par nu mai pot să cred asta A
Retori plin cu lucrurile soţiei j?Parta"ientuJ Jui

Mâ holbez din nou la spaţiuI . ^are din

tllC săştiu.

Amnevoie.Nu vreau.

•c- mâcar nu înţeleg de ce am nevoie să ştiu. Nici bunul dr. Alexander nu mi-ar putea spune asta, o dorinţă care vine din adâncul sufletului meu. Şi ^imic care să mă oprească din a o satisface.

Pe trotuar, dincolo de stradă, un bărbat se îndreaptă spre clădire. Are două cutii în mâini, una deasupra celeilalte. încetineşte pe măsură ce se apropie de spaţiul de depo7.itare, aşază cutiile în faţa uşii. Fac ochii mari. Intră... înainte să-mi dau seama, înainte să mă gândesc până la capăt, deja alerg sprinten peste stradă şi întind mâna spre uşa pe care bărbatul tocmai a des- | chis-o cu o cartelă.

— Daţi-mi voie să vă ajut, îi spun.

Se întoarce şi îi zâmbesc prietenos.

- Spaţiul meu e chiar pe hol.

Dacă aş fi fost bărbat, probabil că s-ar fi gândit de două ori. Dar nu sunt o ameninţare pentru el. Cel puţin, asta crede el. Din fericire, nu arăt la fel de dezechilibrata pe cât mă simt.

— Mulţumesc mult.

Işi ia cutiile şi intră, merge câţiva paşi spre dreapta Şt dispare într-un lift care îl aşteaptă.

în tot acest timp, îmi ţin respiraţia şi îmi simt inima gata să explodeze în orice moment. După ce pleacă, cu respiraţia sacadată, o iau spre dreapta, în aceeaşi direcţie în care l-am văzut pe Gabriel mergând de multe ori în trecut.

Număr boxele în timp *ce mă deplasez^ în sfârşit,* „ • c i Tnotiţele aleatorii pe care le-am făcut cu luni îmi folosesc . Jecât nlşte gânduri împrâş St” r»«««“" * fem" "" d' ° CMe'e nervoasă.

Ţigări.

0 cafea mică.

Brioşă cu porumb.

Doisprezece.

Ultima notiţă fiind numărul de ferestre de la intrarea în spaţiul de depozitare, fereastra prin care vedeam lumină de fiecare dată când intra el.

Ajung la boxă şi mă opresc în faţă. Nu arată *diferit faţă de celelalte uşi de tip garaj din jurul meu. E vopsită în albastru şi un lacăt rotund atârnă de zăvor.*

O privesc un timp îndelungat, rememorând o conversaţie pe care am avut-o nu cu mult timp în urmă. Vorbeam *despre scrisoarea pe care îl pusesem să i-o scrie soţiei lui. Poate că o să Jiu mai puţin Jurios dejiecare dată când îmi introduc PIN-ul de acum înainte,* spusese el. *Toate sunt data ei de naştere – de la pinul pentru ATM, până la codurile de intrare.* Şi nu puteam uita că îmi spusese că ziua ei de naştere era de Sf. Valentin.

înghit un nod de vinovăţie când întind mâna spre lacăt şi încalc o altă regulă. Din nou. Ce mai contează încă una?

nu se vor^a i^es Pre Gabriel, se pare că regulile A,,ROAI» *a,* „rtuipfă dacă le incalc sl .taplu... pur sl !taphX, pen.ru d pur

Învârt lacătul până când r .

Se aude un clic satisfăcător QML ^iniază cifrele – *0214- 29o*

1 rusc’ beatul se *desface*

l)t'ZVÁI.V|
HpA

şi îl simt greu în mână. Şi voi c vedea tot

tn mare parte, sunt cutii. Din acelea mari, pe care firmele când se mută, cu liste de verificare i"'atC Pe i’ k SCne 7 un ma*er în

?>ă trebuie şă ajungă cutia. însă niciuna nu * «aţă. de parca au fost împachetate pe fUKă şi jnincate aici. Sunt aşezate la întâmplare, iar cea mai apiopiată pare că s-ar putea răsturna la cea mai mică adiere.

Nu mă aşteptam la asta.

Ce naiba ar putea face un bărbat matur intr-un spaţiu de depozitare plin de cutii?

îmi desfac eşarfa. Există climatizare. Nu e cald dar nici rece ca afară.

Poate că e ceva în cutii. Pentru o clipă, mă gândesc să închid uşa rulantă în urma mea – e cam ciudat să umbli prin lucrurile altcuiva în public, mai ales că, în fine, încalc legea. Ce se întâmplă dacă vine cineva şi ştie cui îi aparţine boxa? Dar e de ajuns să arunc o privire pe holul întunecat să îmi dau seama că ar fi şi mai înfricoşător să închid uşa şi să rămân blocată aici.

îmi trec degetele peste cutia cea mai apropiată apoi mă ridic pe vârfuri să deschid capa , s 'a ce e înăuntru. O fac un pas mapoi, ft'nd ,& harababură. O Jucării. Jucării de fet^e d ce a fi 0 păpuşă Barbie, un ur®“let. . ali ă... respir adânc. Nu păpuşă American *Girl* dez

Face ca ţolu| sâ

mă aşteptam să văd jucăru foarte real. Foarte tragic

Mâinile îmi tremură în timp ce fac un pas înapoi, începând .să am dubii. Poate că nu vreau să ştiu. Poate *a* vine aici ca să fie în preajma

lucrurilor care i-au aparii- nut ei. lucruri pe care nu ar suporta să le vadă în fiecare zi în casă.

Dar ce face, *pur şi simplu stă aici?*

îmi înăbuş emoţia şi confuzia şi fac eforturi să mere spre o altă cutie. Ceva mic şi pătrat străluceşte deasupra ei. un set de chei sau poate un bre oc. Dar când mă apropii suficient pentru a distinge detaliile, il recunosc.

Dau afară aerul din plămâni cu putere.

Mă chinui să respir, să mă mişc.

îl recunosc pentru că ţi-a aparţinut *fie.* Tricoultău Numărul tău 17. Brelocul special pe care ţi l-am făcut după ce ai câştigat campionatul. Ţi l-am dat în noaptea în care ne-am hotărât să ne întemeiem o familie. Iar când ai murit, am început să îl port cu mme, să port o bucată din tine cu mine, o *amintire...*

Până într-o zi când a dispărut. Ziua în care am ieşit de pe aleea aceea şi m-am izbit de Gabricl. Am crezut că l-am scăpat.

Se pare că aşa a fost.

Iar Gabriel l-a găsit.

Ceea ce înseamnă... încerc să-mi stăpânesc sentimentul de panică din ce în ce mai intens care ameninţă să mă sufoce. *Gabriel ştie cine sunt.*

A ştiut tot timpul.

Pun brelocul la loc şi mă agăţ de cel mai apropiat teanc de cutii, ca şi când mi-ar fi salvat viaţa.

Nu. Nu se poate.

Simt cum sângele mi se scurge din obraji, din întregul corp, direct în stomac.

Dar aşa este. *În mod evident aşa este. Este* hr . pe care ţi l-am făcut, un cadou unic pe care | a la un artist. Are chiar şi mi M ' m

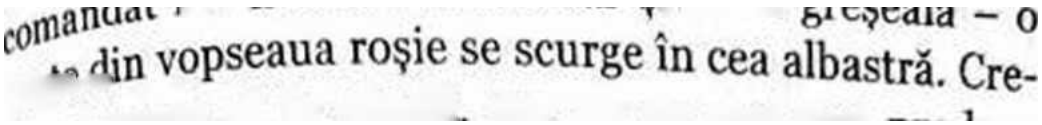

Pl'urma să le vândă dar nu au mai fost niciodată, dm ™‘accidentului.^ *acum seaflă în*

ul de depozitare al lui Gabriel.

îl ating din nou, simţindu-i netezimea familiară în palmă. Practic, mă arde ca şi când mi-ar face o gaură. O parte din mine e bucuroasă să o aibă – această bucăţică din tine de dinainte ca totul să meargă prost.

Dar cea mai mare parte din mine e confuză. îngrozită. Gândurile mi se *blochează,* nu funcţionează, ca şi când mi-ar fi paralizat creierul. Luptă sau fugi sau... paralizezi. încerc să respir. încerc să-mi pun corpul din nou în mişcare.

El – el a avut acest breloc tot timpul? Mi-l imaginez ieşind din spaţiul de depozitare cu mai puţin de o oră în urmă, observându-mă. Sugerându-mi un magazin Verizon inexistent. Bătându-şi joc de mine. înghit cu greutate, mă uit în jos spre număr. E clar ca lumina zilei că este al tău. Aceeaşi echipă, acelaşi număr. Ceea ce înseamnă că trebuie să ştie cine sunt. Ştie că sunt văduva ta. Dar de ce ar vrea să o cunoască pe văduva bărbatului care i-a ucis soţia şi copilul?

Răspunsul îmi vine rapid.

Tot timpul ăsta, am simţit că eu sunt cea care îl

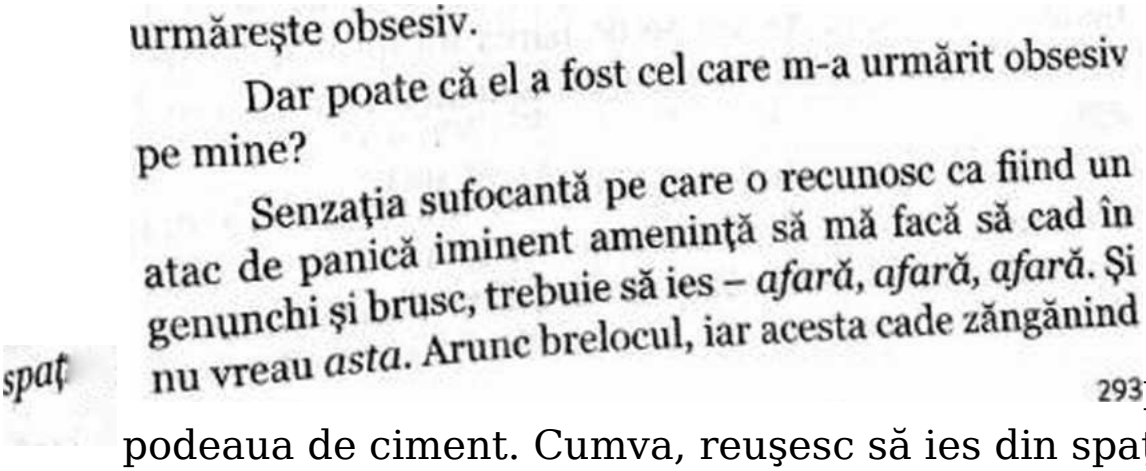

urmăreşte obsesiv.

Dar poate că el a fost cel care m-a urmărit obsesiv pe mine?

Senzaţia sufocantă pe care o recunosc ca fiind un atac de panică iminent ameninţă să mă facă să cad în genunchi şi brusc, trebuie să ies – *afară, afară, afară*. Şi nu vreau *asta*. Arunc brelocul, iar acesta cade zăngănind

spaţ

293

pe podeaua de ciment. Cumva, reuşesc să ies din spaţiul de depozitare. Dar în secunda în care ies pe uşă şi ajung pe trotuar, ecoul paşilor imi umple urechile.

Nu-l văd alergând pe trotuar, nu văd pe *nimeni* şi e posibil ca zgomotul paşilor să fie în imaginaţia mea. Sau cineva care coboară pe o pasarelă din apropiere sau pe o alee. Dar nu-mi pasă. Trebuie să scap de aici.

Până când ajung acasă, respir cu greutate, gâfâind. Merg cu regularitate pe jos, dar nu alerg. Nu fac sprint. Nu am avut niciun motiv. întotdeauna mi-a displăcut să alerg, folosind adesea vechea replică: *Alerg doar dacă mă urmăreşte cineva.*

Şi în seara asta, la propriu sau la figurat, cineva mă urmăreşte.

Gabriel.

Mă chinui să mă aşez pe canapeaua din living, să aprind veioza de citit, să încerc să gândesc raţional. Dar plămânii mi se strâng cu putere, iar mintea îmi zboară în toate direcţiile. Asta schimbă totul. Mă reîntorc cu gândul la acele zile din trecut, când îl urmăream de la distanţă. îl vedeam intrând şi ieşind din spaţiul de depozitare, apoi mergând către campus. Luând prânzul cu diverse femei.

Cât timp a trecut de când mi-am pierdut brelocul?

Şi de ce nu m-a confruntat? Au trecut *luni întregi.*

Noaptea în care Gabriel a apărut în timpul întâlnirii mele cu Robert. Când s-a întâmplat să apară la cabinetul meu, comportându-se de parcă nu m-ar fi cunoscut. Am crezut că au fost doar coincidenţe. Dar nu a fost aşa.

Iar următoarele – de câte ori am crezut că mă urmăreşte cineva? Dumnezeule, când mi-a fost spart apartamentul! *Cartea despre hărţuire! Figurina Helio Kitty!*

într-o stare de agitaţie, îmi iau telefonul mobil. . 3iniit reniură în timp ce deschid agenda cu contacte ţ îndrept spre dormitor. Apartamentul meu pare ¡Lc foarte mare. Foarte gol. Mai mult decât orice am eroie de o voce familiară. Irina? O mai pot suna după wt aces t timp? Eram prietene bune la un moment dat .1® ne voie de cineva de încredere cu care să împărtăşesc acest secret. Cineva la care pot apela, care să mă lase să dorm în camera de oaspeţi. Pentru că nu pot să rămân aici. Nu în seara asta. Nu singură. Irina este soluţia.

Derulez până la numele ei şi apăs pe apel, în timp ce apuc prima geanta de sală pe care o găsesc şi încep să o umplu cu diverse lucruri – lenjerie, haine de schimb, pantofi. Telefonul suna de mai multe ori până intră în cele din urmă, mesageria vocală.

— Fir-ar al naibii, murmur.

Arunc telefonul pe pat.

El ştie unde locuiesc. Ştie unde muncesc. M-a urmărit de nenumărate ori.

Nu eu îl hărţuiesc.

El mă hărţuieşte.

Şi nu am nici cea mai vagă idee care e scopul său final – al meu a fost, iniţial, să-l ajut. Ei bine, poate nu de la început. La început, am fost curioasă. Cum putea să zâmbească? Să râdă? Dar ştiam că era o faţadă. Sigur suferea. Şi trebuia să văd asta. Trebuia să-i simt durerea, meritam să sufăr alături de el. Şi am suferit, în timpul Şedinţelor noastre. Dar apoi am crezut că pot să-l ajut. Să mă căiesc, poate. Să găsesc o cale să-l ajut să treacă peste durere. Dar poate el deja avea una – răzbunarea, împotriva mea.

ATu, nu, nu. *Dacă ar fi vrut să-mi facă rău, ar fi făcut-0 până acum, nu?*

Stau nemişcată, cu o pereche de pantaloni în mână, cu privirea pierdută, încercând să înţeleg. E adevărat, nu-i aşa? Daca scopul lui era să-mi facă rău – să mă facă să sufăr –, ar fi putut să facă asta până acum. A avut destule ocazii. Ar fi putut să-mi facă rău fizic sau să-mi ia din nou licenţa. Dar nu a facut-o.

Ceea ce mă face să mă întreb care *este* planul lui, dacă nu să-mi facă rău. Ce *vrea* de la mine?

înghit cu greutate. Trag fermoarul genţii. înşfac telefonul şi o sun pe Sarah pe apel rapid.

Vocea ei e adormită, dar nu mă gândesc cât e ceasul. încep să strig în telefon.

— Alo? Sarah? Anulează toate programările viitoare cu domnul Wright. Nu. Nu, nu vreau să discutăm despre asta. Nu-mi pasă ce-i spui. Doar anulează-le.

închid şi mă uit pe vizonii uşii de la intrare.

Nici urmă de Gabriel.

Deschid uşor uşa, alerg pe hol şi ies brusc din clădire. Nu ştiu încotro mă îndrept, undeva unde să nu mă poată găsi.

CAPITOLUL 34

Tic. Tac. Tic. Tac.

Sunt în acest cabinet de mai bine cinci ani, dar nu mai auzit niciodată înainte ticăitul atât de insistent al ceasului. Cineva trebuie să-l fi dat mai tare. Oare Sarah i-a schimbat bateriile şi mecanismul funcţionează brusc la capacitate maximă? Mă uit fix la secundar, urmărin- du-i mişcările sacadate de la o cifră la alta şi încep să mă întreb dacă nu cumva îmi pierd minţile. E foarte posibil să fiu în mijlocul unei căderi nervoase şi nici măcar să nu-mi dau seama. Mă gândesc la primul sau al doilea an la facultatea de medicină, la manualul gros de psihiatrie care descria simptomele clasice ale desprinderii de realitate.

Nervozitate. Dacă balansarea constantă a piciorului nu este o dovadă suficientă, atunci sperietura pe care am tras-o când recepţionerul de la hotel mi-a urat astăzi *Bună dimineaţa ar* trebui să convingă pe oricine. Da, încă locuiesc la hotel, după aproape o săptămână de la acea întâmplare. Unul situat aproape în nordul oraşului, astfel încât, practic, sunt în Bronx. Drumul cu> taxau Prin traficul de dimineaţă dureaza aproape patruzeci şi cinci de minute. Dar nu iau metroul pentru că m-ar putea vedea Gabriet a t uşor de

L’P-ndÎ édere 1 nu-mi amintesc ultima dată cÎnd Ärat altceva în afară de tone de cafea ş> vm.

Îndepărtarea de familie şi de prieteni. Cred că asta am început să fac a doua zi după moartea lui Connor. Atunci îmi era prea ruşine să dau ochii cu oamenii, iar acum, cu atât mai mult. Ce le-aş putea spune oamenilor care mâ întreabă ce mai fac? *A, nu prea multe. Doar îl urmăresc pe soţul femeii ucise de soţul meu. De fapt, nici nu ştiu dacă eu sunt hărţuitoare sau sunt hărţuită, dar. în fine. Acum ne-o şi tragem.* Singura mea comunicare reală a fost cu fratele meu, Jake, şi cu Sarah. Dar nu am răspuns la ultimele trei apeluri ale lui Jake, iar în ultima vreme m-am baricadat în cabinet, evitându-mi chiar şi asistenta.

Insomnie. Somn? Ce e aia?

Dependenţă. Automedicaţie şi abuz de alcool. Dependenţii fumează iarbă şi beau vodcă de patru dolari din sticle de plastic. O sticlă şi jumătate de vin pe care o consum în fiecare seară într-un pahar elegant mă ridică deasupra lor, nu-i aşa?

Paranoia şi delir. Cineva chiar m-a urmărit. Nu. Serios. Jur că da.

Schimbări în rutină. Schimbări de dispoziţie. Sentimente de deznădejde şi disperare.

Bifat.

Bifat.

Şi o bifă mare şi grasă.

Tic. Tac. Tic. Tac.

Dumnezeule, nenorocitul ăla de ceas trebuie să tacă.

— Sarah!

Deschide uşa rapid. Arăt cu degetul spre

perete.

— Ai schimbat bateria ceasului?

Sarah aruncă o Privire spre el. îşj sprâncenele. ¡„cruntă

JJU. Trebuie schimbată?

Clatin d'n caP'

, Nu,'asă.

Intră în birou şi închide uşa în urma ei.

, E totul în ordine, Meredith?

Mă chinui să afişez un zâmbet. După cât de fals sunt sigură că semăn cu Joker.

- Sigur. De ce nu ar fi?

Mă studiază cu privirea.

- Pentru că m-ai sunat la miezul nopţii alaltăieri şi ai fost foarte tăcută în ultima vreme. Şi... ai mai purtat bluza aia şi ieri.

Mă uit în jos şi fac ochii mari. Nu se poate. Am intrat acum două zile intr-un butic, în drumul de la birou spre hotel. Mi-am cumpărat câteva bluze, lenjerie şi o pereche de pantaloni. Ieri, după serviciu, mi-am agăţat bluza şi apoi în dimineaţa asta...

Am luat bluza de pe umeraş şi mi-am pus-o pe mine.

Oh. Doamne. Dumnezeule.

— E aceeaşi culoare, o mint.

Nici nu ştiu de ce.

- Dar e altă bluză.

— Ah, bine.
Nu mă crede. Ştiu sigur.

„ fotei lui Sarah se îmbunează.
EXPreSia ' Mit că poate eşti supărată din cauza

.CeesăP«“““”’“
Zâmbeşte trist

— Ziua de naştere a lui Connor încă e tre calendarul de birou. 01115 1*

îmi tresare inima. îmi iau telefonul şi verific d Sigur, mâine e ziua lui de naştere. Ar fi împlinit treized şi doi de ani. Mi se face rău. Cum am putut să uit ziua de naştere a soţului meu mort?

înghit nodul de vinovăţie din gât şi dau din cap aprobator.

— Da, e o săptămână dificilă.

— Pot să te ajut cu ceva? Hai să luăm cina împreună mâine-seară. Să ai ceva de făcut. Pot să găsesc o bonă.

Mă chinui să zâmbesc. E bine intenţionată.

- Mulţumesc. Dar deja mi-am făcut planuri cu fratele meu, Jake.

E o minciună. Ce mai contează încă una?

- A, bine. Măcar mai ai doar o singură programare astăzi.

Se opreşte o clipă înainte să adăuge:

— Din moment ce domnul VVright nu mai e în program.

Mă provoacă să vorbesc despre asta. Ştiu că este curioasă în legătură cu acest subiect. Cum să nu fie? Am renunţat la el ca pacient de două ori. Ieri, când mi-a spus că l-a contactat pe Gabriel şi a anulat programările, a încercat să obţină mai multe informaţii. Dar i-am inchis gura.

Uşa se deschide în anticameră şi scap uşor de curiozitatea ei de data aceasta. Sarah se uită peste umăr, către uşa care se închide.

- Probabil e doamna Epstein. Vorbim mai târziu.

Din fericire pentru mine, doamna Epstein este unul dintre cei mai vechi şi mai puţin solicitanţi pacienţi ai , ye tulburare obsesiv-compulsivă şi lucrăm la unele L comportamentele ei repetitive. Pot să interac. jooez cu «?unnţă " P™1™ Priraa dată de zile întregi impui trece repede, dar sunt epuizată atunci când pleacâ. Cred că aş putea chiar să dorm puţin la noapte pe fapt, s-ar putea să aţipesc şi în Uber pe drum spre botel. îmi iau poşeta din sertarul biroului, îmi scot telefonul de la încărcat şi îmi pun pe mine jacheta ieftină, pe oare am cumpărat-o ca s-o înlocuiesc pe cea scumpă pe care probabil nu o voi mai revedea niciodată.

Stau în picioare, pregătită de plecare, când se aude din nou o bătaie în uşă. Sarah deschide după două bătăi. Şi ea are haina pe ea.

- Hmm... tocmai a intrat domnul Wright.

Sunt sigură că mă albesc la faţă.

- Nu i-ai anulat programarea?

- Ba da. Zice că vrea doar să-ţi vorbească un minut. Vrei să-l refuz?

Mă gândesc. Asta ar rezolva problema imediată. Dar să interacţionez cu Gabriel e ca un joc de şah, trebuie să gândesc cu două mutări în avans. Dacă o rog pe Sarah să-l refuze, mă va aştepta în faţa clădirii? Mă va aborda când voi ieşi? Ce se întâmplă dacă mă urmăreşte la hotel şi află unde stau? Nu, nu. Nu pol face asta. Trebuie să am un anumit control asupra acestui joc pe care, în mod evident, îl joacă. Aşa că trag aer adânc în piept şi-l expir cu putere.

- Nu, e în regulă. îl primesc. Poţi să-l conduci înăuntru.

Sarah dă din cap aprobator.

- Bine. Dar rămân până pleacă.

Mă uit în jos spre paharul de vin şi dau din cap

- Confidenţialitatea doctor-pacient e sacră. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

— Dar acum nu mai sunt pacientul tău.

Mă întorc şi îl privesc în ochi.

- M-ai urmărit? Noaptea trecută... după?

-a?

Gabriel işi mijeşte ochii. Se retrage brusc. Pare jignit.

— Nu. E clar că aveai nevoie de spaţiu. De ce m-ai întreba asta?

Acest bărbat este fie cel mai bun mincinos din lume, fie spune adevărul. Dar cum e posibil aşa ceva? Este posibil oare să fi ridicat brelocul şi să nu fi ştiut cui îi aparţine? Dacă l-ar fi găsit pe stradă în ziua în care ne-am lovit unul de altul, de ce l-ar fi păstrat? Şi toată lumea cunoaşte culorile echipei de hochei din New York...

Gândurile mele sunt întrerupte de o voce. Una feminină familiară.

— Meredith?

Mă întorc şi o văd pe Irina stând acolo. Lângă ea este soţul ei, Ivan. Rămân cu gura căscată.

— Irina...

Mă cuprinde intr-o îmbrăţişare strânsă.

— Mi s-a părut că eşti tu.

Ivan dă din cap zâmbind trist.

— Bună, Mer.

După ce ne salutăm, amândoi se uită la Gabriel. Nu am de ales decât să-l prezint – *celui mai bun prieten al bărbatului care i-a ucis soţia.* Lumea mea tocmai s-a

micşorat atât de tare, încât simt că mă sufoc.

ţl este Gabriel.

uc cine este şl nu n spun numele de familie. $"ei mai pu\ine, cu atât mai bine. >** Gabriel, ei sunt Irina şi Ivan.

yjenVov este şi mai faimos decât era Connor. ^urmărit un meci de hochei ai echipei din New 0^^ recunoaşte. Dar Gabriel nu se clinteşte. Se ^¿¿bărbaţii se salută strângându-şi mamite.

- Încântat de cunoştinţă.

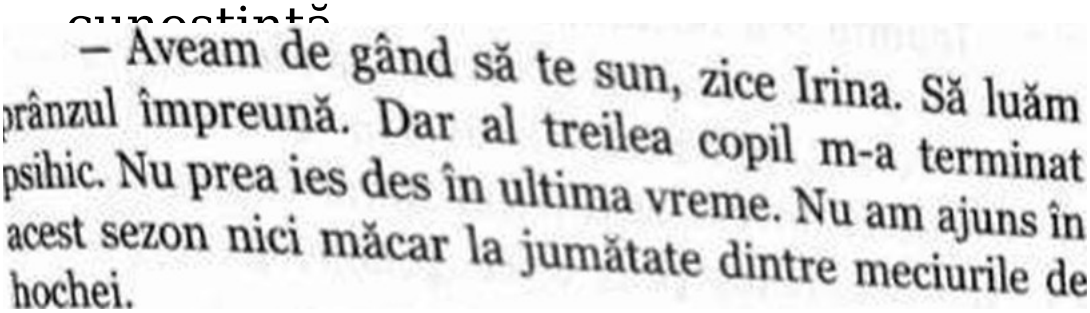

— Aveam de gând să te sun, zice Irina. Să luăm prânzul împreună. Dar al treilea copil m-a terminat psihic. Nu prea ies des în ultima vreme. Nu am ajuns în acest sezon nici măcar la jumătate dintre meciurile de hochei.

Privirea imi zboară spre Gabriel când aduce vorba de hochei. Din nou, pare imperturbabil. Simt că imi va exploda capul Încercând să-l descifrez pe acest om. Din r î- 2- • – ~ ţ ...» '

— — — —----W*- UVVUl

Miile u/lll fericire, intră un alt cuplu – partenerii de cină ai Irinei şi ai lui Ivan aşa că profit şi imi iau

rămas-bun. Irina promite să mă sune. Probabil o va face, dar voi lăsa să intre mesageria vocală şi nu o voi suna niciodată înapoi. În fine.

Apoi rămânem din nou eu şi Gabriel. Inima îmi bate nebuneşte, capul îmi zvâcneşte, şi... îmi au seama

că nu pot să fac asta. Nu pot să mai joc acest joc. Nu pot să fiu *nici* pisica, *nici* şoarecele. Doar vreau să merg acasă. Mă gândesc să fug, dar am fugit mult prea mult timp. Mă ridic şi mă uit la bărbatul de lângă mine.

S-a terminat, Gabriel.

Va\a i se crispează.

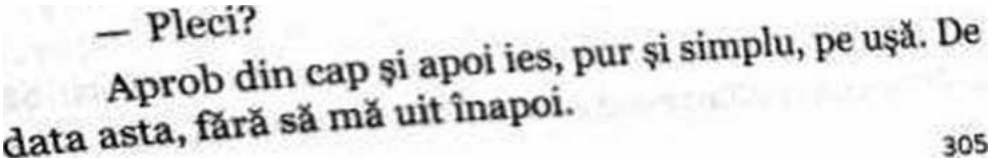
— Pleci?
Aprob din cap şi apoi ies, pur şi simplu, pe uşă. De data asta, fără să mă uit înapoi.
305

CAPITOLUL 35

înainte mă bucuram de finalul zilei. îmi plăcea să îmi organizez dosarele, să mă gândesc la pacienţi, amintindu-mi cum i-am ajutat sau încercând să mă gândesc la ce altceva aş fi putut spune sau face pentru a-i ajuta să treacă prin orice problemă cu care se confruntau.

Astăzi, în timp ce sorb din ceaiul de muşeţel care ar trebui să mă calmeze, privirea îmi fuge spre fereastră, verificând trotuarul din faţa cabinetului.

- Am primit vreun mesaj? strig către Sarah.

Vocea mea e puternică, încrezătoare. Şi numai aşa nu sunt.

Am primit o duzină de mesaje săptămâna asta. Opt dintre ele erau de la Gabriel. Şi nu s-a oprit acolo. A trimis şi e-mailuri, umplându-mi inbox-ul cu:

Meredith. hai să vorbim

Şi

Meredith, nu mă respinge Să ne comportăm co nişte adulţi.

Adulţi. Să fim *adulţi* presupune să fi$_{m\ ma}$turi. Să

putem avea o conversaţie normală, sănătoasă. Dar asta

a El mă minte. Probabil şi pe el însuşi. Pentru "“Sne sunt. Şti cme erai tu.

tâ’ T as aer adânc în piept şi îmi înfăşor cardiganul Jns, sa alung senzaţia de frig. Nu e frig în cabinet ^'fţigîn’interiorul meu. Un frig îngrozitor, încercând ^înţeles care e)ocu^ ^U' termen 'unS-m’amjânaîn ultimele zile.

Credeam că eu eram obsedată de el. Acum, cred el e obsedat de mine. Iar această diferenţă îmi taie respiraţia.

- Sarah? o strig din nou, pentru ca nu a răspuns.

- Scuze, Meredith. Tocmai preluam un mesaj.

Se grăbeşte înăuntru, ţinând două hârtiuţe galbene cu notiţe mâzgălite pe ele.

— Unul e de la domnul Wright. A spus că te sună pentru că l-ai căutat tu şi să-i fac imediat legătura, dar erai cu un pacient.

Işi ridică sprâncenele, aşteptând să confirm sau să neg sau sa dau detalii. Dau din cap crispată, luând hârtia.

— Mulţumesc.

— Şi acesta e de la domnişoara Nash.

îmi dă şi celălalt bileţel, zăbovind. îi mulţumesc din nou şi adaug:

- Poţi să pleci acasă, Sarah. Mulţumesc.

O concediez. O ţin la distanţă.

îmi oferă un zâmbet crispat şi dă din cap, se întoarce să plece. Şi pentru o clipă, sper să se oprească. Sper să se Întoarcă şi să vrea să ştie ce se întâmplă cu Gabriel. Probabil crede că avem un fel de aventură ciudată . Deşi nu ştiu în ce lume un bărbat sună la biroul unei femei şi îi lasă nonstop mesaje asistentei ei.

Respir cu putere. Dacă ar fi vorba despre ceva prin care ar trece un pacient, aş numi-o

hărţuire.

Dar pot să-i spun hărţuire? Adică... cine a hărţuit primul pe cine?

Ascult zgomotele pe care le face Sarah pregătin- du-se să plece – sertarul care se deschide şi se închide. Geanta ei, ştiu, acum e pe umăr. Se aude fermoarul jachetei, urmat de sunetul paşilor.

Aproape că-mi vine s-o opresc. Aproape că îi spun: *Putem să stăm de vorbă?* şi să-i povestesc totul, pentru că am nevoie de părerea altcuiva. O iau razna? S-ar putea. Este posibil. Inspir adânc în timp ce tremur şi fac un pas înainte, spre uşa care separă încăperile. Ştiu că măcar ea nu va spune nimănui. E angajata mea.

Dar când deschid gura să o strig, a dispărut. Uşa de la intrare se închide. Şi pentru că nu sunt încă pregătită să plec şi pentru că nu m-aş mira ca el să apară aici, mă grăbesc şi învârt cheia în broască.

Douăzeci de minute mai târziu, îmi strâng lucrurile. Am întregul corp încordat, rigid. Mi-aş dori să am un vizor în uşa cabinetului. Dar măcar dă într-un hol – un hol unde există şi alte birouri, în cazul în care trebuie să cer ajutor.

Asta mă face să mă opresc. Cred că Gabriel vrea să-mi facă rău?

Nu pot afirma asta. Dar nici nu pot infirma.

în secunda în care ies, pot să jur că mă simt privită. Senzaţia aceea ciudată, care îmi provoacă furnicături, ca şi când cineva urmează să se furişeze lângă mine. Aş spune că aproape m-am obişnuit – am simţit-o în fiecare zi după

acea noapte la apartamentul lui Gabriel. Şi chiar şi înainte de asta, deşi am pus-o pe seama imaginaţiei mele. Prin urmare, nu e ceva nou, dar nu te obişnuieşti

cu sentimentul că.eştiprada cuiva. Port balerini astăzi, ntru ori“ eventualitate.
** înghit cu greutate.

Pentru eventualitatea că va trebui să alerg.

Mine o privire în spate. Trotuarul e plin de oameni, grăbindu-şe spre casă după program, iubiţi ţinându-se de mana, mame strângând mâinile copiilor par nici urma de Gabnel. Diverse priviri se îndreaptă spre nune în timp ce caut prin mulţime. Sunt sigură că se gândesc: Cine e *femeia asta nebună care* se tot *uită peste umăr?*

îmi enumăr din nou condiţiile de diagnosticare pentru tulburarea paranoidă de personalitate: neîncredere generalizată, persistentă şi de durată faţă de ceilalţi – ceva de genul acesta. Dar nu mă caracterizează pe mine, nu-i aşa? Nu e vorba de *toţi* ceilalţi. E vorba doar despre el.

îmi strâng mai tare geanta şi cotesc pe o stradă, schimbându-mi traseul. Pentru că asta fac acum.

îmi ţin telefonul în mână şi îmi transpiră degetele pe el. Poate ar trebui să o sun pe Irina. Sau mai bine pe dr. Alexander? Sau chiar pe Sarah, să-i spun că aş avea nevoie să se întoarcă la birou sau să mă invit la ea acasă. Nu, nu, are un copil. Nu am cum să-l las să mă urmărească tocmai acolo.

Mai întorc o dată capul, apoi intru într-un mic magazin. Mă opresc, prefacându-mă că răsfoiesc nişte reviste, dar de fapt urmăresc ce se întâmplă pe trotuar. Trec doi bărbaţi- O tânără. Doi copii, grâbmdu-se spre casă de la şcoală. Nici urmă de Gabnel.

Când ies din nou, cu o revistă în mână – nu am mit să-l supăr pe vânzător după** e am stat c. foind reviste timp de zece acolo răs- imi minute , mă aflu. La o stradă de

dau seama unde . Alexander. Ceea ce VI
KEFI.ANP înseamnă că am mers câţiva kilometri, ocolind traseul meu obişnuit, încercând să-l surprind pe Gábriel pe urmele mele.

Nu e normal. Nu e deloc normal.

Dar e un fel de răspuns la problema mea.

Mă grăbesc spre cabinetul lui, uitându-mă la telefon să verific ora -18.10. Amurgul începe să se instaleze peste oraş. Dar poate că este încă acolo. Poate că o să mă lase să intru şi să vorbesc, să mă eliberez de o parte din presiunea pe care o simt. Poate îmi dă un sfat profesional – *Nu, Meredith, cred că eşti complet normală.* Mă pufneşte râsul. Nu sunt normală. Nu e normal ce se întâmplă. Pot să recunosc asta faţă de mine.

îl zăresc o secundă mai târziu. îi văd silueta înaltă şi zveltă coborând treptele clădirii, jucându-se cu o pereche de chei, fluierând fără nicio grijă – dacă aş putea fi şi eu aşa.

- Domnule doctor Alexander, strig.

Nu mă aude şi se întoarce îndreptându-se în direcţia opusă, cireşul înflorit de deasupra lui făcând scena aproape pitorească.

— Domnule doctor Alexander! strig din nou, mai tare, alergând pe trotuar în spatele lui.

De data aceasta se întoarce. Face ochii mari, adoptând o atitudine defensivă – ca şi când ar fi fost abordat pe stradă de un pacient, ceea ce se şi întâmplă.

Asta mă face să trag aer adânc în piept.

Să mă adun.

Ce aş gândi dacă cineva mi-ar face mie aşa ceva? M-aş gândi că e disperat. Exact aşa cum sunt eu.

- îmi cer scuze că vă opresc aşa, zic. Trebuie nea- părat să vorbim. Este o urgenţă.

or. Alexander se uită în jos spre mine.

Deschide p , îmi pare rău, Meredith, dar am

planuri în seara

|S»’

- Vă rog. Pot...

Caut în poşetă.

- Pot să plătesc în numerar. Pot să vorbesc în timp ce mergem. Chiar am nevoie de ajutor.

- Meredith, ştii la fel de bine ca şi mine că trebuie sa avem limite în profesia noastră.

îmi zâmbeşte crispat.

- Dar îţi pot recomanda o clinică de urgenţă sau uite, asistenta mea este încă la birou. Poţi suna să verifice dacă e posibil să te programăm mâine-dimineaţă. Voi veni mai devreme dacă e nevoie.

îmi ţin ochii strâns închişi. Nu pot să aştept până mâine-dimineaţă. Şi în niciun caz nu o să merg la o clinică de urgenţă. Nu pot să-i povestesc unui străin oarecare ce se întâmplă.

Când îmi deschid ochii, îl privesc fix pe dr. Alexander şi îmi ies, pur şi simplu, cuvintele din gură:

- Mi-am tras-o cu Gabriel Wright în cabinetul meu.

Şoc, oroare, judecare. Toate acestea i se citesc pe chip pentru o fracţiune de secundă înainte sărevină la expresia impa d>dă de ter^pe

Adam i se mişcă m sus > U > umă ds din cap de pe un picior

pe altaU
ușor, iar o secundă mai tarz . j j conducându-mă înapoi spre scară.
spre cabinetul lui.

CAPITOLUL 36
/hum

- A sosit o cutie pentru tine.

Sarah arată spre colţul biroului ei. Ştiu exact ce e înăuntru. Slavă cerului pentru Amazon Prime şi timpul rapid de livrare.

- Mulţumesc.

Iau pachetul în braţe.

- De ce nu eşti încă gata de plecare? Charlie are violoncel astăzi, nu-i aşa?

Sarah dă din cap aprobator.

- Plec în câteva minute. Dar am vrut să stau de vorbă cu tine înainte să plec.

Of. Acum începe. în ultima săptămână, am evitat să discut cu ea despre orice altceva în afară de programări. O văd cum se uită la mine – ca şi când aş fi cam dusă. Ceea ce nu e chiar departe de adevăr. Deşi în ultimele zile mi s-a părut că mă simt mai bine. Mă uit în jos la cutia din mâinile mele, amintindu-mi ce conţine. *Poate că nu chiar mult mai bine.*

Fac eforturi să zâmbesc politicos.

— Ce s-a ‘întâmplat? Despre ce vrei să vorbim?

Sarah aşteaptă până ni se întâlnesc privirile.

— Gabriel Wright.

Inima îmi zboară ca un tren deraiat doar la menţi- °narea numelui lui. Strâng şi mai tare cutia.

Ceecttd?
' seîncruntă-
^Ainai sunat de două °ri astăzi'
¡(<jcar de mai pufine *ori decât* *săptămâna* ^ţainte să pot răspunde, continuă.

, S-a întâmplat ceva între voi doi? De când m-ai ţSi-l anunţ că renunţi la el ca pacient, nu ai mai părut jjrf. Şi el sună întruna. Promit să nu te judec dacă j.aÎntâmplat ceva, ştii tu, personal.

în urmă cu o săptămână aş fi simţit o nevoie Operată să vorbesc despre tot ce se 'întâmplă. I-aş ii relatat toate detaliile dacă ar fi insistat aşa cum face acum. Dar faptul că am vorbit cu doctorul Alexander m-a ajutat, iar ultimele zile au fost un real progres. Am privit peste umăr mai rar, m-am mutat din hotelul în care stăteam şi m-am întors la apartamentul meu, o dată am luat metroul în loc de Uber. Chiar l-am sunat pe fratele meu şi i-am răspuns Irinei la un mesaj, promiţându-i să ue întâlnim curând să luăm prânzul împreună.

Dar nu vreau să reiau tot ce s-a întâmplat şi să presez. Plus, nu e o poveste scurtă, iar peste cincispre- %ce minute am o pacientă – tocmai Rebecca. Să nu.mai vorbim că Sarah trebuie să ajungă acasa la hui ei. Aş îi spun adevărul, dar numai o mică parte.

Suspin. ierdut soţia. Să discutăm
— Domnul Wnght Şi P muiţimie de amintiri despre asta a scos la SUP creZUţ că pot face faţă, dar a dureroase pentru decât mă aşteptam,

avut un impact mai pu

Privirea Im Sar

_ to tare '

Dau di[n]

Trebuie să fi fost greu.

_ A fost. Dar discut cu terapeutul meu despre asta. Deci, nu trebuie să-fi faci griji pentru mine.

- Bine. Dar să ştii că sunt aici. Oricând ai nevoie să vorbeşti. Ziua sau noaptea. Ştii că mă poţi suna oricând, chiar dacă nu suntem la birou.

Zâmbetul meu e sincer de data asta.

- Mulţumesc, Sarah. Eşti o prietenă bună.

îşi ia geanta din sertar şi îşi pune jacheta.

- Mă opresc jos la magazin să-mi iau o cafea. Mă simt obosită astăzi. Vrei să-ţi iau şi ţie una înainte să plec?

— De fapt...

Mă uit la ceas.

— Mai sunt aproape douăzeci de minute până la ultima programare. Cred că o să dau şi eu o fugă să-mi iau o cafea. Mi-ar prinde bine puţin aer curat şi vremea e foarte frumoasă astăzi.

— Bine. Ne vedem mâine-dimineaţă.

- Noapte bună, Sarah. Şi mersi că îţi pasă de mine.

După ce pleacă, intru în cabinet luând cu mine cutia care mi-a sosit. Tai banda adezivă din mijloc cu deschizătorul de scrisori, îndepărtez hârtia de ambalat şi scot ce e în interior.

Ceasul Silenţios.

Pe internei se spunea că nu scoate niciun sunet, dar eu o să decid asta...

După ce introduc bateriile, mi-l lipesc de ureche. A, *linişte.* Mulţumită, trag un scaun până lângă ceasul agresiv care momentan e agăţat pe perete şi mă urc să fac schimbul. Cel vechi pe care îl

ţin în mână mă salută.

Tic. Tac. Tic.

»F.ZVĂLUI

, Oh, nici să nu te gândeşti, RKA spun cu voce tare

fi bateriile înainte să cobor de n P „

, .«• W d»Pi X le scot, ţto Kasnl fi P rJ S

>•

Linişte-

Respir uşurată.

Acum, sa iau rapid o gură dp aor te»de plante şi o să mă simt ca nouă. Pr o aSpat şi ni $ te

Sau cel puţin aşa cred...

Pană când uşile liftului se deschid h „ •

GabrieL

Sar ca arsă într-o laterală a liftului şi mă lipesc de perete, trăgându-mi burta să nu mă vadă. Apoi apăs furioasă butonul de închidere de pe panoul liftului – de cel puţin treizeci de ori în zece secunde. îmi ţin respiraţia până când se închid uşile şi mă asigur că sunt încă singură în lift. Tremur toată în timp ce liftul urcă la etajul meu şi, în secunda în care uşile se deschid, o iau la fugă să mă ascund în cabinet.

pe care pot să-l fac este de a ă P.

Mă mcui în birou şt 'nc n f -ncerc şj trag aer în piept, păstra tăcerea. Dar în tl"'p ţ iat uşa dinspre recepţie, îmi dau seama că nu am intre în antica.

Urăsc să ies acolo, dar m , lipesc urechea de meră. înainte să dau bu®^ ş. chiar în momentul uşă ca să ascult dacă ide scârţaind.

în care fac asta, uşa se ţncât încep

puwafa« infarct.

{ac Dr_McCaU?

IM naiba. Nu e Gabriel. E Rebecca Jordan. Următoarea mea pacientă.

Habar n-am ce să fac. Să o las să intre? Prezenţa ei aici îl va descuraja pe Gabriel? îl va opri să facă ceea ce avea de gând din cauză că l-ar putea vedea altcineva? Poate. Dar atunci va şti că sunt aici, iar Rebecca va pleca în cele din urmă şi eu va trebui să ies din biroul ăsta la un moment dat. El ar putea să aştepte. Şi să continue să aştepte.

Mânerul uşii de care sunt lipită se mişcă, iar eu tresar. Sunt nevoită să-mi acopăr gura cu mâna să nu ţip. Trebuie să mă comport ca şi când nu aş fi aici, chiar dacă asta înseamnă să-mi ţin pacienta la uşă.

Cioc. Cioc. Cioc.

— Dr. McCall? Eşti acolo?

îmi ţin respiraţia chiar dacă am gura acoperită.

Apoi aud uşa dinspre recepţie scârţâind din nou. Pleacă deja? Sau intră Gabriel...

Primesc răspuns la această întrebare atunci când o voce masculină răsună din cealaltă cameră.

— *Ce* dracu’cauţi aici?

— Eu... dr. McCall este psihiatrul meu, spune Rebecca.

Pare speriată. Chiar dacă sunt îngrozită, nu-l pot lăsa pe Gabriel să-mi intimideze pacienta. îmi duc mâna tremurând spre clanţa uşii. Dar mă opresc în clipa când aud ce urmează.

- Prostii, Rebecca! urlă Gabriel. Mă urmăreşti din nou, nu-i aşa?

CAPITOLUL^

Mă lipesc de uşă, respirând cu greutate. *Ce naiba # întâmplă acolo?* Strâng clanţa mai tare, dar nu îndrăznesc să o rotesc. Nu inca. După o lungă tăcere, Gabriel adaugă:

— *Răspunde-mi> jir-ar al dracu'I* De ce mă urmăreşti din nou?

Rebecca tace.

Sunt pierdută. *îl urmăreşte... din nou?* De ce pacienta mea l-ar urmări pe el? Simt că explodez aşteptând să aud mai mult, dar nu se întâmplă nimic. Trec secunde interminabile. Senzaţia de anxietate mă copleşeşte. Dacă ea nu spune nimic pentru că el o sugruma în acest moment? Dacă el a clacat? Până la urmă, e clar că nu-l cunosc pe adevăratul Gabriel. Dar acesta este cabinetul meu, Rebecca e pacienta mea şi trebuie să o protejez.

Nu mai pot aştepta. Deschid larg uşa.

— Ce se întâmplă aici?

încerc să-mi adun toată autoritatea de doctor, dar eşuez lamentabil. Niciunul dintre ei nu se uită în direcţia mea. Gabriel şi Rebecca stau la o distantă de vreun metru şi jumătate unul fată de celălalt, privindu-se cu ură, ca şi când nici nu m-ar fi observat.

- Nu înţelegi? spune Rebecca gesticulând agitată. Putem fi împreună acum. Esti liber. în

spui tot ce nu ai putut spune nimănui altcuiva, aşa obişnuiai. Mi-ai lipsit. Tot încerc să ajung la tine, dar...

Bărbia îi tremură.

Gabriel mârâie. Chiar mârâie.

- Ieşi dracu’ din viaţa mea! E vina ta că au murit?

Se lasă din nou tăcerea. Fără avertisment, Rebecca izbucneşte în plâns şi iese fugind din birou. 0 privesc plecând, în timp ce totul mi se învârte în minte, încercând să înţeleg ce se întâmplă.

Înainte să pot spune ceva – sau să-i cer lui Gabriel să plece se întoarce şi se uită fix la mine. Mi se strânge stomacul când ii văd furia din privire.

— Ce fel de joc bolnav joci? mă întreabă.

— *Poftim?*

— Nu-mi răspunzi la apeluri, nu-mi răspunzi la mesaje. Vin să te văd, şi ea e aici?

Ezit, deoarece nu vreau să încalc dreptul pacientului la confidenţialitate. Nu e treaba mea să spun că Rebecca îmi e pacientă. Doar că ea a spus-o, nu-i aşa?

— Nu înţeleg ce se întâmplă.

înghit cu greutate. Tremur încă. Vreau să plece, dar sunt şi curioasă în acelaşi timp.

— De unde o cunoşti pe Rebecca?

— Ea e femeia care mi-a ruinat viaţa. Care mi-a distrus-o. Eram... împreună.

Işi lasă capul în jos.

— Nu soţia mea a fost cea care m-a înşelat. Ci eu. Dar a fost o greşeală şi am încercat să o repar. M-am despărţit de ea.

Face un gest spre uşă.

— Rebecca. A refuzat să accepte că s-a

terminat. Nu am vrut să o mai văd. Am refuzat să-i vorbesc. Apoi,

. ,r.o noapte, a vemt acasa la mine şi EA I-a spus totul soţiei 2e, Ellen a plecat. Mi-a luat fiica şi a fugit, şi _ t ; ÎD piept suspinând – apoi am aflat că au fost lovite Jcise pe loc de un şofer beat.

Expresia de agresivitate de pe faţa lui se t formă în disperare. Durerea transpare din fiecarP cuvânt, din poziţia sa gârbovită. îşi întinde un braţ pentru a se spnjim de cadrul uşii, ca şi când nu s ar fi putut ţine pe picioare. " u

- Era iubita ta...

Tac.

Când îmi confirmă, mă gândesc la ce spunea Rebecca despre fostul ei iubit. Cel pe care îl voia înapoi GabrieÎr “ C∘mPara tOţi bărbati' Era

— Habar n-aveam.

Dau din cap.

— A venit într-o zi şi şi-a făcut o programare şi n-am avut niciun motiv să cred că era altceva decât o simpla pacientă. Nu a întrebat niciodată de tine sau de altceva.

Mă opresc pentru că sunt periculos de aproape să încalc confidenţialitatea pacientului.

— îmi pare rău, adaug.

— Când a început să vină la tine? mă întreabă el.

Mă gândesc, înghit cu greutate când îmi dau seama de moment.

— Nu la mult timp după ce ai venit tu prima dată.

Mă aştept să plece. Să plece cu durerea lui în altă parte. Cu siguranţă, eu nu pot să-l ajut, nu după tot ce s-a întâmplat. Dar el continuă să vorbească, ca şi când am fi la o şedinţă de terapie.

— Mi-a distrus viaţa. Pas cu pas. Când am încheiat relaţia... îmi fusese studentă, dar nu când eram împreună, înainte.

Alunecă de-a lungul peretelui până ajunge să se aşeze pe podea, cu genunchii la piept şi mâinile atârnân- du-i neputincioase peste ei.

— Când am terminat-o cu ea, s-a dus la alţi profesori. La colegii mei, la şeful meu. Le-a spus tuturor totul. Aproape că mi-am pierdut slujba. Dar era majoră, iar eu nu eram profesorul ei la vremea aceea. Totul se întâmplase întotdeauna consensual. Apoi a început să mă urmărească.

Dă din cap.

— Credeam că a încetat, dar probabil că m-a urmărit şi aici.

îl urmărea. Ca şi mine.

Simt cum mă sufoc şi vreau să-i spun să se oprească – să plece, pentru că nu vreau să ştiu. Nu vreau să îmi fie şi mai clar cât de greşit interpretasem totul în tot acest timp. Dar el continuă să vorbească.

— Situaţia a scăpat de sub control. Am amenin- ţat-o că merg la poliţie. Şi pentru o scurtă perioadă am crezut că, în sfârşit, a înţeles că s-a terminat. Dar apoi a venit la mine la birou, plângând cu sughiţuri şi spunân- du-mi cât de mult ii lipsesc. A început să se dezbrace, iar eu am respins-o. Şi asta...

Se opreşte să tragă adânc aer în piept.

— Asta e noaptea în care au murit. Noaptea în care mi-a distrus viaţa. Soţia mea nu ar fi ieşit niciodată la plimbare în noaptea aceea dacă Rebecca nu i-ar fi spus ce am făcut noi.

_ îmi pare rău.

Cuvinte inutile. U spun oricum, pentru că nu ştiu altceva să-i spun.

Gabriel îşi înalţă capul şi ni se întâlnesc privirile, deşi eu mâ aflu în celălalt capăt al încăperii.

_ Şi aşa s-a întâmplat. Aşa a ajuns soţul tău să-mi ucidă familia.

Oftez. Ştie. A ştiut tot timpul, iar acum ştiu asta cu certitudine.

Gabriel îşi coboară privirea spre podea, dă din cap şi se ridică în picioare, ca şi când ar fi făcut un efort imens.

— l.a revedere, Meredith.

Iese pe uşă, lăsând-o deschisă în urma lui.

CAPITOLUL 38
¡cum

E prea mult de procesat.

Chiar şi după ore întregi, mintea mea nu pare să poată cuprinde toate informaţiile. Nu pot să înţeleg cât de proastă am fost să nu îmi dau seama că Gabriel m-a manipulat tot timpul. Nu ajută nici faptul că am început să beau. Din nou. *Asta nu ajută niciodată.*

Trebuie să stau de vorbă cu cineva. Opţiunile mele sunt limitate. Aş putea apela la fratele meu, dar dacă i-aş povesti o zecime din povestea nebunească pe care o trăiesc, ar fi atât de îngrijorat, incât s-ar caza pe canapeaua mea şi nu ar mai pleca niciodată. în plus, Jake are o familie. Nu ar trebui să il încarc cu problemele mele. Nu *il voi încărca* cu problemele mele. Aş putea să-l sun pe dr. Alexander, desigur. Dar el ar vrea să-mi exploreze psihicul, să încerce să mă convingă să renunţ. Eu am nevoie să explorez psihicul lor – pe al lui Gabriel şi pe al Rebeccăi. în plus, există problema relaţiei de confidenţialitate doctor-pacient. Din cauza asta, nu există decât o singură persoană cu care aş putea vorbi cu adevărat despre toate astea – Sarah. Pacienţii semnează formulare care permit dezvăluirea informaţiilor confidenţiale de sănătate

mintală personalului meu. La urma urmei Sarah se ocupă de facturarea asigurării, drept care ştie diagnosticul şi istoricul pacienţilor.

par e deja aproape zece seara şi îl are pe Charlie. simt prost să o sun. Totuşi, după încă un pahar de J$_{pa}$r să trec peste asta.

_ Meredith? îmi răspunde. E totul în regulă?

_ Nu. Nu e, Sarah. Trebuie să stau de vorbă cu cineva.

- Nu e nevoie să mai spui nimic. Vin la tine în douăzeci de minute.

— Şi ce faci cu fiul tău?

- E la tatăl lui în seara asta.

-Ah.

Asta mă face să mă simt puţin mai bine că am sunat-o.

Mulţumesc, Sarah. îţi rămân datoare. Ne vedem curând.

Termin paharul de vin şi mai beau încă unul înainte să se audă o bătaie în uşă. Sarah îmi aruncă o privire şi îi pică faţa.

— Arăţi groaznic, Mer. Te-a rănit cineva?

Dau din cap şi mă dau la o parte să poată intra.

— Nu. Nu este asta. Jur.

După ce intră, deschid o nouă sticlă de van şi torn în pahare pentru amândouă.

— Trebuie să recunosc, spun, întinzându-i un pahar: Am dat deja trei pe gât.

— E în regulă. Şi eu am băut două acasă, singură, mai devreme.

Zâmbesc şi intrăm împreună în living, aşezân-

du-ne una lângă alta pe canapea. îmi strâng picioarele sub mine şi încerc să-mi dau seama de unde să încep. Dar povestea asta e ca un ghem de aţă; dacă tai unul

dintre fire şi trag de el. se va desface tot ghemul. Mj hotArAsc sA încep cu ce e mai rAn, sâ scap odatA de asta.

Trag aer adânc în piept.

- Gábriel Wright nu e un simplu pacient. E soţul femeii pe care a lovit-o Connor, femeia şi copilul pe care i-a omorât.

Sarah face ochii mari. îşi duce paharul la gură şj dă pe gât jumătate din conţinut.

Zâmbesc trist.

- Amândouă o să ne simţim îngrozitor mâine. Pentru că ăsta e doar începutul poveştii.

- Poate ar trebui să luăm câte o sticlă şi să bem cu paiul? zice Sarah.

— Nu mă ispiti.

în următoarea jumătate de oră, îi povestesc lui Sarah tot – de la cum am început să-l urmăresc pe Gábriel, la faptul că a apărut în mod misterios la cabinet de parcă nu ştia cine sunt, până la faptul că am făcut sex cu el în timpul şedinţei de terapie. Apoi, cireaşa de pe tort – Rebecca, ce rol are ea în toată povestea.

Sarah rămâne cu gura căscată când, în cele din urmă, mă opresc să trag o gură de aer.

- Dumnezeule, Mer. E halucinant. Ţi-e frică de el? Sau de ea? De amândoi? Adică, te temi pentru siguranţa ta?

Dau din cap.

— Nu mi-a fost până azi. Deşi mă simt urmărită de luni bune. Bănuiam că poate e Gábriel, dar nu eram sigură. Uitându-mă în urmă acum, poate că nu era vorba că *nu puteam* fi sigură, ci nu voiam să fiu sigură. Pentru că dacă aş ii fost,

trebuia să mă opresc din ceea ce făceam. Şi nu voiam. Eram implicată emoţional cu Gábriel pe atât de multe niveluri.

pac o pauză.

Dar acum îmi e frică pentru siguranţa mea. . mcă Rebecca are probleme, dar să înceapă să vină ?minela terapie pentru că tipul de care e obsedată e şi ¿pacient? Cel puţin asta presupun că a făcut. Situaţia e asemănătoare cu cea din filmul *Atracţie Fatală".* Cred ar trebui să obţin un ordin de restricţie sau ceva de genul acesta.

Sar ah dă din cap aprobator.

- Categoric, cred că ar trebui să obţii unul. Nu poţi să trăieşti tot timpul cu frică.

îmi termin vinul din pahar.

- Va fi complicat să merg la poliţie, din cauza dreptului pacientului la confidenţialitate.

— Nu există o excepţie de la regula asta atunci când cineva e în pericol?

Dau din cap.

— Da, dar dacă greşesc? Dacă Rebecca e doar o fostă iubită părăsită, obsedată de iubitul ei? E numai un sentiment pe care îl am, că ar putea reprezenta un pericol pentru mine. Nu m-a ameninţat niciodată. Şi, din câte ştiu, nu l-a ameninţat nici pe Gabriel. Iar Gabriel nu m-a ameninţat niciodată. De fapt, am făcut sex cu el de mai multe ori şi am fost şi la el acasă'.

Îmi trec degetele prin păr şi trag cu putere.

— Sarah, ce naiba am făcut cu viaţa mea? în ce m-am băgat? Totul ar fi putut fi evitat dacă nu l-aş h urmărit pe Gabriel prima dată când l-am văzut. Eu am început asta. *Mi-amftcut-o* cu mâna mea.

Fatal Attraction" este un thrtUer psihologic lansat în 1987. regizat de Adrian Lyne şi cu Michael Douglas şi Glenn Close în rolurile principale (n. tr.).

- Nu e adevărat. Nici să nu îndrăzneşti să

te învinovăţeşti. Poate că l-ai urmărit, dar totul a început inocent. Tu însăţi ai spus-o – la început l-ai urmărit să afli dacă era fericit, pentru că te simţeai atât de vinovată pentru ce se întâmplase. Dar indiferent de asta, chiar dacă tu ai început, acum a mers prea departe. Nu ar trebui să te simţi în pericol.

— Nici măcar nu sunt sigură că ştiu întreaga poveste încă. Chiar şi cu toate informaţiile pe care Ie am acum, simt că sunt doar jumătate din piesele unui puzzle. Aş fi vrut să-l întreb pe Gabriel de ce a venit la cabinetul meu, ce vrea de la mine. Şi de ce m-a urmărit.

— Dumnezeule!

Sarah face din nou ochii mari.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva.

— De ce?

— Acum câteva săptămâni, am plecat amândouă de la birou în acelaşi timp. Aşteptam vizavi, în staţia de autobuz şi am văzut-o pe Rebecca făcând asta.

— Ce vrei să spui? Făcând ce?

— Era cam la o jumătate de cvartal în spatele tău, cumva croindu-şi drum prin mulţime. Ani crezut că e un mod ciudat de a merge, dar hei – locuim în New York City. Acum totul capătă sens. Se ţinea departe de tine şi încerca să rămână ascunsă în spatele oamenilor. Mer, dacă nu e Gabriel Wright cel care te urmăreşte de câteva luni, ci Rebecca Jordan?

Când mă trezesc, îmi dau seama că nu sunt în pat. flid măcar pe canapea.

Dezorientata, mă rostogolesc pe spate şi simt plăcile reci şi tari cum îmi apasă omoplaţii.

Baia. Am petrecut din nou noaptea în baie. Becurile puternice de deasupra chiuvetei aproape ca mă orbesc. Mă scol în capul oaselor, iar apoi, sprijinindu-mă cu o mână de marginea hiatului, mă ridic în picioare.

Mare greşeală.

Vederea mi se înceţoşează. Mă las din nou pe podea, în timp ce stomacul ameninţă să mi se golească. Miroase ceva. Eu? Eu put, e un miros oribil. Urmele a ceea ce am vomitat deja sau poate că nu am ajuns la timp la toaletă. Expir, şi lacrimi fierbinţi îmi curg pe obraji. Mă simt ca unul dintre paharele mele de vin, fragilă, ca şi când aş putea să mă sparg în milioane de bucăţi.

încerc din nou să mă ridic în picioare, disperată după apă, să-mi potolesc senzaţia de gură uscată, să scap de gustul amar de fiere. Mă clătesc, scuip şi iau înghiţituri mari de apă rece. în cele din urmă, închid robinetul, inălţându-mi capul pentru a mă prun în oglinda.

Dumnezeule.

Abia mă recunosc. Am machiajul întins, pielea pătată, părul vâlvoi. Sunt destul de sigură că petele de 327

pe puloverul meu sunt de vomă. Pornesc robinetul de apă caldă de la duş, fără să mă obosesc să mă dezbrac înainte de a intra. Apa fierbinte mă face să tresar, dar o las să ajungă la o temperatură insuportabilă, înainte să o dau mai rece. Apoi mă dezbrac şi întind mâna după un burete de baie, adaug gel de duş cu eucalipt şi îmi frec uşor fiecare centimetru al pielii.

Sunt dezgustătoare.

Şi sunt dezgustată de mine însămi.

Undeva, în timpul încercării de a mă simţi din nou curată, din nou *normală,* brusc îmi amintesc.

Noaptea trecută. Vin. Sarah.

I-am spus totul.

Şi ea a zis... îmi reprim un alt val de greaţă gata să erupă. A zis că a văzut-o pe Rebecca urmărindu-mă. Mă sprijin de perete, lăsând duşul să curgă peste mine, gândindu-mă la implicaţii. Gândindu-mă la relaţia pe care trebuie să o fi avut cu Gabriel. La faptul că el m-a urmărit. Sau ea. Sau poate amândoi.

îmi frec faţa până incepe să mă doară.

în cele din urmă, opresc apa. Undeva în apartament, se aude telefonul, apoi se aude din nou. Apoi a treia oară. Mă încordez la fiecare notificare, ritmul cardiac crcscându-mi din ce în ce mai tare, întrebându-mă cine e atât de disperat să dea de mine. Mă înfăşor într-un prosop – un prosop care miroase, care trebuie spălat. îl arunc pe jos şi deschid dulapul cu lenjerie să iau unul curat. Dar e gol. Pulsul îmi creşte şi mai tare. Nici măcar nu am un prosop curat. îl iau pe cel murdar şi mi-l înfăşor în jurul corpului, gândindu-mă ce altceva am mai uitat să fac. Ce altceva am ratat în starea asta de

confuzie în care trăiesc.

Telefonul este ascuns printre pernele canapelei. Singurul motiv pentru care îl găsesc este ca primesc un

flIt mesaj- Respir uşurată când văd cin*
>* *cum mS«. Dej, mi.a«re Sarafe Buna dimineaţa

„a v “‘‘■i’-

««.da noastră „oa„rn4 Te ““¿«M «f» duM

Şi apoi...

Sarah: Ascultă, sunt puţin îngrijorată. Ai Sună-mă dacă grijă, bine? ai nevoie de ceva.

Tastez rapid un răspuns, urându-ma că am jorat-o pe Sarah, în- ea a fost atât de drăguţă cu mine.

Meredith. Totul e bine. Mulţumesc pentru tot ce ai făcut noaptea trecută.

Apoi trec la e-mailuri.

Sunt două de la Gabriel.

Ambele goale, cu excepţia subiectului.

Primul spune:

Trebuie să vorbim.

Al doilea a venit zece minute mai târziu:

Vorbesc serios Sună-mă.

în capul meu, cuvintele lui nu exprimă amabilitate. Nu constituie o cerere politicoasă. Sună ca o poruncă tăioasă. îmi revine în minte avertismentul lui Sarah. E îngrijorată. Crede că trebuie să am grijă.

îmi dau seama că şi eu cred acelaşi lucru. Şi e timpul să fac ceva în privinţa asta.

- Aş vrea să vorbesc cu domnul detectiv Green, vă rog.

Doamna ofiţer de la recepţie se uită la mine peste ochelari.

- Numele? mă întreabă ea. Şi subiectul?

— Meredith McCall.

Şi pentru că femeia nu pare să recunoască numele, adaug:

- Soţia lui Connor Fitzgerald.

La această menţiune, face ochii mari.

— Vă rog, luaţi loc. Verific dacă este disponibil.

Aleg un scaun aflat în colţul încăperii, aşezân- du-mă cu spatele la perete. Aproape imediat îmi dau seama că e o postură defensivă. Ceva ce observ la paci- enţii mei. Privirea îmi rămâne fixată asupra uşii. M-am uitat în urmă tot drumul până aici, păzindu-mă de Gabriel, de Rebecca. Când îmi verific telefonul, găsesc un nou e-mail de la el. Doar subiectul, ca şi înainte.

Pot să vin până la tine?

Mă încordez şi-mi ridic privirea, sperând să îl zăresc pe detectivul Green. Un ceasornic ticăie deasupra recepţiei, acelaşi *ticăit* al vechiului meu ceas. Pentru un scurt moment, înţeleg cum ajung să delireze pacien- ţii mei. Cum încep să creadă că până şi un ceasornic îi urmăreşte. Respir sacadat, apoi expir cu putere şi îmi întorc privirea de la blestematul ăla de obiect. Mi-aş dori ca detectivul să vină mai repede.

Uşa se deschide. Iar el stă în faţa mea, cu mâinile vârâte în buzunarele costumului ieftin, cu o

privire îngăduitoare, pe care probabil o consideră un zâmbet. Dar nu e aşa, nu tocmai.

— Dr. McCall, cu ce vă pot ajuta?

0 uit la el, dar nu zic nimic.

{şi încruntă sprâncenele în timp ce mă priveşte.

„ Sunteţi bine?

Nu.

îi trece o umbră de indecizie pe faţă, dar face un geSt scurt din mână.

- Veniţi pe-aici, dr. McCall. Cafea? Apă?
- Apă, mulţumesc.

Un minut mai târziu, suntem inghesuiţi într-un mic birou gri. Câteva fotografii vechi sunt prinse pe perete, dar altfel arată ordonat, curat. O singură cană de cafea, o sticlă de plastic cu apă, un carneţel, un pix şi un computer.

Se aşază pe scaunul din spatele biroului şi îşi deschide palmele,

— Ce se întâmplă?

Degetele îmi tremură când ating paharul de plastic, cu apă. M-am rehidratat, m-am spălat şi m-am îmbrăcat cu haine curate, dar urmele nopţii trecute – ale ultimelor luni – încă sunt prezente. Mă întreb dacă mă voi mai simţi vreodată normală, ca mine însămi. Poate cândva. Când toate astea vor fi doar o amintire. Poate că mai e timp să cunosc pe cineva. Să am o familie. Aproape că o văd, o licărire de lumină intr-o lume în care pare ca a venit amurgul de multă vreme.

. înainte să-l privesc m ochi.

Trag adânc aer în piept inamie^ **F**

- Trebuie să Mă cuiva. El şi... Caut cuvantu ~tiu unqje locuiesc, hărţuiesc. Mă urmăresc pe . am -sit Cred. Acum câteva lum. ajuns acasă, apartamentului deschisă. Nu cineva fusese acolo. Ştiu asta.

încerc să mă gândesc cum să explic faptul că Rebecca îmi devenise pacientă probabil pentru a se apropia de mine. Probabil că şi Gabriel a făcut acelaşi lucru. Dar mă hotărăsc să las asta la o parte, cel puţin pentru moment. Ar însemna să încalc dreptul pacientului la confidenţialitate. Am citit Codul de etică al Asociaţiei Medicale Americane de mai multe ori. în ultimele zile. Un medic poate încălca dreptul la confidenţialitate atunci când un pacient ameninţă că va provoca o vătămare fizică gravă unei anumite persoane, identificate, şi există o probabilitate rezonabilă că pacientul îşi va duce ameninţarea la îndeplinire. Sau când este probabil să se comită o crimă. Nici Gabriel, nici Rebecca nu au făcut vreo ameninţare. Nu i-aş putea spune detectivului Green nici dacă Gabriel mi-ar fi spus că şi-a ucis propria soţie, doar dacă mi-ar fi ameninţat mie viaţa sau pe a altcuiva, şi m-aş fi gândit că ar putea chiar să o facă. Dar m-au urmărit în afara şedinţelor noastre de terapie, în afara momentelor în care i-am tratat ca medic. Iar hărţuirea este o infracţiune. Deci, pot să raportez hărţuirea, dar nu pot divulga faptul că îmi sunt pacienţi sau orice altceva spus în timpul şedinţelor noastre. Sunt perfect conştientă că merg pe o gheaţă foarte subţire.

Detectivul Green se încruntă şi mai mult, dar îmi dau seama că am toată atenţia lui.

— Cine?

Mai trag o gură de aer, o altă încercare de a mă calma.

— Gabriel Wright.

Ochii detectivului se măresc.

Gabriel Wright? Bărbatul a cărui familie…

Clatină din cap.

„ Când a început asta? Puteţi fi mai specifică cu la acţiunile lui?

scoate un carneţel şi ia notiţe în timp ce îi răspund „întreb-

— Şi ce interacţiuni aţi avut cu el? Le-a iniţiat el pe ţoate sau şi dumneavoastră?

îmi strâng buzele, răspunzând cât mai sincer posibil. îi spun ce pot, despre senzaţia de a fi urmărită, ¿e a auzi paşi în spatele meu. Dar din nou – nu-i pot spune că mi-e pacient. De asemenea, nu-i voi spune că eu şi Gabriel am făcut sex, pentru că asta îmi poate crea probleme. Sunt atâtea lucruri pe care nu le pot spune. De asemenea, îmi dau seama de ironia faptului că stau aici cerând un ordin de restricţie împotriva unui bărbat care, cu câteva luni în urmă, ar fi putut avea motive pentru a obţine unul împotriva mea din cauză că îl urmăream. Dar intenţia mea nu a fost niciodată aceea de a răni; chiar dimpotrivă. Şi habar n-am care sunt intenţiile lui Gabriel.

detectîX r de răSpUnS la toate întrebările unnl[1]- Green’ acesta “ rezemase de spătarul sca- sufi U‘ ‘ntr;Un mod Care îmi SpUnea Că probabil "o sunt ţunciente dovezi pentru a obţine un ordin de restricţie Inu strâng pumnii, aproape gata să spun restul – că atât Gabriel, cât şi Rebecca au ajuns *întâmplător* la mine pentru terapie. în schimb, trec mai departe şi îi explic felul în care m-a urmărit Gabriel în timpul uneia dintre întâlnirile mele, întrerupându-mă în mijlocul ei Şi cum ieşisem la plimbare într-o seară, iar el a apărut de nicăieri, oprindu-mă. Nimic din toate astea nu este fals Doar omit partea în care eram încântată să-l văd în rarJ m-am dus în apartamentul lui şi am făcut sex. ’

- Nu ştiu ce să spun, dr. McCall Aceasta e foarte neobişnuită. Şi să vezi pe cineva oraş

ales în Manhattan – vreau să spun, desigur cA îl recunoşti. dar asta nu înseamnă cA te urmăreşte.

Mi se opreşte respiraţia. Am nevoie de mai mult. Trebuie să-i spun mai multe.

- Fosta lui iubită. După cum am spus, şi ea mă urmăreşte.

— De unde ştiţi?

— Asistenta mea a văzut-o cum mă urmăreşte. A venit la locul meu de muncă. M-a urmărit.

înghit cu greutate, încercând să mă gândesc la ce altceva mai pot să-i spun.

- Nu mă simt în siguranţă. Vreau ordine de restricţie împotriva amândurora.

— Ei bine, putem încerca.

Detectivul Green îşi mai notează ceva în carneţel.

— Totuşi, trebuie să vă spun, nu am auzit despre nicio ameninţare specifică la adresa siguranţei dumneavoastră. Şi din câte îmi dau seama, am impresia că nu îmi spuneţi întreaga poveste, dr. McCall.

Expir cu putere şi aprob din cap.

— Sunt lucruri pe care *nu* Ie *pot* spune, pentru că nu am voie. Dacă puteţi citi printre rânduri...

îşi mijeşte privirea spre mine.

— Nu *le puteţi* spune sau nu *vreţi?* înseamnă că are legătură cu relaţia de confidenţialitate doctor-pacient?

încerc să îmi menţin expresia feţei cât mai impasibilă.

— Nu pot să spun.

Se încruntă şi deschide un sertar.

B’ne- Ei bine, sunt nişte formulare de comple-

JL’ $^{e}_{ţ}{}^{vo}$j duce la procuror şi apoi le va analiza un judecător. îmi puteţi spune numele iubitei?

pin nou ezit, dar am dreptul să mă protejez.

Rebecca Jordan.

Detectivul îl notează, dar pe la jumătatea numelui ¿de familie, se opreşte brusc.

_ De ce îmi sună familiar numele ăsta? murmură ¿ privind fix literele.

Termină de scris, clipeşte, apoi se uită spre mine.

- Aşteptaţi o secundă.

Se ridică, se îndreaptă spre un dulap cu dosare şi trage sertarul din mijloc. Răsfoieşte cam o sută de dosare. Mă uit confuză, dorindu-mi să-mi dea deja formularele, să scap de chestia asta. Sunt nerăbdătoare să plec de aici. Să ajung acasă.

în cele din urma, se aşază din nou pe scaun, ţinând în mână nişte hârtii. îşi trece un deget peste un formular completat cu cerneală neagră şi iar se opreşte.

îşi ridică privirea.

— Evident că nu a existat un proces, aşa că singurul moment în care am dat peste acest nume a fost atunci când am luat declaraţia martorului şi mai târziu când am scris-o. Ceea ce s-a întâmplat cu ceva timp în urmă. De aceea îmi aduceam aminte vag.

— Martor? spun. Nu înţeleg.

Detectivul Green întoarce hârtia spre mine şi îmi indică ceva spre mijlocul paginii.

- Rebecca Jordan a fost martora care a văzut maşina soţului dumneavoastră lovind familia Wright.

CAPITOLUL 40

— Secţia şaptesprezece. Unde doriţi?

- Bună ziua. .Aş vrea să vorbesc cu detectivul Green, vă rog.

E al doilea apel în două zile, dar au trecut deja trei de când am fost să-i vorbesc. Şi nimic. Niciun telefon. *Nicio veste.* Evident, niciun ordin de restricţie.

— Detectivul Green nu e astăzi la birou. Ar putea să vă ajute altcineva?

Oftez.

— Nu cred.

— Doriţi să lăsaţi un mesaj în mesageria lui vocală?

— Hm, sigur. Mulţumesc.

Femeia îmi face legătura. Detectivul Green sugerează să se închidă şi să se apeleze 112 în caz de urgenţă, apoi urmează un bip lung şi monoton. în mod normal, mi-aş organiza gândurile înainte să las un mesaj vocal, dar nici nu mă mai obosesc să încerc. Ştiu deja că mi-e imposibil să par calmă şi raţională, dar nici nu-mi pasa.

7 Bună ziua, domnule detectiv Green. Sunt Meredith McCall. Speram să primesc o veste cu privire la ordinul de restricţie, pentru că,* ei bine... Trebuie să nierg la serviciu astăzi. Mi-am anulat toate programările în ultimele două zile, dar nu pot continua aşa. Pacienţii mei au nevoie de mine. Şi am rămas fără lapte.

,0ră *Vin,* deşi nu spun asta.

în fine, nu pot să stau închisă în apartament, va .S ies. Dar sinceră să fiu, gândul ăsta mă terori- ^¿jcă de ce îmi fac asta? Ce vor?

Mă plim[b] agitată prin apartament în timp ce bat

X[1] ,..... . .

Când privirea uni pica pe mcuietorile nou-nouţe ,e care mi le-a montat ieri un lăcătuş pe uşa de Ia intrare, înghit cu greutate.

- Dacă aţi putea, vă rog, să-mi daţi un telefon după ce primiţi acest mesaj, v-aş fi recunoscătoare. Mulţumesc.

închid telefonul şi văd că am un nou mesaj de la Sarah.

Sarah. Bunâ dimineaţa, şefa Voiam sâ mâ asigur că eşti bine

Vreau să-i răspund *Anulează toate programările pană la alte instrucţiuni.* Dar nu o voi face. Am nevoie de cabinetul meu la fel de mult cât are şi el nevoie de urine. în plus, pereţii acestui apartament se strâng în jurul meu. Aşa că, în schimb, îi răspund că voi ajunge la birou până la opt şi încerc să îmi maschez puţin cearcănele de sub ochi. E un efort inutil, desigur. Pentru că umbrele de sub ochi sunt doar jumătate din problemă. Am pierdut şi în greutate. Mai mult decât mi-am dat seama. Şi nu am mai văzut lumina soarelui de ceva vreme. Am ochii adânciţi în orbite, pe o figură palidă şi scofâlcită şi arăt de parcă aş fi bolnavă. Cum probabil că şi sunt.

Ţes din apartament ca un criminal fugar – verific prin vizor înainte de a deschide cele *trei* încuietori pe care le am acum la uşă, privind în ambele direcţii pe strada înainte de a sări în taxiul care mă aşteaptă. Chiar

şi când mă aflu în siguranţă în maşină, nu mă ’ siguranţă. Privirea îmi zboară pe străzi căuta[în]

Gabriel. Pe Rebecca, Pe

Când intru în cabinet, faţa lui Sarah se Iun

— Oh, Mer. Nu arăţi bine. 8e$te’

— Nu am dormit prea bine.

— Sau deloc...

Clatină din cap şi vine spre mine ocolind biroul.

- Eşti sigură că e o idee bună? Poate ar trebui să aştepţi până afli ceva veşti de la detectiv, înainte să încerci să te întorci la muncă.

Mă chinui să zâmbesc.

- Sunt bine. Serios. îmi va prinde bine să fiu ocupată astăzi.

Sarah nici măcar nu apucă să-mi contrazică minciuna. Nu e nevoie. Mă trădez singură când uşa biroului se deschide şi eu tresar.

îmi simt inima în gât, dar e doar doamna Radcliff. Prima mea pacientă. O salut printr-o mişcare a capului şi mă strecor în cabinet, unde găsesc o cană mare cu ceai de muşeţel şi un covrig care mă aşteaptă pe birou. Slavă Domnului că există Sarah. Tot ea îmi şi întârzie cu câteva minute prima programare, cu siguranţă să-mi dea timp să mă adun, lucru de care am mare nevoie.

Prima mea şedinţă demarează anevoios. Iniţial, îmi este greu să mă concentrez, dar până la urmă reuşesc şi încep să mă calmez. Până după-amiază, încep să mă simt din nou ca mine însămi. M-a ajutat şi o masă de prânz sănătoasă. Nu mai tresar de fiecare dată când îmi vibrează telefonul. După ce se termină ultima programare a zilei, închid uşa în urma pacientului, iar Sarah zâmbeşte.

— Ai reuşit.

_ Mulţumită ţie. Nu aş fi reuşit să trec de săptă
niâl,a asta fără tine, Sarah.

ga face un gest de negare.

- Nu e adevărat. Eşti tare ca stânca, doamnă.

Fac un semn spre uşă.

- De ce nu pleci? Cred că o să mai rămân un pic să scriu notiţele despre pacienţi.

- Nu, e în regulă. Pot să stau până pleci şi tu.

Ziua de azi mi-a dat curaj şi deja m-am sprijinit suficient pe asistenta mea.

— Nu, insist. Du-te acasă. Mă descurc singură.

Ea ezită.

— Eşti sigură?

Zâmbesc.

— Da. Trebuie să fac asta.

Sarab îmi studiază expresia feţei pentru un moment, înainte să dea din cap.

— Bine. Dar încuie uşa după ce plec.

— Aşa o să fac.

Şi încui. încui ambele uşi – pe cea exterioară şi pe cea din interiorul cabinetului. Mă apuc să-mi scriu notiţele despre pacienţi pentru ziua respectivă şi, până să îmi dau seama, a trecut mai mult de o oră şi jumătate şi mai am de scris doar notiţele despre un singur pacient.

Dar apoi aud o bătaie în uşă.

Nu uşa exterioară a biroului, pe care am încuiat-

o. *Ci aceea din interior.*

Cineva e înăuntru.

Este atât de slabă, încât încerc să mă conving că
mi-am imaginat.

Până când se aude din nou.

- Ştiu cA sunteţi acolo, dr. McCall.

Rebecca.

Doamne DumnmuM

îmi ţin respiraţia şi nu mişc niciun muşchi,

Cum a intrat? Oare Sarah a încuiat uşa exterioară când a plecat şi eu *am descuiat-o* crezând că fac invers? Sau Rebecca *a intrat prin efracţie?* Şi *oh, Doamne Dumnezeule.* Atunci când uşa de la apartamentul meu era deschisă – tot ea a fost oare?

E atât de linişte în încăpere, încât îmi doresc să se audă din nou vechiul ceas enervant.

Poate pleacă.

Dacă păstrez tăcerea, poate pleacă.

Mânerul uşii se mişcă.

- Doar vreau să vă vorbesc, dr. McCall.

întind mâna după telefonul mobil şi formez un unu şi al doilea unu. dar mâna îmi tremură atât de tare, încât scap nenorocitul de telefon pe birou înainte să pot apăsa ultima cifră. Se aude o bubuitură puternică. Nu mă mai pot preface că nu sunt aici.

— Pleacă! strig. Sun la poliţie.

- Nu am să vă fac rău. Doar vreau să vă spun întreaga poveste, să completez toate piesele lipsă. Despre Gabriel.

Ea tace pentru un moment.

— Şi despre Ellen. Şi despre micuţa Rose. Sunteţi încă doctorul meu şi am încredere în dumneavoastră.

Numele acelea – Gabriel. Ellen. *Rose.* Rămân suspendate în aer, plutesc precum mărul

din pomul din faţa Evei. Ştiu că este ceva calculat. Rebecca încearcă să mă ademenească, la fel cum a făcut de la început cu poveşti e ei care mi se păreau atât de familiare – pentru că îl

Z f dISPre are ™ vorbea, ia, o stil

Totuşi, mă trezesc mergând spre uşă. Dar nu 0 jeschid.

- Spune ce vrei să spui şi pleacă.

Se lasă o tăcere lungă înainte să vorbească din nou |inil ipesc urechea de uşă, să nu pierd niciun cuvânt

- în noaptea aceea – noaptea în care soţia lui a munt , ea urma sa il părăsească. După ce i-am povestit lui Ellen despre mine şi Gabriel, cât de îndrăgostiţi eram, ea a plecat. Soţia lui a plecat cu fiica lor. Le-am urmărit pe străzi. Avea o geantă cu ea. A sunat pe cineva şi i-a spus ca de data asta chiar il părăsea. Că a mai avut *o altă* aventură şi că ea nu mai suportă. Era furioasă, tare, *tare* furioasă. Dar apoi, *el* a sunat. Gabriel. Iar ea a început să plângă. îl puteam auzi Ia telefon prin difuzor cum îşi cerea scuze şi cum ii îndruga lui Ellen tot felul de minciuni despre cât de mult o iubea şi cât de mult regreta şi cum aventura nu însemnase nimic. Că avea să facă tot ce îi stătea în putinţă să o recâştige. Iar eu nu puteam accepta asta. Gabriel mă iubeşte pe mine. Se simţea doar obligat faţă de ea.

Rebecca tace din nou, dar acum e chiar de cealaltă parte a uşii, o pot auzi respirând. Vo«a ei e ma. joasâ când vorbeşte din nou, în cele din urmă.

r briei trebuia să fie liber. Ellen era slabă şi s-ar ' | . Aşa că atunci când s-a oprit la semafor, iar fi întor aLt o maşină care pierduse controlul pe şosea... eu am văzut rtnesc fiica Nu am văzut

Topn« "de mânS Si Urma o lra8ă ?i ea ” fata n>aSinGâtul mi

se strânge, iar ochii îmi ies din orbite din cauza şocului.

Ar trebui să formez ultima cifră şi să sun la 112, să-mi baricadez uşa cu biroul până când ar fi ajuns să mă salveze. în schimb, mă trezesc făcând exact opusul. Pun mâna pe clanţă şi deschid uşa. Trebuie să văd expres,a acestei femei. Sunt prea şocată să vorbesc. Rebecca se uită în podea, iar eu aştept. Nu ştiu ce anume.

Până la urmă, când işi înaltă capul, colţurile gurii i se ridică în sus, iar ochii îi sclipesc de veselie. Mă străbate un fior prin întregul corp. Femeia asta tocmai a recunoscut că a ucis o femeie şi un copil mic şi *zâmbeşte.* Am subestimat nebunia ei. işi ridică degetul arătător spre buze, făcând semnul universal pentru păstrarea tăcerii.

— Ţineţi minte, beneficiez de relaţia de confidenţialitate doctor-pacient, dr. McCall.

Se întoarce şi iese din cabinet.

CAPITOLUL 41

Trec încă trei zile şi tot nu am nicio veste de la detectivul Green. Nu-mi răspunde la apeluri, nu îmi citeşte mesajele. Aşa ca o să merg să-l văd şi nimic nu o să mă oprească, nici măcar ploaia asta blestemată.

Strâng mai tare în junii meu jacheta de ploaie, îmi trag gluga pe cap să-mi acopăr faţa, dar stropi mari se adună şi-mi curg pe nas şi pe obraji. Mă lupt cu umbrela, dar se dă peste cap pentru a treia oară, fiind complet inutilă.

— Fir-ar al naibii!

Cuvintele îmi scapă din gură înainte să mă pot abţine şi lovesc cu umbrela într-o clădire din cauza frustrării. Un bărbat în costum de afaceri se opreşte, mă priveşte pentru o clipă şi se grăbeşte să se îndepărteze de parcă aş fi unul dintre pacienţii mei, pe punctul de a avea o criză.

Dar eu am depăşit de mult faza de a avea o criză. Sănătatea mea mintală a dispărut de mult. Mă uit peste umăr atunci când mă aflu în propriul apartament şi privesc spre stradă ascunzându-mă în spatele perdelelor din living. Mă uit pe vizor de patru ori înainte să deschid uşa, port un cuţit de bucătărie în buzunar şi nu merg niciodată pe acelaşi traseu de două

ori.

Simt că sunt urmărită. Această prezentă apăsă- toate mă face să respir din ce în ce mai greu. Fiecare pas e ca şi când aş căra un rucsac plin cu cărămizi.

Nu i-ain văzut pe niciunul dintre ei, dar faptul că ştiu – *pur şi simplu ştiu că Rebecca e o criminală* – mă zdruncină din temelii. Rânjetul pe care l-a afişat după ce a recunoscut, faptul că mi-a reamintit de dreptul pacientului la confidenţialitate îmi dau fiori pe şira spinării de fiecare dată când mă gândesc la asta. Nu numai că sunt sigură că mă urmăresc, dar faptul că ştiu ce a făcut Rebecca e prea mult pentru mine. Nimeni nu ar trebui să ţină un secret ca acesta.

fn cele din urmă, ajung la secţia de poliţie. Dau buzna înăuntru, smulgându-mi jacheta udă şi dându-mi seama că probabil trebuie înlocuită, pentru că nu m-a protejat deloc de ploaie. îmi văd reflexia intr-un geam care separă zona din faţă de cea din spate şi arăt ca $i când tocmai am ieşit dintr-o instituţie. 0 pacientă care a evadat, mai degrabă decât doctorul.

— îl caut pe detectivul Green, vă rog, ii spun bărbatului de la recepţie.

Arată familiar, iar din felul în care se uită la mine, e clar că ştie cine sunt. Sunt destul de sigură că nu e un lucru bun.

— Aşezaţi-vă. Mă duc să văd dacă e disponibil.

Ezit.

— Nu plec până nu il văd. Sunt în pericol.

Bărbatul dă din cap, cu un zâmbet vag pe

buze.

— înţeleg, doamnă.

îmi reprim un suspin. Nu doar că arăt ca cineva internat la azilul de nebuni, dar aşa sunt şi tratat Zâmbete false, răspunsuri neutre. Ca în manual – nu *supăra pacientul.*

Spre surprinderea mea, după două minute detectivul Green iese din spate – ştiu asta pentru că mă uit la ceas cum ticăie.

— Dr. McCall? Pe aici, vă rog.

îmi ţine uşa, făcându-mi semn să trec înaintea lui. Deja ştiu unde e biroul lui, mă îndrept direct acolo. Şi pentru un moment, sunt uşurată. Sunt în siguranţă aici, în interiorul acestor pereţi. Chiar dacă sunt doar câteva minute de respiro, e mai mult decât am avut în ultimul timp.

— Cu ce vă pot ajuta?

Se aşază şi se roteşte cu scaunul pentru a sta cu faţa spre mine.

De fapt, intenţionam să vă sun mai târziu astăzi.

Speranţa îmi înfloreşte în suflet şi, pentru un moment, uit că arăt ca un şobolan plouat. Ca o pacientă disperată, cu probleme mintale.

— Despre ordinul de restricţie? îl întreb.

Stă acolo, învârtind un pix intre degete. E ceva în privirea lui, ceva care îmi transmite o stare de mcordare.

El oftează.

- îmi pare rău. Tocmai am primit, acum o oră răspunsul de la procuror. Un ordin de restricţie este o solicitare serioasă. îngrădeşte drepturile unei persoane. Aşa că trebuie să existe suficiente dovezi. Procurorul a spus că nu există suficiente dovezi ale unei ameninţări şi chiar dumneavoastră aţi zis că. de cele mai multe ori, nu sunteţi sigură cine vă urmărea.

Pune pixul jos şi îşi ridică mâinile. *pericol. Sunt*

- îmi pare rău. Am încercat. Mi-aş fi dorit să am veşti mai bune pentru dumneavoastră.

— Dar..., îmi frâng mâinile, îmi muşc buza, privesc în jos la imitaţia de lemn a biroului ieftin.

periculoşi. Periculoşi pentru mine. Mai ales Rebecca.

Scena din biroul meu mi se tot derulează în minte. Zâmbetul acela. Strălucirea din ochii ei, ştiind că a ucis-o pe soţia lui Gabriel şi a scăpat basma curată. Ştiind că nu puteam să spun asta nimănui.

— Nu aveţi nicio dovadă, din păcate. Coincidenţele nu sunt dovezi. Faptul că a asistat la accident mă intrigă şi pe mine. Dar nu există nicio dovadă că reprezintă o ameninţare pentru dumneavoastră.

El ridică din umeri.

— îmi pare rău. Dacă nu aveţi altceva, nu pot face nimic.

Mă simt ca şi când mi-ar fugi pământul de sub picioare. Nu pot continua să trăiesc aşa.

Zi de zi, uitându-mă peste umăr. Simţindu-mă urmărită, apoi întorcându-mă rapid. Şi, desigur, nu pot să-i văd, pentru că locuiesc în New York şi toată lumea din oraş merge pe stradă. E oraşul în care este cel mai uşor din lume să urmăreşti pe cineva.

— Dar e periculoasă, repet.

Deşi chiar şi eu îmi aud resemnarea din voce.

Detectivul Green se apleacă spre mine, ţinându-şi mâinile împreunate. Mă priveşte direct în ochi.

— Cum de sunteţi atât de sigura, dr. McCall? E ceva ce nu-mi spuneţi? Presupun că aveţi de-a face cu tot felul de pacienţi. Ce vă face să fiţi sigură că aceasta e periculoasă?

înghit cu greutate.

— Aş vrea să vă pot spune. Dar nu pot.

Ochii mi se umplu de lacrimi, fiind cuprinsă de neputinţă.

Detectivul se apropie mai mult, îşi coboară vocea şi imi atinge cu un deget mâinile reci ca gheaţa.

_ Nu o să vă mint. O suspectez pe Rebecca. Nu se potrivesc lucrurile. Ea nu se potriveşte. Am investigat un piC> w **K!** î1 Ve-nî' am mers acolo unde lucrează Gabnel Wnght. Exista dovezi că era ceva între ei doi. De ce nu ar fi menţionat Rebecca în noaptea accidentului că avea o aventură cu bărbatul la moartea familiei căruia tocmai asistase? Eu am fost cel care i-a luat declaraţia Nici măcar nu a dat vreun semn că l-ar fi cunoscut pe tip. H

Clatină din cap şi se retrage.

- Dar nu există nicio dovadă. Nimic. Aşa că...

Vocea îi coboară şi se lasă tăcerea intre noi. tmi cere să-i ofer ceva. O simt.

Aş putea să-i spun ce a zis Rebecca. Dar dacă aş face-o... îmi strâng ochii. Dacă aş face-o, aş putea pierde tot. Licenţa, slujba, cabinetul. Nu aş mai putea profesa niciodată ca psihiatru.

Scot un suspin şi mă ridic în picioare.

— Presupun că trebuie să plec.

îmi iau jacheta udă leoarcă, o strâng într-o mână şi încep să mă îndepărtez.

— Dr. McCall, îmi pare rău.

Nu îi răspund. Doar merg mai departe. Ajung pe hol, trec de o uşă şi ies în holul de primire.

Dar mă opresc brusc atunci când văd o femeie. O mamă. Poate are în jur de treizeci de ani. Ea ţine uşa deschisă, întinzându-i mâna fiicei sale, o versiune a ei în miniatură. Ambele au părul blond, lăsat pe spate. Faţa mamei arată obosită,

brăzdată de lacrimi. Dar fetiţa, care are probabil cam şase ani, zâmbeşte, cu ochii larg deschişi. Se uită peste tot, clar fascinată să se afle într-o secţie de poliţie.

Mi-o imaginez pe fiica lui Gabriel. Nu va mai zâmbi niciodată. Nu o va mai ţine din nou pe mama ei de mână. Nu va mai ajunge niciodată să experimenteze fiorul a ceva nou.

O chema Rose.

Iar Rose merită mai mult decât atât. Merită să se facă dreptate mai mult decât îmi merit eu licenţa, capacitatea mea de a ajuta oamenii, care este discutabilă în ultimul timp.

Mă întorc pe călcâie. Mă duc înapoi la bărbatul de la recepţie.

- De fapt, trebuie să vorbesc din nou cu detectivul Green. Am uitat să-i spun ceva.

— Serios? mă întreabă el.

- Serios.

Deodată, nu mai sunt un şobolan plouat, o nebună. Sunt, în sfârşit, o femeie care ştie exact ce trebuie să facă. Şi mă simt bine.

El face semn spre uşă, apasă un buton şi sună.

- Sunt sigur că e încă în birou. Mergeţi înapoi.

Mă îndrept cu paşi mari pe hol şi îl găsesc pe detectivul Green studiind un dosar. Numele Rebeccăi e acolo, scris de mână cu cerneală neagră. E dosarul *acela.*

— Am să vă spun ceva, zic fără preambul.

Mă aşez din nou pe scaun şi mă uit direct la el.

— Rebecca Jordan mi-a mărturisit că a ucis familia Wright.

CAPITOLUL 42

rfCUMt,

Cioc. Cioc. Cioc.

Apuc crosa de hochei, sprijinită lângă uşa de la intrare. E o îmbunătăţire faţă de cuţitul de bucătărie pe care îl păstram pe aproape până acum câteva zile. Totuşi, încă îmi ţin respiraţia în timp ce mă ridic pe vârfuri şi mă uit pe vizor, astfel încât să mă pot preface că nu sunt acasă dacă e nevoie.

Genele îmi ating micuţa deschidere rotundă şi clipesc la vederea vizitatorului neaşteptat, expirând cu putere în timp ce descui toate încuietorile şi deschid uşa.

— Domnule detectiv Green? Mă bucur să vă văd.

Studiază uşa, analizând toate încuietorile strălucitoare şi se încruntă.

— Bună ziua, dr. McCall. Pot să intru pentru câteva minute?

- Sigur.

Mă dau un pas în spate. Detectivul Green intră, iar nrivirea îi pică asupra crosei de hochei pe care am uitat Că încă O ţin în mână.

- Ah.

O pun lângă uşă şi îmi lovesc palmele una de alta. __ Doar făceam puţină ordine.

El dă din cap liniştitor.

Cum vă descurcaţi, dr. McCall?

- Sunt bine. Aş fi mai bine dacă nu mi-ar fi frică să ies din apartament, să fiu sinceră.

încerc să afişez un zâmbet forţat şi fac un gest

spre bucătărie.

— Ce ziceţi de un ceai? Tocmai voiam să-mi pregătesc o ceaşcă, apa e deja fierbinte.

— Ar fi grozav. Mulţumesc.

Detectivul Green mă urmează în bucătărie. Amândoi păstrăm tăcerea, în timp ce eu mai iau o cană din dulap şi pun două plicuri la infuzat.

— Lapte?

El clatină din cap.

— Doar puţin zahăr, dacă aveţi. Soţia mea spune că îmi place puţin ceai în zahărul de dimineaţă.

Zâmbesc şi întind mâna după zaharniţă. Nu prea am mai folosit-o de când nu mai e Connor.

— Şi soţul meu era la fel.

Mă aşez pe scaunul din faţa detectivului Green şi trag adânc aer în piept.

— Aşadar, cum merge ancheta?

— Foarte bine, de fapt. Despre asta am venit să vă vorbesc. Rebecca Jordan a fost arestată.

Această afirmaţie cade ca un ac oprindu-se brusc pe un disc şi zgâriindu-1. Rămân fără aer.

— Când?

— Noaptea trecută.

El dă din cap.

— A fost adusă în faţa instanţei în această dimineaţă. Judecătorul a respins cererea de eliberare pe cauţiune. Domnişoara Jordan nu mai reprezintă o ameninţare pentru dumneavoastră, dr. McCall.

Inima îmi bate cu putere.

_ Sunteţi sigur?

El zâmbeşte-

- Am fost în sala de judecată şi i-am văzut pe ofiţeri escortând-o afară încătuşată. Nu va dispărea nicăieri pentru o lungă perioadă. A recunoscut ieri seară, intr-o înregistrare video, două crime – Ellen şi Rose Wright.

îmi pun mâna la gură. Sunt copleşită de un sentiment de uşurare, dar amestecat şi cu altceva – tristete cred? 0 altă viaţă distrusă în acest haos.

Detectivul Green cuprinde cu mâinile cana din faţa lui.

— Domnişoara Jordan a oferit, de asemenea, detalii despre toate situaţiile în care v-a urmărit, a spus că se întâmplă de mult timp, încă de când aţi ieşit dintr-o cafenea toamna trecută.

Oh, Doamne. Femeia cu părul lung şi blond şi cu o grămadă de cărţi în braţe! Ştiam că figura Rebeccăi mi s-a părut mereu vag familiară. Doar că nu am reuşit niciodată să-mi dau seama de unde. Dar acum îmi e clar ca lumina zilei. Fusese în spatele meu, uitându-se la mine, în după-amiaza când l-am văzut prima dată pe Gabriel şi l-am urmărit. Am pus asta pe seama faptului că i-am ieşit în cale. Fusesem atât de agitată în ziua aceea. S-a întâmplat cu *luni* bune înainte să ştiu că ea există. E înfricoşător să te gândeşti cât de neştiutoare fusesem atâta vreme. Cât de vulnerabilă.

— Dar de ce? De ce m-a urmărit tot timpul?

— Nu a fost niciodată vorba cu adevărat despre dumneavoastră, ci despre relaţia dumneavoastră cu domnul Wright. Pare puţin... obsedată de acest bărbat. A spus că v-a urmărit pentru că dumneavoastră îl urmăreaţi pe el.

Detectivul Green clatină din cap.

_ A vrut să Ştie de ce şi a început să vă urmărească de atunci. Când domnul Wright a devenit pacientul dumneavoastră. ea a făcut acelaşi lucru. Interesul ei pentru dumneavoastră era teritorial.

- Ea a intrat prin efracţie în apartamentul meu? Am venit acasă într-o zi şi era uşa deschisă. Aş fi jurat că îmi aminteam că am incuiat-o. Iar cheia îmi dispăruse cu câteva săptămâni înainte.

— Nu a recunoscut asta. Deşi nu m-ar mira. Femeia a împins un copil în faţa maşinii şi ne-a povestit despre asta cu acelaşi calm cu care ar fi discutat despre vreme. Totuşi, v-a trimis nişte pachete. O păpuşă Hello Kitty şi o carte? încerca să vă sperie, să se joace cu mintea dumneavoastră. Credea că asta v-ar putea ţine departe de domnul Wright.

îmi scutur capul cu putere auzind cât de profund a fost implicată această femeie în viaţa mea. Mi-am derulat în minte şedinţele pe care le-am avut cu Rebecca, încercând să-mi dau seama ce era adevărat şi ce era minciună. Singurul lucru pe care îl ştiu cu certitudine este că are relaţii nesănătoase, obsesive cu bărbaţii.

Oftez.

— Sper să primească ajutor.

Detectivul Green soarbe din ceai, privindu-mă peste marginea ceştii. Este un observator, nu toarte diferit de un psihiatru, care adesea află mai mult din acţiuni decât din cuvinte.

— Şi Gabriel? întreb.

— L-am interogat pe domnul Wright de trei ori, încercând să aflu ce rol a avut în toata treaba povestea. Versiunea lui se verifică. El nu v-a urmărit

niciodată. l°t timpul a fost Rebecca.

Detectivul Green îmi întâlneşte privirea.

— Deşi pare să creadă că şi dumneavoastră îl -rmăreati I* eL A spus că v“aţi lovit unul de altul într-o fundătură la un moment dat, cu luni în urmă, când ieşea ¿¡n spaţiul lui de depozitare.

Nu i-am spus niciodată detectivului Green cum a început totul, dar trebuie spus adevărul. Prin urmare, confirm.

— L-am urmărit o vreme. A început accidental. Niciodată nu mi-am propus să o fac, jur. într-o zi, stăteam într-o cafenea, uitându-mă pe geam şi era el acolo. Bărbatul pe care îl văzusem prăbuşindu-se în camera de urgenţă, în cea mai groaznică noapte din viaţa mea. Părea că fusese cea mai groaznică şi pentru el. Doar că acum părea fericit şi eu... eu l-am urmărit. Nu am vrut sa devină ceva important, dar cumva a devenit.

Inspir adânc şi scot un oftat tremurător.

— O să am probleme din cauza asta?

El clatină din cap.

— Nu. Gabriel Wright nu este interesat să depună plângere. Se simte prost în legătură cu lucrurile care s-au întâmplat între voi doi. A spus că eraţi... mai mult decât doctorul lui. E adevărat?

Privesc în pământ, ruşinată de acţiunile mele, şi dau din cap afirmativ.

— Da, am avut relaţii intime.

Detectivul Green clatină din cap.

— Voi doi aveţi nişte moduri interesante de a vă plânge durerea. Dar dincolo de asta, nu cred că mai sunteţi în pericol. Rebecca nu mai e în libertate şi, cu mărturia dumneavoastră, nu va mai ieşi de acolo câteva zeci de ani, dacă va ieşi vreodată. *Dacă* sunteţi încă dispusă să depuneţi mărturie. Ar trebui să fie un caz clar având mărturia ei, dar nu e niciodată aşa, odată ce se implică nenorociţii de avocaţi. Noaptea trecută îşi

asuma responsabilitatea în faţa camerei, iar până dimineaţă, la înfăţişare, avocatul ei interpreta o nouă partitură.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Avocatul ei a cerut o expertiză psihiatrică. Se pare că vrea să invoce nebunia ca metodă de apărare. Chiar şi-a pus clienta să se legene înainte şi înapoi în sala de judecată, mormăind despre Thailanda.

— Thailanda?

Detectivul Green ridică din umeri.

— Se legăna întruna înainte şi înapoi mormăind, *Thailanda, Thailanda, Thailanda.* Când judecătorul şi-a ocupat locul la prezidiu, a ameninţat că o va da afară dacă nu se linişteşte. Avocatul ei şi-a cerut scuze întrucât clienta lui crede că ar trebui să fie în Thailanda, nu la închisoare.

— Ce legătură are Thailanda cu asta?

- Nu are nicio legătură. Asta e problema. Bâlbâielile incoerente sunt un tertip al apărării ei. Vincent Gigante, unul dintre cei mai notorii capi ai lumii interlope, se plimba prin oraş purtând un halat de baie, mormăind prostii fără să se adreseze cuiva în mod special, timp de ani întregi. Asta fac avocaţii apărării. Fac din orice un spectacol. Aşa că ar fi util să depuneţi mărturie. Procurorul districtual a spus că probabil vă va costa licenţa, odată ce consiliul medical va afla că aţi încălcat relaţia de confidenţialitate doctor-pacient, din moment ce ea nu v-a ameninţat niciodată.

Dau din cap.

— Voi depune mărturie. Ultimii ani au fost plini de secrete şi minciuni. Adevărul trebuie să iasă la iveală. Soţia şi fiica lui Gabriel merită să se facă dreptate. Şi trebuie să le-o ofer. Acesta este singurul mod în care se poate termina pentru toţi.

_ Ce veţi face dacă nu mai puteţi fi psihiatru?

Dau din cap.

- Nu ştiu. Dar poate un nou început e exact ce am nevoie.

Detectivul Green îşi termină ceaiul şi se loveşte cu palmele peste genunchi.

— Ei bine, ar trebui să plec. Procurorul districtual x-a prelua lucrurile de aici şi va lua legătura cu dumnea-voastră. l-am dat numărul dumneavoastră.

îl conduc pe detectiv până la uşă. Se opreşte şi se uită la crosa de hochei.

— A fost un jucător fantastic.

Zâmbesc trist.

— A fost.

— Sper că vă aduce puţină linişte să ştiţi că moartea familiei Wright nu a fost vina lui. Nu ar fi trebuit să fie pe şosea în starea lui, dar Rebecca Jordan a comis crima.

— Cred că va fi nevoie de timp pentru a digera toate informaţiile, dar vă sunt recunoscătoare că aţi ajuns până în profunzimea lucrurilor. Mulţumesc pentm tot ce aţi făcut.

Detectivul Green dă din cap.

— Aveţi grijă de dumneavoastră, dr. McCall.

încui uşa în urma lui – o singură încuietoare, nu pe toate trei, de data aceasta – şi mă sprijin de ea, privind spre crosa lui Connor. Lacrimile îmi curg pe obraji.

— S-a terminat, şoptesc. Şi tu poţi fi liber acum.

CAPITOLUL 43

ylcum

în ultimul timp am o viaţă aproape normală.

Ei bine, un nou normal. Nu voi mai profesa niciodată ca psihiatru. Niciodată nu voi mai intra în cabinetul meu să-i mulţumesc lui Sarah că mi-a luat o cafea, apoi să mă retrag la biroul meu pentru a mă pregăti pentru ziua de lucru. Unei părţi din mine îi este dor. Dar o altă parte din mine e bucuroasă că viaţa mea nu se mai învârte în jurul problemelor altora. Ale mele sunt suficiente. încă mi-e greu, dar continui să merg înainte şi să depăşesc greutăţile.

O zi caldă de început de vară mă întâmpină când ies din spaţiul de depozitare. Dar nu sunt aici să-l urmăresc pe Gabriel. Nu, am lăsat asta în urmă. Am încetat să mă mai uit peste umăr – în cea mai mare parte a timpului, cel puţin. Astăzi iau cu mine un teanc de cutii aplatizate, pentru mutat, pe care le ţin în braţe. Le ţin în echilibru în timp ce cobor de pe trotuar şi traversez strada, simţind dogoarea soarelui puternic încălzindu-mi faţa. O picătură de transpiraţie îmi curge pe obraz şi îmi ridic umerii să o pot şterge.

M-am hotărât să mă mut. Renunţ la apartamentul nostru – cred că e cel mai bine. Cred că ai fi de acord. O casă mică din cărămidă, cu o grădină minusculă mă aşteaptă în Carroll Gardens. Când m-am dus să o văd împreună cu agentul imobiliar, atârna la uşa de la intrare o coroniţă turcoaz cu ouă de Paşte şi iepuraşi de carton.

-t de veselă, genul de detaliu care m-a făcut să-mi feama că mai am o viaţă întreagă înainte, iar dacă d*“eliberez de asta, s-ar putea chiar să mă bucur de ea.

în timp ce urc scările spre apartamentul meu pentru una dintre ultimele dăţi – mâine mă mut –, schimb poziţia cutiilor, căutându-mi cheile. Dar cineva stă în capul scării. Mă opresc pentru a-l lăsa să treacă, dar nu se mişcă, aşa că îmi ridic privirea.

Mi se taie răsuflarea.

— Gabriel.

îmi găsesc echilibrul înainte să fac ultimul pas. Pentru o clipă, mă gândesc să mă întorc şi să o iau la fugă în direcţia opusă. Dar nu mai fug. Nu că aş putea, cu cutiile în braţe, dar noua Meredith nu cedează.

— Ce cauţi aici? Şi cum ai aflat unde locuiesc?

— Adresa soţului tău era pe raportul poliţiei din... acea seară. Şi am venit să vorbesc cu tine, dacă e în regulă.

îşi vârâ mâinile în buzunare şi se leagănă pe călcâie, încercând, cred eu, să mă facă să mă simt în largul meu.

— Atunci, vorbeşte.

Cuvintele îmi sună aspru, dar a apărut la uşa mea nepoftit. O mică parte din mine se bucură să-l vadă. Dar cel mai mult mi-aş fi dorit să mai fi aşteptat încă o a. Pană atunci, aş fi fost plecată. Aşez cutiile pe palier, le sprijin de balustrada scării şi îmi încrucişez braţele pe piept.

— Mulţumesc.

îşi strânge buzele şi dă din cap.

- Mersi că ai acceptat să depui mărturie. Detectivul Green a spus că îţi vei pierde licenţa pentru asta şi

ştiu că e un sacrificiu mare. Apreciez că faci asta pentru mine.

— O fac pentru Ellen şi Rose. Nu pentru tine. Ele erau singurele persoane nevinovate în toată povestea asta. Le sunt datoare să li se facă dreptate. E puţinul pe care pot să-l fac.

Dă din nou din cap.

— Ai dreptate.

Mă aplec să-mi iau cutiile, pentru că se pare că a terminat de vorbit. Dar întrebările clocotesc şi nu le pot stăpâni. Mă ridic fără nimic în mână.

— De ce ai facut-o? De ce ai venit la cabinetul meu dacă ştiai cine sunt? De ce ai venit la mine să te tratez? îi cer să-mi explice.

Gabriel deschide gura, apoi îşi trece o mână peste faţa, se scarpină în bărbie.

— Eram furios. Nu gândeam limpede. Am vrut să te fac să suferi, cum sufeream eu. Să te fac să asculţi despre pierderea mea. Am vrut să te doară.

Se sprijină de perete.

— Dar tu ai fost de fapt amabilă. Ai încercat să mă ajuţi. Şi...

îşi ridică privirea doar pentru o clipă.

— M-am simţit atras de tine. Ceea ce a fost cel mai rău lucru care se putea întâmpla. A trebuit să revin după aceea. Pentru o vreme, erai singurul lucru care mă făcea să mă simt mai bine. Mă făcea să simt că – că mai există ceva în viaţă.

El oftează.

— Nu are sens, nu? Nu mă exprim coerent. Durerea nu are sens.

Se uită spre mine.

- Ar trebui să ştii, partea aceea a fost reală. Chiar te-am plăcut.

Tăcerea se prelungeşte între noi. îl privesc în ochi pentru a-mi da seama cât e de sincer, şi nu găsesc decât adevăr oglindmdu-se în privirea lui.

„Chiar te-am plăcut.”

Asta nu ar trebui să mă impresioneze în felul în care se întâmplă. Nu ar trebui să simt nimic. Dar simt îmi atinge o zonă sensibilă şi mă relaxez puţin

- Uite.

A. j 'ntinde ceva ce ţine în pumn şi aşteaptă până n dau mana să mi-l poată pune în palmă.

— Trebuie să plec.

Zâmbeşte uşor şi face semn spre cutii.

— Mult noroc pe viitor.

Nu-l opresc în timp ce se grăbeşte să coboare pe scări. Când deschid palma, este brelocul lui Connor, pe care l-am văzut în spaţiul de depozitare al lui Gabriel.

— Aşteaptă!

Gabriel se întoarce.

— De ce anume te duceai atât de des la spaţiul de depozitare?

Zâmbeşte trist.

— Am dus obiectele fiicei mele acolo pentru că era prea dureros să mă uit la ele. Apoi, le vizitam în fiecare zi, oricum.

Ridică din umeri.

— Nu-mi cere să găsesc un sens logic.

Ştiu câte ceva despre pedeapsa de sine.

Ridic brelocul.

— Cum a ajuns la tine?

- L-am găsit agăţat de buzunarul hainei în ziua în

care ne-am lovit unul de celălalt pe alee. Trebuie să-l fi scăpat când ai căzut şi s-a agăţat de haina mea.

- Ştiai cine sunt în acea zi?

- Mi s-a părut că aveai o figură familiară. Probabil nu aş fi făcut legătura dacă brelocul nu ar fi avut numărul şaptesprezece pe el. Dar, odată ce l-am văzut te-am recunoscut. Erai la spital în noaptea...

Trag adânc aer în piept şi dau din cap.

— Mai ai alte întrebări?

Dau din cap.

— Ai grijă de tine, Gabriel.

— Şi tu la fel, doamnă doctor.

îl urmăresc cum merge pe stradă şi continui să mă uit mult timp după ce a luat-o după colţ. Apoi privesc brelocul.

— Am rămas din nou doar noi doi, şoptesc. Ultima bucăţică din *tine* care mi-a mai rămas.

CAPITOLUL 44
wfydel

Un an mai târziu

- Salut. Cu ce pot să te servesc?

O blondă plină de viaţă, cu buze lucioase, îşi inchna capul zâmbind. E drăguţă – genul meu. Genul meu din trecut, oricum. Probabil că nu are mai mult de douăzeci şi trei de ani, cu ochii mari şi înflăcărată. Are ceva familiar. Mă gândesc rapid dacă mi-ar putea fi studentă, dar nu contează cu adevărat.

— Un cappuccino mic şi…

Mă aplec şi înă uit în vitrina de sticlă.

— Una dintre plăcintele alea cu mere, care arată apetisant, te rog.

— Imediat.

Apropii cârdul. Avansez la coadă. Mă aflu alături de patru necunoscuţi, toţi stând cu nasul în telefoane, în timp ce îşi aşteaptă comenzile.

- Gabriel? Comanda este gata, se aude o voce, câteva minute mai târziu.

îmi iau cafeaua şi punga de hârtie. Din obişnuinţă, arunc o privire spre blonda drăguţă. îmi zâmbeşte, aşteptând să întrerup contactul vizual. Sau poate aşteaptă să mă întorc, să flirtez un pic. Să-i cer numărul de

telefon, poate. Dar noul Gabriel nu e interesat. Gusturile mi s-au schimbat. S-au dezvoltat şi s-au maturizat.

îmi ocup locul obişnuit, aşezându-mfl pe un fotoliu din piele capitonată, în partea din faţă a localului. îmi oferă o vedere perfectă asupra casei de peste stradă, cea cu jardinierele vesele, pline cu flori şi coroniţa de sezon agăţată pe uşa din faţă. Brooklyn a început să-mi placă în ultimele luni, mai ales acest cartier din Carroll Gardens, cu toate casele lui primitoare, din cărămidă. Cine ştie, poate mă mut aici. Poate plec de la Columbia să predau la Brooklyn College, la fel ca un anumit asistent universitar pe care îl cunosc.

Apropo de asta, uşa se deschide peste stradă. Noul căţeluş iese primul, trăgându-şi stăpâna după el. Zâmbesc în timp ce Meredith se năpusteşte pe scări, smucind lesa şi încercând să oprească bestia. Dar animalul probabil cântăreşte deja aproape cât ea. E deşirat şi are nişte picioare lungi, balele curgându-i pe faţa încreţită. Mastino napoletano, nu tocmai rasa ideală pentru New York City, dar cumva lui Meredith i se potriveşte.

Ea preia controlul asupra câinelui la capătul scărilor, fScându-l să se aşeze în schimbul unei recompense. Apoi, îşi începe plimbarea zilnică. Uneori, i se alătură prietena ei, cea căsătorită cu jucătorul de hochei pe care m-am prefăcut că nu-l recunosc în seara aceea la Sunny’s. Dar astăzi e singură. Mă bucur. Nu îmi plac prea mulţi factori perturbatori în timpul limitat pe care îl petrec cu ea în fiecare zi. Aştept până când ajunge aproape de colţ, înainte să ies din cafenea şi să o urmăresc. Brooklyn nu are acelaşi scut uman în spatele căruia

să te ascunzi aşa cum e Manhattan. Trebuie să fiu atent.

O urmez cât merge de-a lungul a şase străzi. La intersecţia dintre Third şi Smith, se opreşte şi îşi scoate telefonul din buzunar. Porneşte o rafală de vânt, aproape zburându-mi şapca de baseball de pe cap. Mai tâi*zi^{u} m

asta vine o furtună. Stau în spatele unui copac de partea opusă a străzu, îmi trag cozorocul şepcii în jos 5i o privesc pe funş. Părul 11 flutură în vânt şi asta mă face să zâmbesc.

Meredith arată bine, chiar grozav. A pus câteva lălograme pe ea de care avea nevoie. Şi şi-a făcut nişte şuviţe în părul blond msipiu, lăsându-l să crească dincolo de umeri. Dar zâmbetul ei e cel care mă tulbură, îl aştept în fiecare zi, propria mea versiune a răsăritului de soare pentru a-mi aminti că există speranţă – un nou început, o nouă promisiune, o nouă viaţă. E pe la jumătatea plimbam de dimineaţă cu câinele, drept care încep să-nu fac gnji că poate astăzi nu îl voi zări. Dar apoi se întâmplă. Meredith spune ceva la telefon şi îşi lasă capul pe spate râzând. Mă învăluie o senzaţie de căldură.

E fericită.

Chiar fericită.

Oare persoana cu care vorbeşte la telefon o face să se simtă aşa?

Oare e un bărbat?

Oare aş putea *eu* să o fac să zâmbească într-o zi?

Acum predă. Am căutat-o pe site-ul facultăţii în timp ce aşteptam să iasă zilele trecute. Asistent universitar la catedra de psihologie. Avem multe în comun. Locurile de muncă, istoria, curiozitatea noastră faţă de oameni şi ce-i face să funcţioneze.

Porneşte din nou la drum. După ce încheie apelul, Meredith îşi continuă plimbarea matinală. Stanga, apoi iar sVânga, înapoi şase străzi înainte de ult.ma cobre Când ajunge la colţ şi se întoarce pe strada ei, aştept rămânând la o distanţă destul de mare m spate. Se anropie un alt câine în lesă şi cele două ammale nu po rezista – sar unul pe celălalt, chiar dacă proprietarii lor încearcă să-i oprească. Se joacă, stând pe picioarele

spate, cu gurile deschise şi lovindu-se cu l$_{n}$k faţă. Meredith e prea ocupată să încerce să-şi • câinele ca să observe că a căzut ceva pe jos. |)ar°$^{ntr^{eze}}$

Câteva minute mai târziu, câinii sunt în'T' despărţiţi, iar Meredith merge ultimul sfert d $^{Sfâr?it'}$ până la casa ei şi intră. E marţi, aşa că va oră sau cam aşa ceva până va ieşi să plece la cu ° eu am ore astăzi, astfel că nu mai pot rămâne d^' curios ce i-a căzut pe jos. îmi trag gluga peste^ pentru a-mi ascunde cât mai mult din părţile lat^a?[1]*? feţei şi alerg peste stradă. ^{e}

Un mic pandantiv argintiu străluceşte în l$_{Um}$-soarelui. Are forma unui os, un medalion pentru ca care s-a desprins de pe zgardă. Mă aplec şi îl ridic pem a-l analiza mai atent. Dar, în timp ce fac asta, bancnote? pe care le aveam în buzunarul hanoracului îmi alunecă afară. Le prind pe toate, cu excepţia uneia pe care o ia vântul şi se rostogoleşte pe stradă, amestecându-se cu gunoaiele, nisipul şi tot ce se află pe calea furtunii care se apropie. Renunţ să o mai recuperez, fiind mai interesat să văd ce mică recompensă mi-a lăsat Meredith, în loc să alerg după un dolar. Pe faţa medalionului nu este nimic, dar îl întorc pe cealaltă parte şi mi se opreşte inima când citesc numele gravat.

Romeo.

Şi-a numit câinele Romeo.

Din Shakespeare.

Materia pe care o predau eu...

E o coincidenţă oare?

Vreau să cred că nu, să sper că Meredith încă se gândeşte la mine. Sau poate că nu, dar e un semn. Un semn că ar trebui să continui să aştept.

Să *te* aştept.

Strâng palmă, zâmbind, şi pandantivul în $ ¡nă începe din spatele reţin îndepărtez. Dar o voce ât enţia-

- Domnule!

Mă întorc.

Bărbatul uni Întinde ceva.

- Cred că v-a căzut asta, îmi zâmbeşte. U început crezut că sunt bani de Monopoly. Dar e un baht, nu-i aşa?

- Da, aşa e.

— Ăm fost în Thailanda în luna de miere. De aceea am recunoscut moneda. Frumoasă ţară. Tocmai v-aţi întors?

Dau din cap.

— Plec săptămâna viitoare.

— Dacă mergeţi cu cineva, duceţi-vă la Koh Yao Noi. Sunt nişte plaje superbe. Izolate. Organizează cine cu lumânări aprinse, pe nisip. A fost partea preferată a soţiei mele din toată excursia.

Zâmbesc.

— Mulţumesc pentru pont. Trebuia să merg cu cineva, o recompensă pentru că şi-a făcut bine treaba. Dar se pare că nu va putea veni, aşa că voi merge singur.

MULŢUMIRI

îi adresez mulţumiri lui Emily Bestler şi echipei sale editoriale pentru că au crezut în acest roman încă de la început. Şi lui Hannah Wann şi Becky West pentru că au purtat *Dezvăluirea* intr-o călătorie fabuloasă către Marea Britanie.

Agentei şi prietenei mele, Kimberly Brower – îţi mulţumesc pentru că ai fost mereu lângă mine, m-ai susţinut şi ai cârmit corabia spre noi aventuri.

în spatele fiecărei femei de succes se află un trib de femei de succes care o încurajează, îi sunt alături şi o motivează să facă lucruri înfricoşătoare. îi mulţumesc liderului tribului meu, Penelope Ward. care este mereu alături de mine, precum şi lui Cheri, Luna, .Iulie, Elaine, Jessica şi celor 26 000 de femei inteligente din grupul meu minunat de pe Facebook, Vis Violets.

Mulţumesc familiei mele – Chris, Jake, Grace, Sarah şi Kennedy, care nu au avut niciodată îndoieli că pot reuşi, chiar şi atunci când eu mă îndoiam.

Şi vouă – *cititorilor.* Vă mulţumesc pentru sprijinul şi entuziasmul vostru. Fie că ne întâlnim pentru prima dată, fie că sunteţi cu mine de mai bine de un deceniu, citindu-mi romanele de dragoste, vă sunt toarte recunoscătoare că aţi avut încredere în această poveste.

** “ “SS” degetU1 mare *e atin8ea **

cl»ar era adevărat?

^*oate visez.*
Dece ^ *plâng?*